A.E. Powell

CORPUL ETERIC

ŞI FENOMENELE CONEXE

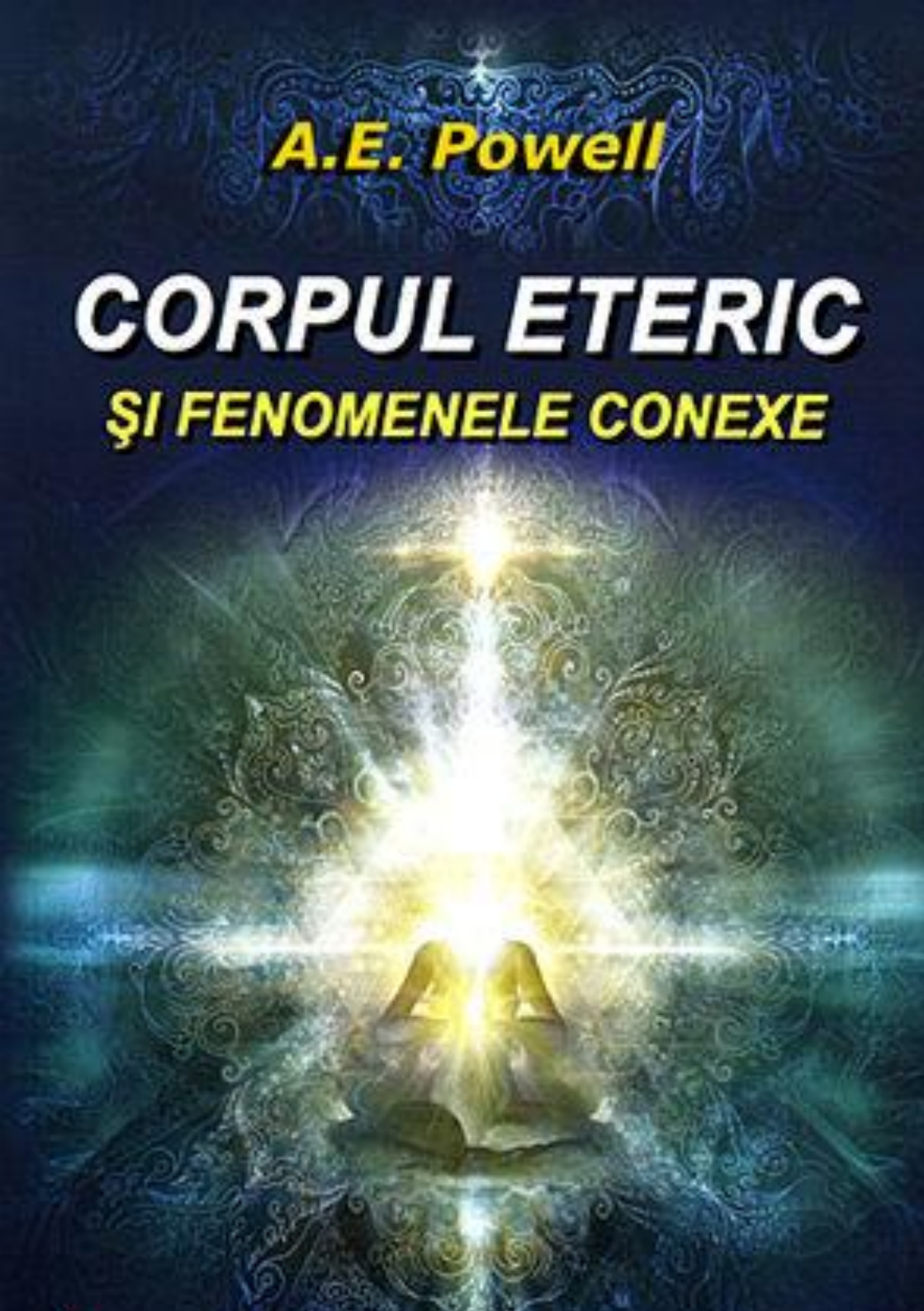

DUBLUL ETERIC ŞI FENOMENELE CONEXE

ŞTIINȚĂ şi RELIGIE. Două căi distincte, de multe ori interferențe, în permanentul proces al cunoaşterii.

CUNOAŞTERE RAȚIONALĂ sau REVELAȚIE. Este inutil să încercăm o delimitare.

Ambiția marxistă de a nega o parte a spiritualității a cunoscut acelaşi lamentabil fiasco înregistrat de utopica teorie în plan economic, politic şi social. Efervescența marxistă a anilor '60 nu a făcut altceva decât să accelereze procesul de erodare şi prăbuşire a sistemului.

Inițial în Occident, apoi prin diverse canale şi în spatele „cortinei de fier", si-au făcut apariția noile orientări în gândirea europeană. Au fost publicate lucrări importante ce reevaluau filoane ocultate vreme de secole în centre ale spiritualității universale.

Lucrarea lui ARTHUR POWELL - Dublul Eteric şi Fenomenele Conexe, a apărut la noi în deceniul al 4-lea al secolului XX.

INTRODUCERE

Obiectul acestei compilații este să prezinte investigatorului ocultist o sinteză a tuturor sau aproape a tuturor cunoştințelor privitoare la Dublul Eteric şi la

fenomenele conexe, transmise omenirii prin literatura modernă teosofică sau prin publicațiile societăților de cercetări psihologice.

Aceste cunoştinţe sunt răspândite într-un foarte mare număr de cărți şi articole, dintre care autorul a consultat vreo patruzeci. Autorul atrage atenția cititorilor că lucrarea sa e o compilație şi nimic mai mult; el s-a mărginit să adune şi să rânduiască materialul dat de alții.

Această metodă de lucru prezintă multe avantaje, în epoca noastră atât de activă, puțini sunt aceia care au răgazul, chiar dacă ar vrea, să cerceteze un mare număr de lucrări pentru a culege învățăturile cuprinse în ele şi apoi să le închege într-un tot coerent. Deci e bine ca o singură persoană să întreprindă acest lucru; ceilalți vor profita, făcând economic de timp şi de efort. Opera compilatorului pune în lumină un raport nou, care uneşte fragmentele împrumutate din izvoare diferite şi sub mâna lui mozaicul formează treptat un motiv; munca sa intensă readuce în memorie multe fapte izolate şi adesea uitate, care considerate individual nu prezintă valoare sau interes, însă reunite formează un tot substanțial şi folositor.

În sfârşit, tabloul prezentat de compilator, expunând cu metodă cunoştințele noastre actuale, înfățişează, prin chiar această metodă, punctele în care ele prezintă goluri; acestea fiind constatate, alți cercetători îşi vor putea îndrepta atenția asupra lor şi vor putea completa tabloul.

Compilatorul şi-a dat toată osteneala şi a avut toată grija să prezinte materialul adunat cu o scrupuloasă exactitate. În numeroase cazuri, el a întrebuințat chiar termenii autorilor consultați, adaptați sau prescurtați când a trebuit, însă pentru a se evita

complicarea textului cu prea multe ghilimele, acestea au fost omise.

Diagramele şi tablourile din text sunt originale; ele au un caracter pur schematic şi nu reprezintă niciodată fenomenele pe care încearcă să le ilustreze.

Arthur E. Powell

CAP. 1 - DESCRIERE GENERALĂ

Toți cei ce studiază ocultismul ştiu că omul are mai multe corpuri sau vehicule prin care e în stare să se exprime pe diferite planuri ale naturii - planul fizic, astral, mental si aşa mai departe.

Ocultismul constată că materia fizică prezintă şapte grade sau ordine de densitate, şi anume:

Atomic
Subatomic
Supereteric
Eteric
Gazos
Lichid
Solid

În compoziția vehiculului fizic intră particule din toate aceste grade de densitate. Totuşi, el are două diviziuni foarte clare; pe de o parte corpul dens, compus din solide, lichide şi gaze, iar pe de altă parte Corpul Eteric sau Dublul – cum i se spune adesea - , alcătuit din cele patru grade mai subtile ale materiei fizice.

Noi ne propunem să studiem în capitolele următoare acest Dublu Eteric, natura lui, înfățişarea, funcțiile sale, raportul cu celelalte vehicule, relațiile cu Prana sau Vitalitatea, naşterea lui, dezvoltarea şi declinul; rolul lui în unele metode curative, în

magnetism, mediumnitate şi materializări; facultățile pe care le poate dobândi; în sfârşit, diferitele şi foarte numeroasele fenomene eterice care se leagă de el.

În rezumat, vom vedea că Dublul Eteric, cu toate că este necesar vieții corpului fizic, nu e propriu-zis un vehicul de conştiință independent; că, primind şi distribuind forța vitală emanată din soare, el e strâns legat de sănătatea fizică; că el posedă unele Chakre (Chakra se citeşte „cearcă") sau Centre de Forță, fiecare dintre acestea îndeplinind o funcție distinctă; că amintirea vieții trăite în vis depinde mai ales de materia eterică; că el joacă un rol însemnat în alcătuirea vehiculului destinat egoului pe cale de a se reîncarna; că asemenea corpului fizic el moare, apoi se descompune, îngăduind astfel sufletului să treacă într-un alt stadiu al drumului său ciclic; că el are o strânsă legătură cu tratamentele prin vitalism sau magnetism, precum şi cu mesmerismul, determinând vindecarea, anestezia sau transa; că el este factorul principal în fenomenele sălilor de şedințe spiritiste, cum ar fi mişcări de obiecte, producere de „rapsuri" şi alte sunete, materializări de tot felul; că dezvoltarea facultăților eterice dă puteri noi şi descoperă multe fenomene eterice pe care puține persoane le-au experimentat; că prin întrebuințarea materiei corpului eteric se pot magnetiza obiectele, aşa cum ființele vii pot fi mesmerizale; în sfârşit, corpul eteric dă elementele substanței cunoscute sub numele de ectoplasmă.

Dublul Eteric a primit numele cele mai diferite, în cele dintâi lucrări teosofice, el e adeseori numit corpul astral, omul astral sau Lingă Sharira. În scrierile mai recente, aceste nume nu sunt date niciodată Dublului Eteric, deoarece ele aparțin în realitate corpului format din materie astrală, corpului Kama al hinduşilor. Citind

Doctrina Secretă şi alte cărți mai vechi, cititorul trebuie deci să se ferească de a confunda cele două corpuri cu totul distincte, numite astăzi Dublul Eteric şi Corpul Astral.

Adevăratul termen indian care traduce „Dublul Eteric" este Pranamayakosha sau vehiculul Pranei; în nemțeşte este „Doppelgänger"-ul; după moarte, despărțit de corpul fizic dens, el este „stafia", „fantoma", „apariția" sau „spectrul cimitirelor". În Raja Yoga, Dublul Eteric şi corpul dens unite se numesc Sthulopadhi sau Upadhi al Atmei.

Orice părticică solidă, lichidă sau gazoasă a corpului fizic este înconjurată de un înveliş eteric; prin urmare, Dublul Eteric, cum arată şi numele, este reproducerea exactă a unei forme dense. El depăşeşte epiderma cu aproape 6 mm. Cu toate acestea, aura etherică sau Aura Sănătății, cum se numeşte adesea, depăşeşte în mod normal epiderma cu mai mult. Descrierea se va da mai târziu.

Un fapt important de reținut: corpul dens şi Dublul Eteric variază calitativ în acelaşi timp; prin urmare, o persoană care încearcă să-şi purifice corpul dens, îşi limpezeşte simultan şi automat şi reprezentarea etherică.

Toate categoriile de materie etherică trebuie să intre în compoziția Dublului Eteric, însă proporțiile pot varia foarte mult; ele depind de mai mulți factori, ca rasa, subrasa şi tipul persoanei, precum şi karma individuală.

Iată singurele informații obținute de compilator până acum, privitoare la proprietățile şi funcțiile particulare ale celor patru grade de materie etherică:

1. Eteric	Mediul împrumutat de curentul electric ordinar şi de sunet.
2. Supereteric	Mediul luminii.

3. Subatomic	Mediul „celor mai subtile forme de electricitate”.
4. Atomic	Mediul împrumutat de gândire pentru trecerea ei de la creier la creier.

Tabloul următor, dat de F.T. Peirce, este probabil exact:

Chimia ocultă	**Fizica**	**Exemplu**
E1 Atomic	Electronic	Electron
E2 Subatomic	Nucleu pozitiv	Particulă Alfa
E3 Supereteric	Nucleu neutralizat	Neutron
E4 Eteric	Atomic	N născând H atomic
Gazos	Gaz molecular	H2, N2 sau compuşi gazoşi

Dublul Eteric este violet-cenuşiu (sau albastru-cenuşiu) palid, slab luminos, grosolan sau fin, după cum corpul fizic dens este grosolan sau fin.

Dublul Eteric are două funcţii principale:

► Absoarbe Prana sau Vitalitatea şi o trimite în toate regiunile corpului fizic, după cum vom vedea imediat mai amănunţit.

► Serveşte de mijlocitor sau de punte între corpul fizic dens şi corpul astral; el transmite corpului astral, prin creierul eteric, conştiinţa contactelor senzoriale fizice şi transmite de asemenea în creierul fizic şi în sistemul nervos conştiinţa nivelurilor astrale şi superioare astralului.

Mai mult, Dublul Eteric dezvoltă în sine însuşi unele centre cu ajutorul cărora omul poate lua cunoştință de lumea eterică şi de nenumăratele fenomene eterice. Aceste puteri sau facultăți vor fi şi ele descrise.

Este important să constatăm că Dublul Eteric, fiind numai o simplă parte a corpului fizic, în mod normal nu e în stare să servească drept vehicul de conştiință independent, în care omul să poată trăi şi funcționa. El nu are decât o conştiință difuză, ce aparține tuturor părților sale; el nu are mentalitate şi, când se separă de contrapartea sa densă, nu poate servi de mijlocitor mentalului. Cum el este vehiculul nu al conştiinței mentale ci al Pranei sau Vitalității, el nu se poate separa de particulele cărora le transmite curenții vitali, fără ca sănătatea să sufere. De altfel, la persoanele normale şi sănătoase, separarea Dublului Eteric de corpul dens e dificilă şi Dublul este incapabil să se depărteze de corpul căruia îi aparține.

La persoanele numite mediumi fizici sau materializatori, Dublul se desprinde destul de uşor; materia sa eterică formează atunci baza numeroaselor fenomene de materializare despre care vom vorbi mai pe larg într-un alt capitol.

Dublul poate fi despărțit de corpul fizic dens printr-un accident, prin moarte, prin anestezici ca eterul, în sfârşit prin mesmerism. Dublul formând trăsătura de unire între creier şi conştiința superioară, consecința forțată a expulzării lui din corpul fizic dens prin anestezice este insensibilitatea.

Pe de altă parte, materia eterică astfel expulzată înconjoară corpul astral şi amorțeşte şi conştiința acestui vehicul; astfel, când acțiunea anesteziculuí încetează, în conştiința cerebrală nu mai rămâne, în

general, nici o amintire a timpului petrecut în vehiculul astral.

Metoda şi urmările expulzării materiei eterice prin mesmerism vor fi expuse cu mai multe amănunte într-un capitol special.

O stare de sănătate precară sau de excitare nervoasă pot de asemenea să determine separarea aproape completă a Dublului Eteric de contrapartea sa densă; aceasta nu mai este atunci decât foarte slab conştientă (starea de transă), după cantitatea mai mult sau mai puțin însemnată de materie eterică expulzată.

Separarea Dublului de corpul dens aduce după sine, în general, o micşorare a vitalității în acesta din urmă. Dublul câştigă în vitalitate tot ce pierde în energie corpul dens. În *Posthumous Humanity*, colonelul H.S. Olcott spune:

„Când Dublul este proiectat de către un expert antrenat, corpul însuşi pare inert; mintea se găseşte într-o stare de toropeală; ochii sunt lipsiți de expresie; activitatea inimii şi a plămânilor e slabă şi adesea temperatura scade mult. În asemenea cazuri un zgomot neaşteptat sau intrarea bruscă în cameră sunt foarte periculoase, deoarece, dacă Dublul, printr-o reacție instantanee este readus în corp, inima palpită convulsiv şi poate chiar surveni moartea."

Legătura dintre corpul dens şi cel eteric este atât de strânsă încât o leziune a Dublului Eteric se traduce printr-o leziune a corpului dens - cazul curiosului fenomen este cunoscut sub numele de repercusiune. Se ştie că repercusiunea este posibilă de asemenea şi în ce priveşte corpul astral: o leziune suferită de acesta din urmă se reproduce, în unele condiții, în corpul fizic.

Totuşi se pare că singurul caz în care repercusiunea e cu putință e acela al unei materializări

perfecte, în care forma este în acelaşi timp vizibilă şi tangibilă. Nu există repercusiune dacă forma este tangibilă fără a fi vizibilă sau dacă este vizibilă fără a fi tangibilă.

E de notat că aceasta se aplică numai cazului când forma materializată e construită din materie aparținând Dublului Eteric. Când materializarea e obținută prin mijlocirea materiei împrumutate eterului înconjurător, o leziune a formei nu poate afecta corpul fizic prin repercusiune, după cum lovirea unei statui de marmură nu poate leza pe cel pe care-l reprezintă.

Reamintim că materia etherică, cu toate că este invizibilă pentru vederea obişnuită, este pur fizică şi astfel ea poate fi afectată de frig şi căldură, precum şi de acizii puternici. Cei care au suferit amputări se plâng uneori că simt o durere la vârfurile membrelor tăiate, deci în locul pe care îl ocupa membrul. Aceasta se datorează faptului că partea etherică a membrului n-a fost luată cu partea fizică densă; clarvăzătorul constată că ea rămâne vizibilă şi mereu la loc; de aceea o stimulare potrivită poate trezi în membrul eteric senzații care sunt transmise conştiinței.

Multe alte fenomene se leagă de Dublul Eteric, ca ieşirea lui din corpul dens, emanațiile sale etc; ne vom ocupa de acestea mai târziu, după ce vom studia natura şi modul de acțiune al Pranei sau Vitalității.

CAP. 2 - PRANA SAU VITALITATEA

Ocultiştii ştiu că există cel puțin trei forțe independente şi distincte care emană din soare şi ajung la planeta noastră. Mai pot fi şi alte forțe, în număr nesfârşit - nimic nu se împotriveşte acestui fapt, după

stadiul actual al cunoştinţelor noastre - însă noi suntem siguri de acestea trei:

1. Fohat sau Electricitatea.
2. Prana sau Vitalitatea.
3. Kundalini sau Focul-Şarpe.

Fohat sau Electricitatea cuprinde practic toate energiile fizice cunoscute, care sunt convertibile între ele, ca electricitatea, magnetismul, lumina, căldura, sunetul, afinitatea chimică, mişcarea şi aşa mai departe.

Prana sau Vitalitatea este o forţă vitală a cărei existenţă nici nu este cunoscută oficial de către savanţii ortodocşi ai Apusului, cu toate că unii ar trebui să o bănuiască.

Kundalini sau Focul-Şarpe nu este cunoscut decât de un număr foarte mic de persoane; ştiinţa ortodoxă occidentală nu-l cunoaşte deloc.

Aceste trei forţe rămân distincte şi la acest nivel nu se pot transforma una în alta. Acest lucru este foarte important şi trebuie bine pătruns.

Mai mult, aceste trei forţe n-au nimic comun cu cele Trei Mari Revărsări (vezi nota de la sfârşitul capitolului); aceste Revărsări reprezintă eforturile speciale făcute de Divinitatea Solară; pe de altă parte, Fohat, Prana şi Kundalini par să rezulte mai degrabă din Viaţa Sa şi să reprezinte calităţile Sale, manifestate fără vreun efort vizibil.

Prana este un cuvânt sanscrit ce derivă din **pra**, în afară, şi **an**, a respira, a se mişca, a trăi. Astfel, **pra-an**, Prana, înseamnă suflul sau energia vitală - echivalenţii cei mai apropiaţi ai termenului sanscrit. Cum pentru gânditorii indieni nu este decât o singură Viaţă, o singură Conştiinţă, s-a desemnat prin Prana Eul suprem, energia Unicului, Viaţa Logosului. Prin urmare,

pe fiecare plan, Viața se poate numi Prana acestui plan, Prana devenind în fiecare ființă suflul vital.

DIAGRAMA I

Forțele solare

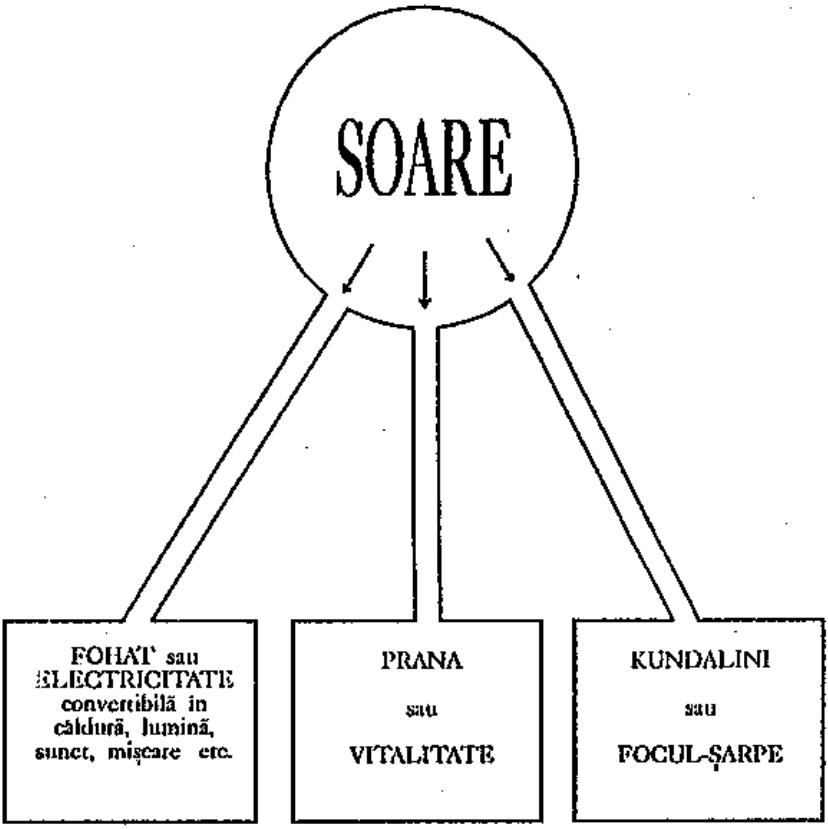
SOARE
FOHAT sau ELECTRICITATE convertibilă în căldură, lumină, sunet, mișcare etc.
PRANA sau VITALITATE
KUNDALINI sau FOCUL-ȘARPE

Fiecare din acestea se manifestă pe toate planurile Sistemului Solar.

„Eu sunt Prana... Prana este viață", spune Indra Deva, şeful ierarhiei vitale din lumea de jos. Evident că aici Prana reprezintă totalitatea forțelor vitale. În Mundakopanişad se spune că Prana -sau Viața vine din Brahma Unicul. Prana este definită de asemenea ca

Atma în activitatea sa centrifugă: „Din Atma s-a născut Prana” (Prashnopanişad). Prana, ne spune Shankara, este Kriyashakti - shakti de acțiune, nu de cunoaştere. Prana este aşezată în numărul celor şapte elemente care ele însele corespund celor şapte regiuni ale universului, celor şapte învelişuri ale lui Brahman etc. Acestea sunt: Prana, Manas, Eterul, Focul, Aerul, Apa, Pământul.

Evreii vorbesc de „suflul vieții” pe care îl numesc Nephesh, suflat în nările lui Adam. Cu toate acestea, la drept vorbind, Nephesh nu este Prana singură, ci Prana combinată cu principiul Kama. Unirea lor formează „scânteia vitală”, care este „Suflul vieții în om, în animale sau insecte, suflul existenței fizice şi materiale”.

În termeni occidentali, Prana, pe planul fizic, este vitalitatea, energia constructivă care coordonează moleculele fizice, celulele etc. şi le reuneşte într-un organism bine definit. E suflul de viață în organism sau, mai degrabă, acea porțiune a Suflului de Viață universală pe care organismul uman şi-o însuşeşte în timpul scurtei perioade de timp căreia noi îi dăm numele „o viață”. Fără prezența Pranei, nu există corp fizic care să formeze un tot complet, lucrând ca o singură entitate; fără Prana, corpul ar fi cel mult o îngrămădire de celule independente. Prana le reuneşte şi le asociază într-un tot, unic şi complex, străbătând ramurile şi ochiurile „rețelei vitale”, această rețea sclipitoare şi aurită, de finețe de neînchipuit, de o frumusețe delicată, alcătuită dintr-un singur fir de materie buddhică, dintr-o prelungire a Sutratmei, şi în ochiurile căreia sunt aşezați atomii mai grosolani.

Prana este absorbită de toate organismele vii; pentru viața lor pare a fi necesară o anumită cantitate de Prana, deci, în nici un caz nu e un produs al vieții; dimpotrivă, animalul viu, planta etc. sunt produşii săi.

Dacă se găseşte în exces în sistemul nervos, poate provoca boli sau moartea, după cum şi dacă este insuficientă consecinţele sunt epuizarea şi apoi moartea.

H.P. Blawatsky compară Prana, puterea activă care produce toate fenomenele **vitale**, cu oxigenul care menţine arderile, acest gaz care dă viaţă, agentul **chimic** activ în orice viaţă organică. Ea compară şi Dublul Eteric, vehiculul inert al vieţii, cu azotul, gaz inert cu care se amestecă oxigenul ca să-l adapteze la respiraţia animalelor şi care intră în mare parte în compoziţia tuturor substanţelor organice.

Faptul că pisica este înzestrată cu o cantitate extraordinară de Prana a dat naştere ideii populare că pisica „are nouă vieţi" şi pare a fi fost pus în legătură indirectă cu raţiunea pentru care acest animal a avut în Egipt un caracter sacru.

În planul fizic, Prana construieşte toate mineralele şi este agentul de control al tuturor transformărilor chimico-fiziologice din protoplasmă; ca este aceea care provoacă diferenţierea şi formarea diferitelor ţesuturi vegetale, animale şi umane. Aceste ţesuturi evidenţiază prezenta ei prin puterea lor de a răspunde excitaţiilor externe.

Asocierea Pranei astrale cu Prana fizică creează materia nervoasă, care este, în fond, celula şi care dă facultatea de a simţi plăcerea şi suferinţa. Ca rezultat al gândirii, celulele se dezvoltă în fibre, Prana care pulsează de-a lungul acestor fibre fiind alcătuită din Prana fizică, astrală şi mentală. În atomii planului fizic, Prana urmează spirilele. În timpul primului Rond al Lanţului nostru, primul grup de spirite ale atomilor fizici intră astfel în activitate sub influenţa Vieţii Monadice care se revarsă prin Triada Spirituală (Atma-Buddhi-Manas). Prin acest grup de spirile se revarsă curenţii

pranici - sufluri de viață - care afectează corpul fizic dens. În Rondul al doilea, al doilea grup de spirile este pus în activitate de Monadă devenind câmpul de acțiune al curenților pranici care lucrează asupra Dublului Eteric. În timpul acestor două ronduri nu există încă nimic - cât priveşte formele - din ceea ce s-ar putea numi senzație de plăcere sau de durere. În Rondul al treilea, al treilea grup de spirile intră în activitate sub impulsul Vieții Monadice şi numai în acest moment apare ceea ce numim senzație; prin mijlocirea acestor spirile, energia kamică sau energia dorințelor poate afecta corpul fizic şi Prana kamică poate circula şi poate pune astfel corpul fizic în comunicare directă cu astralul. În Rondul al patrulea, Viața Monadică trezeşte grupul al patrulea de spirile şi Prana kama-manasică circulă liber, pregătind spirilele pentru întrebuințarea ce li se va da la construirea creierului, care mai târziu va deveni instrumentul gândirii.

Acesta e stadiul până la care au ajuns oamenii normali.

Unele practici Yoga (a căror întrebuințare cere multă prudență, deoarece ar putea provoca leziuni pe creier) au ca rezultat dezvoltarea grupelor cinci şi şase de spirile, care servesc drept canale pentru forme mai înalte de conştiință.

Cele şapte spirile ale atomului nu trebuie confundate cu „verticilele", care sunt în număr de zece, trei mai grosolane şi şapte mai fine.

În primele trei circulă curenți de electricități diferite, pe când cei şapte următori răspund undelor eterice de tot felul -sunet, lumină, căldură etc.

Doctrina Secretă vorbeşte despre Prana ca despre viețile „invizibile" sau „de foc", care dau microbilor „energia vitală constructivă" şi le îngăduie astfel să

construiască celulele fizice, dimensiunea celei mai mici bacterii fiind dată de o „viață de foc”, ceea ce este un elefant față de infuzorul cel mai microscopic. „Oricare obiect vizibil în acest univers a fost construit din aceste vieți, de la omul primordial, conştient şi divin, până la agenții inconştienți care construiesc materia.” „Prin manifestarea Pranei, duhul lipsit de grai devine cel care vorbeşte.” Astfel, toată vitalitatea constructivă, în univers şi om, se rezumă la Prana.

Un atom este de asemenea o „viață”: conştiința lui este conştiința celui de al Treilea Logos.

Un microb este o „viață” şi conştiința lui este conştiința celui de al Doilea Logos, potrivită şi modificată de Logosul Planetar şi de „Spiritul Pământului”.

Doctrina Secretă vorbeşte şi despre o „dogmă fundamentală” din ştiința ocultă: „Soarele, se spune acolo, „este rezervorul Forței Vitale; din Soare emană curenții vitali care vibrează prin spațiu ca şi prin organismul oricărei viețuitoare de pe pământ”. Iată cum se exprimă Paracelsus despre Prana: „Întreg microcosmosul este potențial conținut în Liquor Vitae, un fluid nervos... în care se găsesc natura, calitatea, caracterul şi esența tuturor ființelor”. Paracelsus i-a mai dat şi numele de Arachaeus. Dr. B. Richardson o numea „eter nervos”. Frunzele de salcie de Nasmyth sunt rezervorul energiei vitale solare. Adevăratul soare este ascuns după soarele vizibil şi dă naştere fluidului vital care circulă prin tot sistemul nostru în decursul unui ciclu de zece ani.

Arianul din timpurile vechi cânta pe Surya „care îşi ascundea sub veşmintele de Yogi capul, pe care nimeni nu i-l putea vedea”.

S-a presupus că veşmintele asceților indieni, colorate într-un galben-roşcat, cu părți trandafirii,

reprezintă Prana din sângele omului, simbolul principiului vital din Soare sau din ceea ce numim astăzi cromosferă, regiunea de „culoare trandafirie”.

Centrii nervoşi sunt ei înşişi alimentaţi în mod natural prin „vehiculul hranei” sau corpul dens, însă Prana este energia suverană care acţionează prin centrii nervoşi, făcând acest vehicul ascultător şi modelându-l după cum cere Eul, al cărui sediu este inteligenţa superioară.

Este important de ştiut că deşi nervii se găsesc în corpul fizic, nu corpul fizic, ca atare, are facultatea de a simţi. Ca vehicul, corpul fizic nu simte; el este un simplu primitor de impresii. Corpul extern primeşte excitaţia, însă nu în celulele sale stă puterea de a simţi plăcerea sau suferinţa, pe care ele nu o percep decât într-un mod foarte vag, amorţit şi „masiv”, trezind senzaţii vagi şi difuze, cum e aceea a unei oboseli generale, spre exemplu.

Contactele fizice sunt transmise spre interior prin Prana şi acestea sunt ascuţite, pătrunzătoare, incisive, specifice, cu totul deosebite de senzaţiile greoaie şi difuze ale celulelor înseşi. Deci, în mod invariabil, Prana este aceea care dă organelor fizice activitatea senzorială şi care transmite vibraţiile din afară la centrii simţurilor, aşezaţi, în kama, în învelişul imediat vecin Pranei, Manomayakosha. Prana urmează nervii corpului datorită Dublului Eteric şi astfel le îngăduie acestora să lucreze ca transmiţători nu numai ai excitaţiilor exterioare, ci şi ai forţei-motrice care vine din interior.

Circulaţia curenţilor vitali pranici în Dublurile Eterice ale mineralelor, plantelor şi animalelor este aceea care face să iasă din starea sa latentă materia astrală, care ia parte la structura elementelor atomice şi moleculare ale acestora, producând astfel un „freamăt”;

acesta îngăduie Monadei formei să-şi însuşească materiale astrale, din care spiritele naturii alcătuiesc o masă puțin organizată, viitorul corp astral.

În minerale, materia astrală asociată atomului astral permanent este atât de puțin activă şi conştiința este atât de profund adormită, încât între astral şi fizic nu este o activitate perceptibilă.

La plantele superioare, activitatea astrală crescândă afectează materia eterică şi, prin ea, pe cea densă.

La animale, conştiința astrală, mult mai dezvoltată, afectează Dublurile Eterice ale lor şi, prin aceste vibrații eterice, construirea sistemului nervos, schițată în mod vag la plante, e stimulată.

Astfel, impulsurile produse de conştiință - care vrea să treacă prin experiențe - dau naştere la vibrații astrale, acestea producând la rândul lor vibrații în materia eterică; impulsurile vin din conştiință, însă construirea sistemului nervos, pe care conştiința nu este încă în stare să o întreprindă, se face de spiritele naturii eterice sub conducerea Ființelor Luminoase ale celui de al Treilea Regn Elemenlal şi sub a Logosului care lucrează prin Sufletul-Grup.

Mai întâi apare în corpul astral un centru care are funcția de a primi şi de a răspunde la vibrațiile externe. Din acest centru astral, vibrațiile trec în corpul eteric în care dau naştere la vârtejuri eterice care atrag spre ele particule de materie fizică mai densă: acestea vor forma o celulă nervoasă şi grupuri de celule care, primind vibrații din lumea fizică externă, le trimit înapoi la centrii astrali, mărindu-le astfel vibrațiile. Deci centrii fizici şi astrali acționează şi reacționează unii asupra altora, fiecare din ei devenind astfel mai complicat şi mai folositor. Sistemul simpatic este alcătuit din acest fel de

celule nervoase, prin impulsuri care provin, după cum am văzut, din lumea **astrală**; mai târziu e construit sistemul cerebro-spinal, prin impulsuri ce vin din lumea **mentală**.

Sistemul simpatic rămâne totdeauna legat direct cu centrii astrali, însă este important de observat că aceşti centri astrali **n-au nimic comun cu chakrele astrale** sau roțile despre care vom vorbi mai târziu, ci sunt numai agregate conținute în învelişul astral şi care formează începutul centrilor sortiți să construiască organele în corpul fizic. Chakrele astrale se formează mult mai târziu.

Din aceşti centri - care nu sunt chakre - sunt formale zece organe fizice: cinci au funcția de a primi impulsurile din lumea exterioară - în sanscrită Jnanendriya, „**simţuri de cunoaştere**" adică centrii de simț în creier - care sunt în legătură cu ochii, urechile, limba, nasul şi pielea; celelalte cinci au funcția de a transmite vibrațiile conştiinței spre lumea externă, Karmendriya sau „**simţuri de acţiune**", centrii de simț care dau naştere acțiunii, aceştia fiind centrii motori în creier, care sunt în legătură cu mâinile, picioarele, laringele, organele de reproducere şi de excreție.

Cercetătorul trebuie să rețină că Prana care circulă de-a lungul nervilor este cu totul independentă şi distinctă de ceea ce numim magnetismul omului sau fluidul nervos, care ia naştere în propriul lui corp. Acest fluid nervos sau magnetism menține circulația materiei eterice pe calea nervilor sau, mai exact, pe aceea a păturii de eter care înconjoară fiecare nerv; această circulație seamănă mult cu aceea a sângelui în vine. Precum sângele aduce în corp oxigenul, fluidul nervos aduce Prana.

Mai mult, dacă particulele corpului dens fizic se schimbă necontenit şi sunt înlocuite prin altele aduse de către alimente, aer şi apă, tot aşa şi particulele corpului eteric se schimbă mereu şi sunt înlocuite prin particule eterice noi, introduse în corp cu alimentele ingerate, cu aerul respirat şi cu Prana, sub forma numită Globulă de Vitalitate, după cum vom explica imediat.

Prana sau Vitalitatea există pe toate planurile - fizic, astral, mental etc. Prana, Viața Unică, este „butucul în care sunt fixate cele şapte spițe ale roții universale". *(Imn Pranei, Atharva Veda, XI, 4)*. Însă noi nu ne ocupăm aici decât de înfățişarea ei şi de felurile de acțiune în planul inferior sau fizic.

Este de notat că, în planul fizic, Prana este septuplă, adică există în şapte varietăți.

Am văzut că Prana este absolut independentă şi distinctă de lumină, căldură etc, deşi manifestarea ei pe planul fizic pare a depinde de lumina solară, căci când aceasta abundă, Prana abundă şi ca; când ea lipseşte, lipseşte şi Prana

DIAGRAMA II
Globula de Vitalitate

(1) Un atom fizic ultim

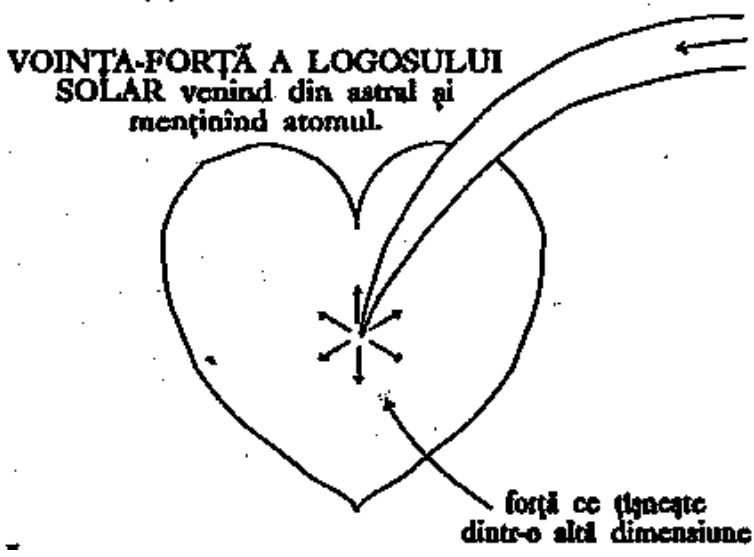

NOTA: Pentru amănuntele atomului vezi Occult Chemistry, pl. 11.

Prana emană din Soare şi pătrunde în unii din atomii fizici ultimi care plutesc în atmosfera pământească în miriade fără număr. Această forță pranică am spus că „intră" în atomul fizic, însă nu vine din afară, ci dintr-o dimensiune superioară, a patra; clarvăzătorul o vede țîșnind în sânul atomului.

Astfel, două forțe intră în atom din interior:

1. Forța-voință a Logosului, care menține atomul în forma potrivită;
2. Forța pranică.

E important de reținut că Prana vine din al Doilea Aspect al Divinității Solare, pe când. Forța-voință emană din al Treilea Aspect.

Efectul Pranei asupra atomilor diferă cu totul de acela al electricității, luminii, căldurii sau de al altor expresii ale Energiei Fohatice. Electricitatea făcând irupție în atomi, îi deviază şi îi menține pe un anumit drum, impunându-le astfel o mişcare vibratorie. Orice varietate de Fohat, ca electricitatea, lumina sau căldura, determină o oscilație a întregului atom, oscilație a cărei amplitudine este enormă în comparație cu mărimea atomului însuşi; bineînțeles că aceste forțe lucrează din afară asupra atomului.

DIAGRAMA II
Globula de Vitalitate

(2) Forța vitală intră în atom

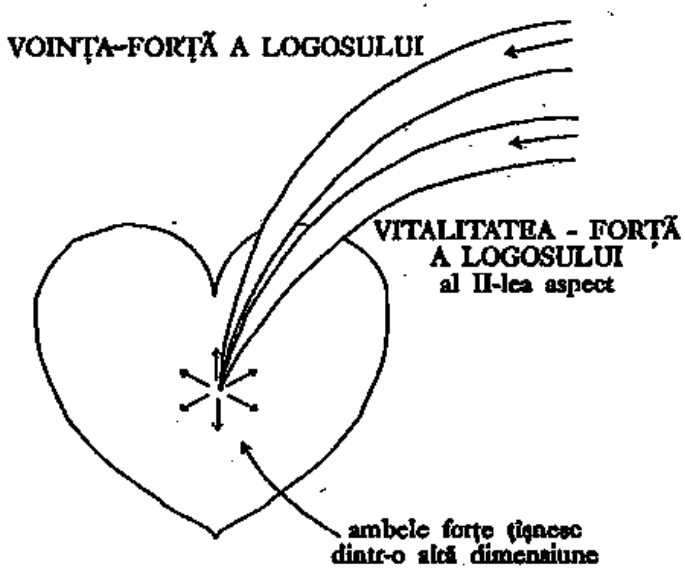

Cei ce studiază ocultismul cunosc forma şi structura atomului fizic ultim, cea mai mică particulă de materie din planul fizic, ale cărei combinații produc aceste diferite combinații pe care le numim solide, lichide, gaze etc. Diagramele date în această lucrare nu

înfăţişează aceşti atomi fizici ultimi decât în mod schematic.

DIAGRAMA II
Globula de Vitalitate

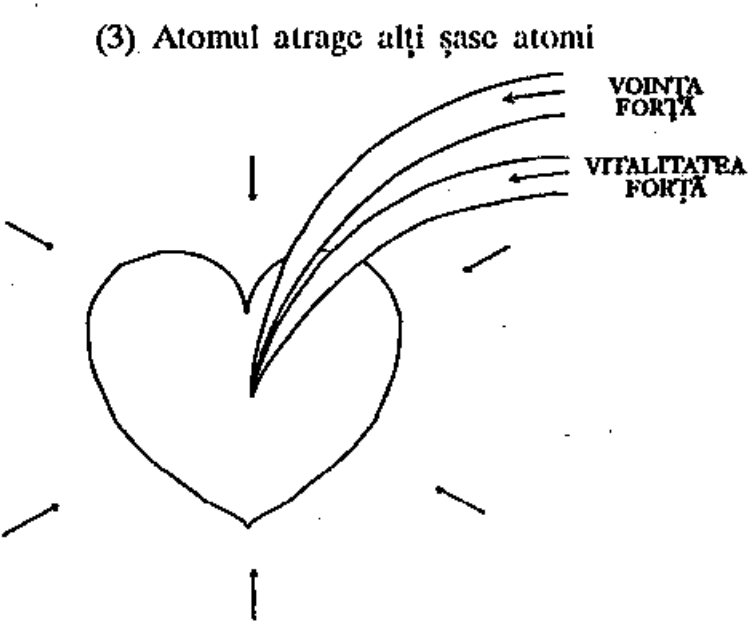

Forţa de Vitalitate „înzestrează atomul cu o viaţă noua, care fi dă o putere de atracţie...”

Forţa Pranei, emanată de Soare, pătrunde deci în unii din atomii atmosferei pământeşti şi îi face luminoşi. Un asemenea atom, înzestrat cu această viață adiţională, are o înşesită putere de atracţie, astfel că el strânge îndată în jurul său alţi şase atomi pe care îi aşază într-o anumită formă, dând loc, după *Occult Chemistry* la un hiper-meta-proto-element, o combinaţie a materiei pe sub planul subatomic. Totuşi această combinaţie diferă de toate cele observate până aici prin aceea că forţa care a creat-o şi o menţine vine din al Doilea Aspect al Divinităţii Solare şi nu din al Treilea.

Această formă e cunoscută ca Globula de Vitalitate şi e reprezentată în figura de mai jos, care e o reproducere mărită a figurii date în *Occult Chemistry*, pag. 43.

DIAGRAMA II
Globula de Vitalitate

(4) Formarea globulei

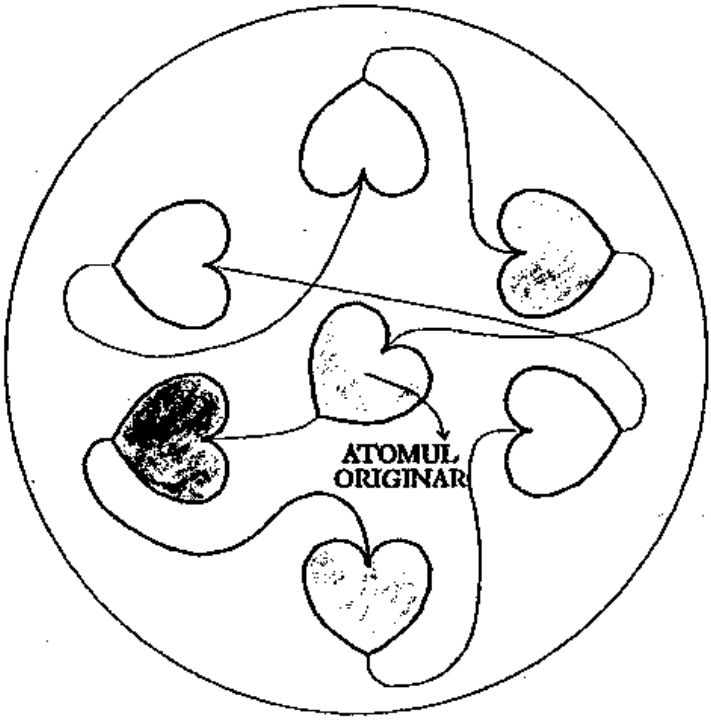

N.B. Globula de Vitalitate este un hiper-meta-proto-element, adică aparţine nivelului subatomic şi este unică prin aceea că e creată şi menţinută laolaltă de forţa care emană din cel de al Doilea Logos.

Acest mic grup formează punctul excesiv de strălucitor înşirat pe şarpele masculin sau pozitiv din elementul chimic oxigen; el formează şi inima globului central în radium.

Globulele, dată fiind strălucirea şi activitatea lor extremă, pot fi văzute, de orice persoană care îşi dă osteneala să privească, cum zvâcnesc peste tot în atmosferă; numărul lor este imens, mai ales în zilele cu soare. Cea mai bună metodă de a le distinge este de a ne lua privirea de la soare şi de a ne fixa focarul vizual ceva mai departe, pe un fond de cer liber. Globula este strălucitoare, însă aproape incoloră şi se poate asemăna cu lumina albă.

Noi am făcut deja observația că, dacă forța care însufleţeşte globulele este cu totul diferită de lumină, ea pare totuşi că nu se poate manifesta fără ea. Când soarele străluceşte, vitalitatea țâşneşte şi se reînnoieşte neîncetat şi globulele sunt produse în cantitate neînchipuit de mare; dimpotrivă, pe un timp noros se observă că numărul globulelor scade foarte mult, iar în timpul nopții operațiunea pare cu totul suspendată. Astfel, se poate spune că în timpul nopții trăim pe socoteala stocului produs în ajun şi, cu toate că epuizarea completă pare imposibilă, acest stoc scade în mod evident în timpul unei lungi succesiuni de zile noroase.

Sarcina de a apăra corpul şi de a asimila vitalitatea revine elementalului fizic (vom vedea acest lucru mai pe larg în capitolul următor). Atât timp cât corpul fizic este treaz, nervii şi muşchii rămân întinşi, gata să funcționeze instantaneu; când corpul e adormit, elementalul îngăduie nervilor şi muşchilor să se destindă şi el se ocupă în mod special cu asimilarea vitalității. Aceasta explică influența puternic recuperatorie a somnului, chiar dacă e scurt.

Elementalul lucrează cu mai mult succes în primele ore ale nopții, când vitalitatea se găseşte din abundență. În ciclul zilnic, aceasta se rarefiază mai mult

între miezul nopții şi răsăritul soarelui; iată de ce atâția bolnavi îşi dau duhul în acest interval de timp. De aici vine şi dictonul: o oră de somn înainte de miezul nopții face cât două după aceea. Fără îndoială că în timpul iernii Prana este mai puțin abundentă decât vara.

Pe de altă parte, cum Prana este răspândită nu numai în planul fizic, ci în toate planurile, emoția, intelectul şi spiritualitatea vor fi la maximum sub un cer limpede şi dacă lumina soarelui le dă neprețuitul ei ajutor. Putem adăuga că şi culorile Pranei eterice corespund până la un oarecare punct cu tonurile respective din nivelul astral. Din această cauză sentimentele bune şi gândurile curate reacționează asupra corpului fizic şi îl ajută să asimileze Prana şi astfel să rămână sănătos şi viguros. Deci în acest fel relațiile strânse care unesc, pe de o parte, sănătatea spirituală, mentală şi emoțională şi, pe de altă parte, sănătatea corpului fizic ne apar într-o lumină nouă şi plină de interes. Reamintim că Domnul Buddha a spus că cel dinții pas pe drumul Nirvanei este o sănătate fizică perfectă.

Globula de Vitalitate, după ce a fost încărcată, rămâne un element subatomic şi nu pare a fi supusă nici unei modificări sau descărcări înainte de a fi fost absorbită de o ființă vie.

Înainte de a ne ocupa de studiul unui subiect extrem de interesant şi important, acela al absorbției Pranei în corpul fizic, trebuie să studiem mai întâi în Dublul Eteric mecanismul care face posibilă această absorbție.

NOTĂ: în *The Chakras* de C. W. Leadbeater, se arată că cele trei forțe menționate sunt în legătură cu Revărsările, în felul următor:

Prima Revărsare, din cel de al Treilea Logos, este Forța Primară care a produs elementele chimice. Aceasta pare a fi Fohat.

A Doua Revărsare, din cel de al Doilea Logos, are Prana ca **unul** din aspectele sale.

Kundalini e o dezvoltare mai departe, pe arcul **ascendent**, a Primei Revărsări.

CAP. 3 - CENTRE DE FORȚĂ

În Dublul Eteric, ca şi în fiecare din corpurile noastre, se găsesc unele Centre de Forță, sau Chakre, cum se numesc în sanscrită, cuvânt care înseamnă roată sau disc ce se învârteşte.

Chakrele sunt aşezate la suprafața Dublului, la o distanță de aproape 6 mm de conturul corpului fizic. Clarvăzătorului îi apar ca nişte vârtejuri sau depresiuni, în formă de farfurioară, de materie care se învârteşte repede.

Forțele care se revarsă prin aceste chakre sunt esențiale pentru viața Dublului Eteric; fiecare om posedă astfel de centre, deşi dezvoltarea lor variază mult de la un individ la altul. Când nu sunt dezvoltate, abia lucesc şi particulele lor eterice se mişcă încet, exact atât cât să formeze vârtejul necesar pentru transmiterea forței şi nimic mai mult; la indivizii dezvoltați, chakrele scânteiază şi palpită, strălucind cu o lumină vie, ca nişte sori. În acest caz dimensiunea lor variază între 5-15 cm în diametru.

La nou-născuți, ele sunt de forma unor cercuri minuscule, de dimensiunea unei monede, mici discuri dure abia mişcându-se şi luminând slab.

Chakrele eterice au două funcții distincte. Cea dintâi să absoarbă şi să distribuie Prana sau Vitalitatea, mai întâi din corpul eteric şi apoi din acesta în corpul fizic, menținându-le în viață. A doua funcție constă în a aduce în conştiința fizică calitatea inerentă centrului astral corespunzător. Imposibilitatea de a transmite memoriei cerebrale fizice amintirea experiențelor astrale se explică prin lipsa de dezvoltare a centrelor eterice. Mulți oameni sunt cu totul treji şi perfect conştienți pe planul astral şi duc, în corpul astral, o viață activă. Cu toate acestea, când revin în corpul fizic adormit, abia dacă o vagă amintire a vieții astrale li se strecoară în creier şi aceasta numai din cauză că puntea eterică necesară nu e construită. Când centrele eterice sunt complet dezvoltate, creierul păstrează o amintire integrală şi fără lacune a experiențelor astrale.

Se pare că nu există nici o legătură între activitatea chakrelor eterice de o parte şi calitățile morale de altă parte: cele două dezvoltări sunt cu totul distincte.

Fiecare centru din corpul astral corespunde cu un centru eteric, însă cum centrul astral este un vârtej sau vortex cu patru dimensiuni, el se întinde într-o direcție cu totul diferită şi prin urmare nu e coextensiv cu centrul eteric corespunzător, deşi corespunde în parte cu el. Centrele eterice sunt aşezate totdeauna la suprafața corpului eteric, însă centrul astral se află adesea în interiorul corpului astral.

Am văzut (Cap. II) că sunt şapte varietăți de Prana, fiecare din ele găsindu-se în toate chakrele, însă, în fiecare, una din varietăți e totdeauna puternic predominantă.

Prana cade în centrul fiecărei chakre după o direcție perpendiculară planului chakrei: „țâşneşte” ar fi poate un termen mai potrivit, deoarece forța vine din planul astral în cel eteric. Din centrul chakrei forța radiază apoi perpendicular cu direcția pe care a sosit, deci în planul suprafeței Dublului Eteric, în numeroase direcții şi în linii drepte. Numărul direcțiilor, care sunt asemănătoare spițelor unei roți, e diferit în fiecare chakră.

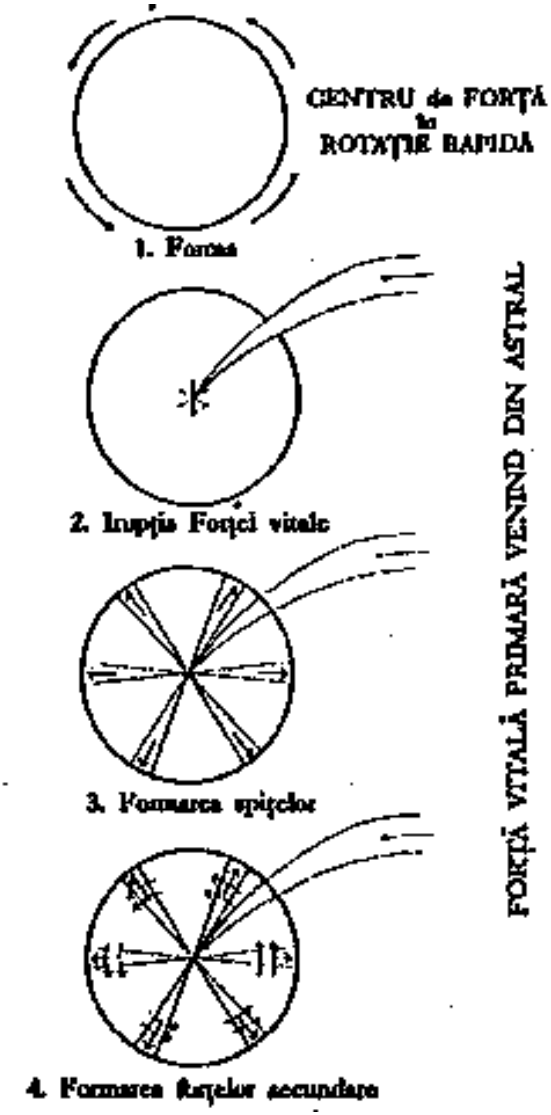

DIAGRAMA III - **Structura centrului de forţă**

1) Mărime: 50-150 mm diametru, după gradul de dezvoltare. Aspect: depresiune în formă de vârtej, la suprafața D.E., care depăşeşte suprafața corpului fizic cu aproape 5-6 mm. Funcție: transmite forțele din astral la eteric. N.B. Astfel de centre există în toate vehiculele.

2) Una din cele 7 varietăți de Forță Vitală predomină în fiecare centru. Această irupție de Forță Vitală aduce corpului fizic viața.

3) Forța Primară țâşneşte în centru şi se răspândeşte radiind în spițe al căror număr variază cu fiecare centru.

4) Mişcarea Forțelor Secundare este ondulatorie şi circulară; ele se împletesc în spițe, trecând alternativ pe deasupra şi pe dedesubtul lor.

Spițele împart chakra în mai multe segmente, amintind de petalele unei flori: de aceea, în cărțile indiene, chakrele sunt adesea descrise ca asemănătoare florilor.

Precum un magnet înfăşurat cu o sârmă „induce" în această sârmă un curent electric al cărui sens e perpendicular pe axa magnetului, tot aşa forța primară a Pranei, străbătând în chakra, induce forțe secundare în planul acesteia. Aceste forțe secundare se învârtesc în jurul chakrei, trecând pe deasupra şi pe dedesubtul spițelor, precum nuiaua de la fundul unui coş circular trece pe deasupra şi pe dedesubtul spițelor care radiază din centru.

Fiecare din aceste forțe secundare care se rotesc în interiorul chakrei are o lungime de undă caracteristică şi, mai mult, se mişcă nu în linii drepte, ci în ondulații

relativ mari, fiecare ondulație fiind un multiplu al lungimilor de undă pe care le cuprinde. Lungimile de undă sunt infinitezimale şi probabil că o ondulație cuprinde mii de unde, deşi proporția exactă n-a putut fi determinată. Aspectul lor general e ondulat şi irizat, ca sideful sau ca o anumită varietate de sticlă venețiană.

Se spune adesea că chakrele corespund cu anumite organe fizice, cu acelea de care sunt mai apropiate; însă, după cum am spus mai sus, chakrele înseşi nu se găsesc în interiorul corpului, ci la suprafața Dublului Eteric.

Iată lista chakrelor şi numele lor:

Nr	**Organul fizic cel mai apropiat**	**Numele sanscrit**
1	Baza şirei spinării	Muladhara
2	Ombilic	Manipura
3	Splină	Swadhisthana
4	Inimă	Anahata
5	Gât	Visuddha
6	Între sprâncene	Ajna
7	Creştetul capului	Sahasrara
8 9 10	Organe inferioare	Brahmarandhra

Numerele 8,9 şi 10, care privesc organele inferioare, nu sunt întrebuințate de cei ce studiază „magia albă”, deşi există şcoli care le folosesc. Primejdiile care corespund acestor chakre sunt atât de serioase încât noi socotim trezirea lor ca cea mai mare dintre nenorociri.

Curentul de vitalitate care se revarsă în şi prin o chakra oarecare este cu totul independent şi distinct de

dezvoltarea chakrei pricinuită de trezirea focului Kundalini, care va fi descris în Capitolul XIII.

Acum vom începe să studiem pe rând fiecare din cele şapte chakre, examinând structura, înfăţişarea, funcţia şi facultăţile care le sunt asociate. Pentru raţiuni pe care le vom vedea imediat, este mai avantajos să începem cu centrul al treilea, aşezat lângă splină.

CAP. 4 - CENTRUL SPLENIC

Centrul splenic are şase spiţe şi prin urmare tot atâtea petale sau ondulaţii. El are un aspect radiant şi străluceşte ca un soare.

DIAGRAMA IV
Centrul splenic

(1) Structura

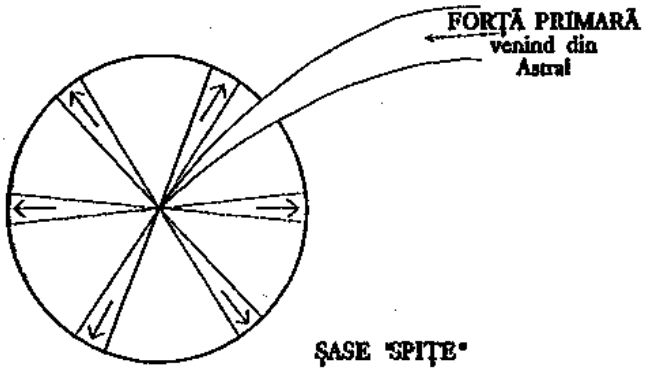

Aparenţa generală: radiant şi asemănător soarelui.

Funcţia Centrului Astral: vitalizează Corpul Astral. Puterea de a călători conştient în astral.

Funcţia Centrului Eteric: vitalizează Corpul Fizic. Memoria călătoriilor astrale.

Acest centru e unic prin aceea că are funcţia importantă de a absorbi Globulele de Vitalitate din

atmosferă, de a le dezintegra şi de a distribui în diferitele părți ale corpului fizic atomii care le alcătuiesc, atomi încărcați de Prana specializată şi transmutată.

(2) Absorbția Globulelor de Vitalitate

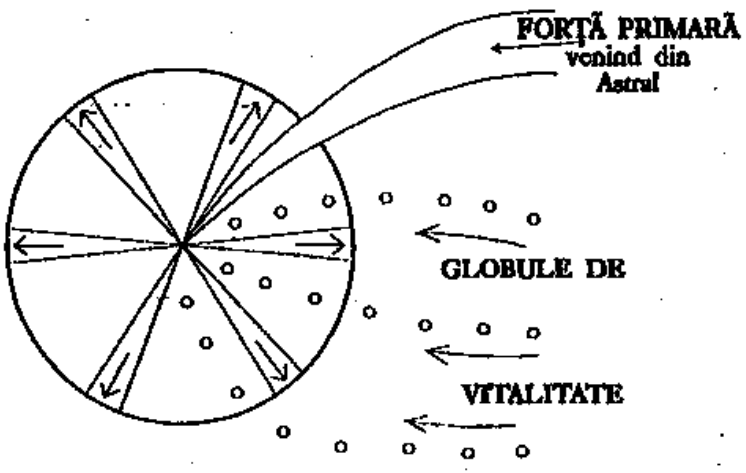

Globulele de Vitalitate sînt atrase în mijlocul Centrului de Forță.

Diagramele IV (2), (3) şi (4) vor înlesni înțelegerea acestui proces.

Globulele de Vitalitate pătrund mai întâi în Centrul Splinei, unde sunt descompuse în şapte atomi, fiecare atom fiind încărcat cu una din cele şapte varietăți de Prana; aceşti atomi sunt apoi captați de forțele secundare în rotație şi învârtiți în jurul chakrei.

DIAGRAMA IV
Centrul splenic

(3) Descompunerea Globulelor de Vitalitate

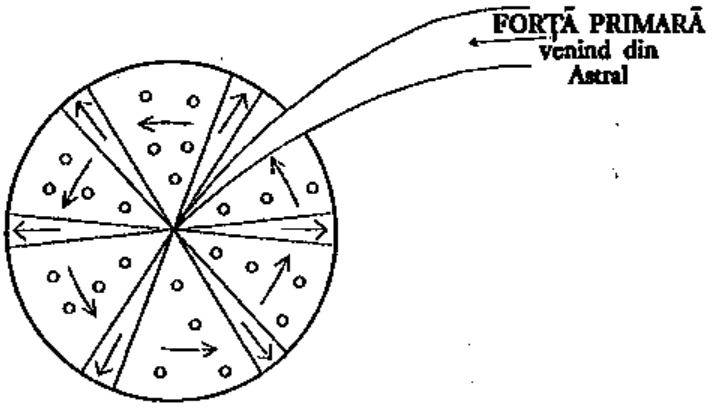

Globulele de Vitalitate, după ce au intrat în Centru, sînt descompuse şi particulele sînt antrenate de Forţele Secundare.

Cele şapte feluri diferite de Prana au următoarele culori: violet, albastru, verde, galben, portocaliu, roşu închis şi roşu trandafiriu.

Se va observa că diviziunile nu sunt exact acelea cu care ne-am obişnuit în spectrul solar; ele reamintesc mai degrabă combinațiile de culori care se văd pe niveluri mai ridicate, în corpul cauzal, mental şi astral. Indigoul spectrului solar este împărțit între razele violetă şi albastră ale Pranei, pe când roşul spectrului e despărțit în două - roşu trandafiriu şi roşu închis.

Fiecare din cele şase spițe ia apoi o varietate de atom şi îl trimite chakrei sau părții din corp care are nevoie de el.

Aşa se petrec lucrurile numai pentru şase feluri de atomi. Cât priveşte pe al şaptelea, sau atomul trandafiriu, acesta se scufundă în centrul sau vortexul

chakrei splenice însăşi, de unde e distribuit în tot sistemul nervos. Atomii de culoare roşu trandafiriu sunt atomii originali care au legat pe ceilalți şase atomi pentru a forma globula.

Aceşti atomi purtători ai Pranei trandafirii sunt fără îndoială viața sistemului nervos, şi aceasta este varietatea de Prana pe care un om o poate da altuia (vezi Cap. XIII). Dacă nervii nu primesc destulă Prana trandafirie devin sensibili şi extrem de iritabili; pacientul cade pradă unei agitații şi cel mai mic zgomot, cea mai mică atingere sunt pentru el un chin. Dacă Prana trandafirie specializată de o persoană sănătoasă îi inundă nervii, uşurarea este imediată.

Deşi există şapte feluri diferite de Prana, totuşi sunt numai cinci curenți principali, aşa cum sunt descrişi în unele din cărțile indiene, căci, după ieşirea lor din chakra splinei, albastrul şi violetul se unesc într-un singur curent, iar portocaliul şi roşul închis într-un alt curent. Aceşti curenți părăsesc centrul splinei în direcție orizontală.

DIAGRAMA IV
Centrul Splenic

(4) Distribuirea Particulelor de Vitalitate

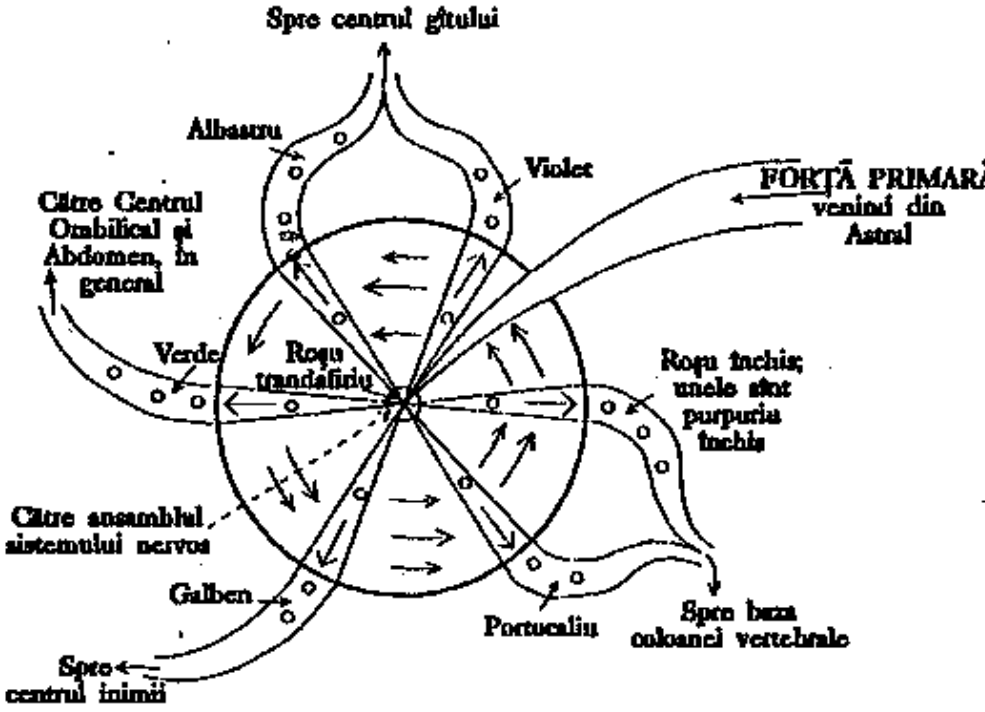

Fazele procesului:

1. Globulele de Vitalitate sunt atrase în Centru.
2. Globulele de Vitalitate sunt descompuse în particule.
3. Particulele de Vitalitate sunt atrase de Forțele Secundare în vârtejuri.
4. Particulele de Vitalitate sunt apucate de spițele potrivite şi trimise la destinația lor particulară.

N.B. Atomii roşii-trandafirii sunt atomii originali, cei care atrag spre ei pe ceilalţi şase atomi cu care împreună formează Globula de Vitalitate.

Culorile curenților şi destinațiile lor sunt descrise astfel:

Nr.	Curentul	Destinaţia
1	Violet-albastru	Centrul gâtului
2	Verde	Centrul ombilicului şi al abdomenului în general
3	Galben	Centrul inimii
4	Roşu-portocaliu închis (cu ceva purpuriu închis)	Centrul bazei şirei spinării
5	Roşu- trandafiriu	Sistemul nervos

După ce diferitele feluri de atomi purtători de Prana sunt împărțiți în punctele în care sunt necesari, sarcina de Prana le este retrasă, exact cum ar fi scoasă o sarcină electrică. Prana vitalizează Dublul Eteric şi prin corpul ei dens, sănătatea diferitelor regiuni ale corpului depinzând în mare parte de volumul Pranei distribuite. Rolul acestui fapt remarcabil în menținerea vigorii fizice şi în vindecări este, evident, de o importantă capitală; îl vom studia mai îndeaproape în partea consacrată vindecărilor şi mesmerismului.

Atomii purtători de Prana trandafirie devin treptat-treptat palizi, pe măsură ce înaintează în lungul nervilor şi se despart de conținutul lor pranic; ei sfârşesc prin a fi expulzați din corp prin pori (şi în alte moduri) şi formează astfel ceea ce numim aura sănătății, emanație de culoare alb-albăstruie. (Vezi planşa dată în *Man, Visible and Invisible*, pag. 128)

La un om cu o sănătate deplină, centrul splinei funcționează atât de generos, încât numărul particulelor încărcate cu Prana este mult superior necesităților sale proprii. Particulele neîntrebuințate sunt expulzate din corp în toate direcțiile, prin aura sănătății, în acelaşi timp cu cele epuizate de Prana lor. Un astfel de om este pentru întreg anturajul său un izvor de forță şi de sănătate; în mod constant, dar fără să o ştie, el revarsă vitalitate asupra oricărei persoane care se apropie de dânsul. Acest proces poate fi considerabil intensificat la oamenii care se îndeletnicesc metodic cu vindecarea altora, fie prin pase mesmerice, fie în alt chip, după cum vom arăta mai amănunțit într-un alt capitol.

Se ştie de asemenea că o dată cu aceste particule sunt expulzate în mod continuu din corpul omenesc şi mici particule de materie densă fizică, prin transpirație insensibilă sau altfel. Un clarvăzător le observă sub înfățişarea unei uşoare ceți cenuşii. Multe particule sunt sub formă cristalină şi prin urmare prezintă forme geometrice; una din cele mai comune este clorura de sodiu sau sarea de bucătărie, care ia formă de cuburi.

Dimpotrivă, o persoană care dintr-o pricină oarecare nu este în stare să specializeze pentru ea însăşi o cantitate suficientă de Prana lucrează adeseori, inconştient, ca un burete; elementalul său fizic sustrage vitalitatea de la oricare persoană senzitivă care se găseşte în apropiere; pentru moment ea profită, însă victima sa suferă adesea destul de mult. Acest fenomen explică în mare parte senzația de epuizare şi de sfârşeală pe care o avem în vecinătatea persoanelor cu temperament slab, care au supărătoarea sau vampirica facultate de a răpi vitalitatea altuia. Acest lucru se poate întâmpla, adeseori într-o formă mai gravă, în şedințele de spiritism.

Regnul vegetal absoarbe şi el vitalitate, însă în general nu pare a întrebuința decât o parte neînsemnată. Mulți arbori, mai ales pinul şi eucaliptul, împrumută acestor globule aproape aceleaşi principii ca şi partea superioară a corpului eteric omenesc şi leapădă toți atomii de prisos, încărcați cu Prana trandafirie, de care ei nu au nici o nevoie. Din această cauză, vecinătatea acestor arbori este extrem de binefăcătoare pentru persoanele care suferă de depresiuni nervoase.

Aura sănătății, formată din aceste particule expulzate din corp, joacă un rol util, acela de a apăra corpul împotriva năvălirii germenilor morbizi. La oamenii sănătoşi aceste particule sunt aruncate prin pori în linie dreaptă, perpendicular pe suprafața corpului, dând astfel aurei sănătății un aspect striat.

Atât timp cât liniile rămân rigide, corpul pare a fi cu totul la adăpost de influențele fizice rele, cum sunt germenii bolilor; aceştia sunt literalmente respinşi şi târâți de curentul centrifug al forței pranice.

Însă dacă slăbiciunea, oboselile prea mari, o rană, descurajarea sau excesul de viață neregulată fac ca un volum considerabil de Prana să fie necesar pentru repararea pierderilor sau a leziunilor fizice, şi ca urmare cantitatea emisă să sufere o serioasă micşorare, razele aurei sănătății se înclină, devin neregulate şi şterse, sistemul de apărare e slăbit şi germenii periculoşi îşi pot deschide mai uşor drum de intrare. (Vezi *Man, Visible and Invisible*, pag. 132, planşa XXV)

In *The Science of Breath*, tradusă de Rama Prasad, se spune că distanța normală de la corp la periferia **haloului** de Prana este de 10 degete în timpul inspirației şi de 12 în timpul expirației, în alte cazuri, distanțele sunt date precum urmează: mâncând şi vorbind, 18;

mergând, 24; alergând, 42; în conlocuire, 65; dormind, 100. Distanța scade când omul îşi stăpâneşte dorința, când dobândeşte cele opt Siddhis etc. Pare probabil, însă fără nici o siguranță, că haloul astfel menționat este aura sănătății. Este posibil ca prin „deget" autorul să înțeleagă grosimea, şi nu lungimea degetului, în acest caz, măsurile de mai sus s-ar potrivi cu observațiile cercetătorilor moderni.

Şi materia eterică şi Prana sunt foarte sensibile la acțiunea voinței omeneşti. De aceea ne putem apăra în mod eficace împotriva influențelor ostile menționate, oprind printr-un efort de voință radiația de vitalitate la limita externă a aurei sănătății şi transformând această aură într-un zid sau coajă de nepătruns pentru germenii morbizi şi împiedicând totodată sustragerea vitalității de către vreun vecin înclinat spre vampirism.

Un mic efort adițional va fi de ajuns pentru a alcătui un înveliş impenetrabil pentru influențele astrale.

Chestiunea învelişurilor eterice este atât de importantă, încât va fi necesar să ne ocupăm de ele mai pe larg în altă parte, aici mărginindu-ne să studiem aura sănătății.

Dezvoltarea centrului splenic îngăduie omului să-şi reamintească deplasările sale astrale, uneori, e drept, nu în totalitate; facultatea asociată centrului astral corespunzător este aceea de a călători în mod conştient în corpul astral. Acele vagi amintiri pe care le au cei mai mulți dintre noi, de a fi zburat într-un mod foarte plăcut prin aer, au adesea drept cauză o uşoară, stimulare, chiar accidentală, a chakrei splenice.

Mai menționăm în treacăt că centrul astral corespunzător splinei are ca funcție şi vitalizarea întregului corp astral.

CAP. 5 - CENTRUL DE LA BAZA ŞIREI SPINĂRII

Primul centru sau chakra, aşezat la baza şirei spinării, are o forță primară care radiază în patru spițe, dând centrului aparența de a fi împărțit în patru sferturi; acestea sunt despărțite prin adâncituri ca o cruce, simbol întrebuințat adesea pentru a desemna acest centru.

Când activitatea lui a devenit completă, acest centru este de un roşu-portocaliu care aminteşte de curentul de vitalitate roşu închis şi portocaliu, care îi vine din centrul splenic. Mai adăugăm că există întotdeauna o corespondență asemănătoare între culoarea curentului de vitalitate care țâşneşte într-un centru şi culoarea centrului însuşi.

Pe lângă cel roşu-portocaliu şi cel roşu închis, acest centru mai primeşte un curent de vitalitate purpuriu închis, ca şi când spectrul s-ar încovoia în cerc şi culorile ar reîncepe cu o octavă inferioară.

Din acest centru, raza de culoare roşu-portocaliu trece la organele generatoare, dând energie naturii sexuale; de asemenea pare a trece în sânge şi a menține căldura corpului.

Refuzând cu persistență a ceda naturii inferioare, se poate obține un efect foarte important. Prin sforțări prelungite şi energice, această rază, abătută din drumul ei, poate fi îndreptată de jos în sus spre creier, unde elementele sale suferă o modificare profundă.

Portocaliul trece în galben pur şi intensifică facultățile intelectuale; roşul închis devine cărămiziu şi întăreşte afecțiunea dezinteresată; purpuriul închis este transmutat într-un frumos violet-palid şi activează partea spirituală a naturii noastre.

Kundalini, Focul-Şarpe, stă în centrul aşezat la baza coloanei vertebrale. Despre el vom vorbi într-un alt capitol. Pentru moment, ne mărginim să notăm că un om care a făcut transmutarea menționată mai sus va fi eliberat de dorințele sexuale şi când trezirea Focului-Şarpe va fi devenit necesară pentru el, va fi scutit de cele mai mari primejdii care însoțesc această deşteptare. Când transformarea este completă, raza roşiatic-portocalie trece direct în centrul aşezat la baza

şirei spinării, apoi se ridică în cavitatea coloanei vertebrale şi atinge creierul.

O cruce strălucind ca o flacără e uneori întrebuințată ca simbol al Focului-Şarpe care îşi are sediul în centrul de la baza şirei spinării.

Funcția Centrului Astral: Sediul focului Kundalini.
Funcția Centrului Eteric: Sediul focului Kundalini.
Înfățişare: Portocaliu-roşiatic, culoarea focului.
Numărul spițelor: Patru.

DIAGRAMA V

Centrul de la baza şirei spinării

(a) Persoană normală

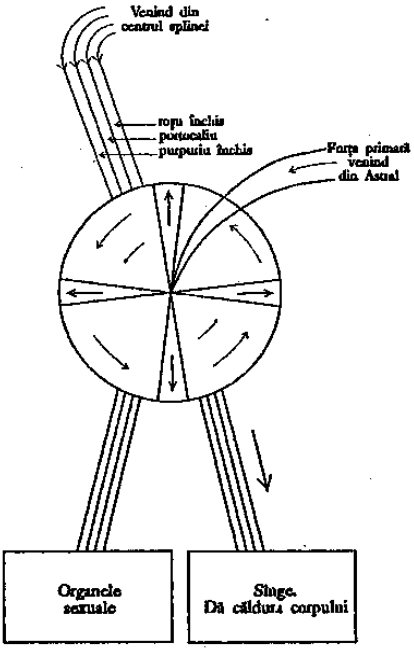

N.B. Kundalini are şapte grade de forţă.

DIAGRAMA V

Centrul de la baza şirei spinării

(b) Persoană dezvoltată

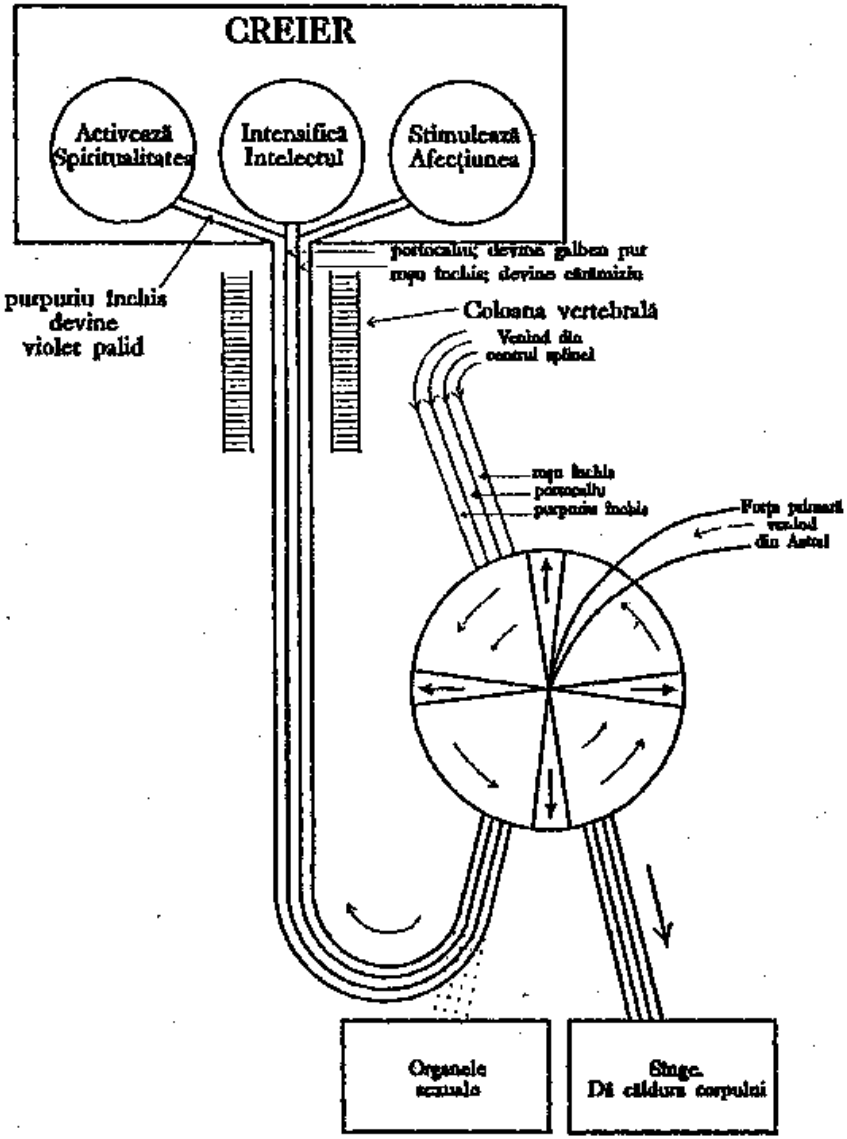

CAP 6 - CENTRUL OMBILICAL

DIAGRAMA VI
Centrul ombilical

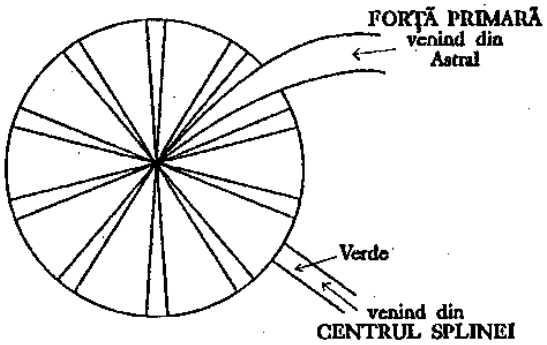

Al doilea centru, aşezat în dreptul ombilicului sau al plexului solar, primeşte o forță primară care radiază în zece direcții, deoarece el are zece ondulații sau petale.

Funcția Centrului Astral: Simțire, sensibilitate generală.

Funcția Centrului Eteric: Sensibilitate la influențe astrale.

Înfățişare: Nuanțe diferite de roşu cu mult verde.

Numărul spițelor: Zece.

Culoarea sa predominantă este un curios amestec de mai multe tonuri de roşu, dar conținând şi mult verde. Din centrul splenic primeşte raza verde care invadează abdomenul, înviorând ficatul, rinichii, intestinele şi, în general vorbind, aparatul digestiv; ea se concentrează mai ales în plexul solar.

Acest centru e strâns legat cu sentimentele şi emoțiile de diferite feluri. Centrul astral corespunzător, o dată deşteptat, dă facultatea de a simți - o sensibilitate pentru tot felul de influențe - însă fără nimic care să se

asemene cu înțelegerea precisă dobândită cu ajutorul facilităților corespunzătoare văzului şi auzului.

Deci, când centrul eteric devine activ, omul, în corpul fizic, începe să devină conştient de influențele astrale; el simte vag în jurul lui bunăvoința şi duşmănia sau caracterul plăcut al unor locuri şi neplăcut al altora, fără însă a bănui măcar pentru ce.

CAP. 7 - CENTRUL INIMII

Deoarece despre centrul al treilea, centrul apropiat de splină, am vorbit, să trecem la al patrulea, la centrul inimii.

DIAGRAMA VI
Centrul ombilical

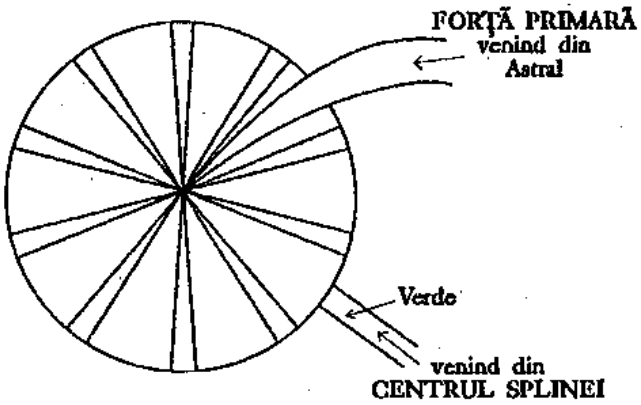

Funcția Centrului Astral: înțelegerea vibrațiilor astrale.

Funcția Centrului Eteric: Conştiința sentimentelor altora.

Înfățişare: Aur incandescent.

Numărul spițelor: Douăsprezece.

N.B. Raza galbenă pătrunde în sânge şi circulă cu el în tot corpul.

Această chakra prezintă douăsprezece spițe sau radiații; ca este galben-aurie strălucitoare şi primeşte din centrul splenic raza galbenă. Când curentul este îmbelşugat şi puternic, atunci produce tărie şi regularitate în acțiunea inimii.

Făcând înconjurul chakrei cardiace, raza galbenă impregnează şi sângele şi prin acesta este dusă în toate regiunile corpului; merge şi la creier, pe care îl impregnează, deşi ținta ei principală este floarea cu douăsprezece petale din mijlocul centrului al şaptelea, sau centrul superior. În creier dă facultatea de a se ocupa de cele mai înalte gândiri filosofice şi metafizice.

Centrul astral corespunzător, după trezirea lui, dă omului facultatea de a pricepe şi de a simpatiza, şi astfel de a înțelege instinctiv sentimentele altor entități astrale.

Astfel, centrul eteric îngăduie omului să simtă în conştiința sa fizică bucuriile şi suferințele semenilor săi, şi câteodată chiar să reproducă în el însuşi, prin simpatie, suferințele lor fizice.

CAP. 8 - CENTRUL GÂTULUI

Această chakra, a cincea, are şaisprezece spițe şi prin urmare şaisprezece petale sau diviziuni. Culoarea sa predominantă este albastrul, însă efectul general este argintat, sclipitor, aducînd puțin cu acela al răsfrângerii luminii lunii pe o apă curgătoare.

Acest centru primeşte de la chakra splenică raza violet-albastră. Această rază pare a se despărți; albastrul limpede străbate şi înviorează centrul gâtului, pe când albastrul închis şi violetul merg spre creier.

Albastrul clar dă sănătate regiunii gâtului. Puterea şi elasticitatea coardelor vocale la un mare cântăreț sau orator, de pildă, coincid cu o activitate şi o strălucire, deosebită a acestei raze.

Albastrul închis se cheltuieşte în regiunile inferioare şi centrale ale creierului, pe când violetul se revarsă în regiunile superioare şi pare a comunica o vigoare specială chakrei din creştet, răspândindu-se mai ales în cele 960 de petale din partea exterioară a acestui centru.

Gândirea obişnuită e stimulată de raza albastră, amestecată cu o parte din galben (venit din centrul inimii; vezi Cap. VII).

În unele forme de debilitate, curentul galben şi albastru-violet spre creier este aproape oprit.

Gândirea şi emoția de un tip spiritual înalt par a depinde mai ales de raza violetă.

Trezirea centrului astral corespunzător dă facultatea de a percepe sunetele pe planul astral, deci facultatea care, în lumea astrală, produce un efect asemănător cu ceea ce numim auz în lumea fizică.

Când centrul eteric este trezit, omul aude în conştiința sa fizică voci care uneori îi sugerează tot felul de lucruri. El poate auzi şi muzică şi alte sunete mai puțin plăcute. Când trezirea este completă, omul devine clarauzitor în ce priveşte planurile eteric şi astral

Funcția Centrului Astral: Auzul
Funcția Centrului Eteric: Auzul eteric şi astral.
Înfățişarea: Argintat şi sclipitor, cu mult albastru.
Numărul spițelor: Şaisprezece.

DIAGRAMA VIII
Centrul gîtului

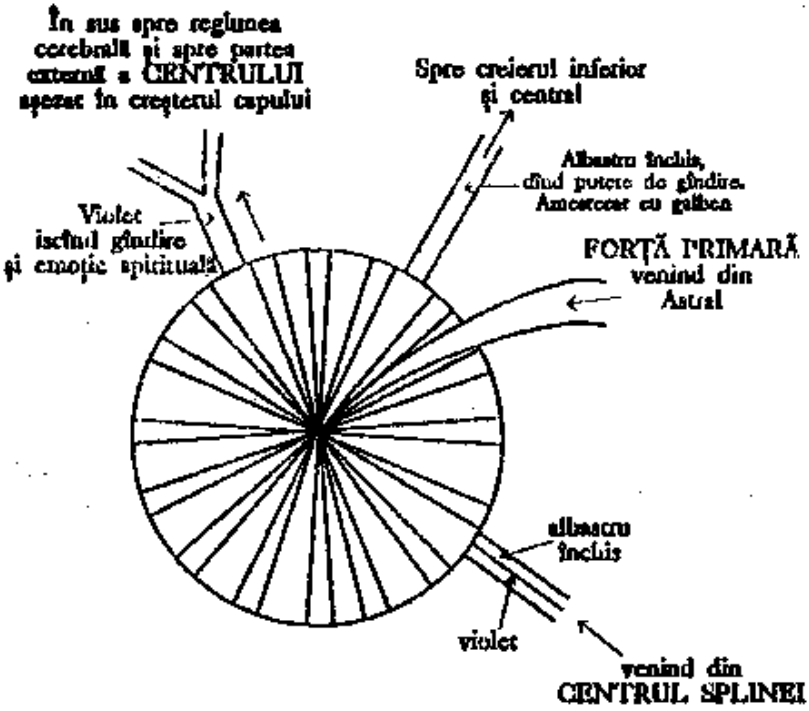
În sus spre regiunea cerebrală și spre partea externă a CENTRULUI așezat în creștetul capului
Spre creierul inferior și central
Albastru închis, dînd putere de gîndire. Amestecat cu galben
Violet
iscînd gîndire și emoție spirituală
FORȚĂ PRIMARĂ venind din Astral
albastru închis
violet
venind din CENTRUL SPLINEI

CAP. 9 - CENTRUL DINTRE SPRÂNCENE

DIAGRAMA IX
Centrul dintre sprîncene

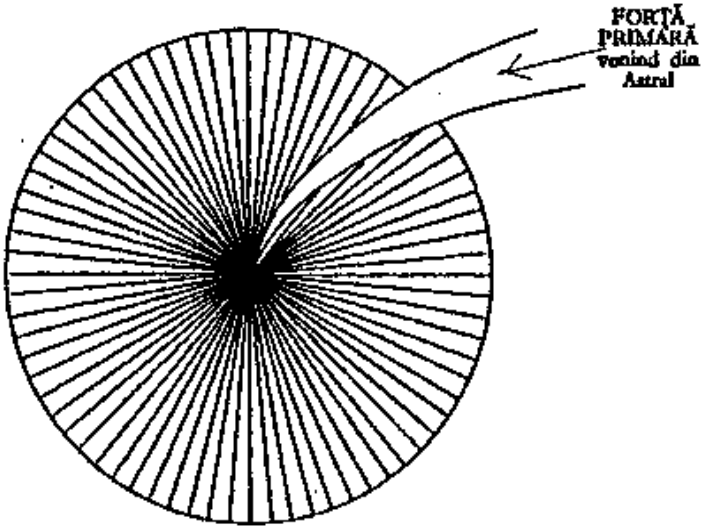

Centrul al şaselea, aşezat între sprâncene, are nouăzeci şi şase de spițe; cu toate acestea, lucrările indiene nu-i atribuie decât două petale, fără îndoială pentru faptul că pare a fi împărțit în două jumătăți; una din acestea este mai mult trandafirie, conținând de altfel mult galben; în cealaltă predomină un fel de albastru-purpuriu.

Funcția Centrului Astral: Văzul.
Funcția Centrului Eteric: Clarviziune; amplificară
Înfățişare: Jumătate trandafiriu cu mult galben, jumătate un fel de albastru-purpuriu.
Numărul spițelor: Nouăzeci şi şase.

Autorul n-a izbutit să găsească nici o descriere specifică privitoare la izvorul din care țâşneşte curentul pranic ce se revarsă în acest centru, deşi în *The Inner Life*, pag.449 se spune că înfățişarea albastru-purpurie a

jumătății acestui centru se acordă strict cu culorile tipurilor particulare de vitalitate care o vivifică. S-ar părea că este vorba aici despre o rază de culoare albastru-închis (şi violetă?) care depăşeşte centrul gâtului şi merge la creier.

Dezvoltarea centrului astral corespunzător dă facultatea de a percepe precis natura şi forma obiectelor astrale, în loc de a fi vag conştient de prezența lor.

Trezirea centrului eteric îngăduie omului să înceapă a vedea obiecte şi să aibă, treaz fiind, diferite viziuni de persoane sau locuri. Chiar la începutul trezirii, se pot zări pe jumătate peisaje şi nori colorați. Dezvoltarea completă determină clarviziunea.

Facultatea remarcabilă de a mări sau de a micşora obiceiul examinat depinde de acest centru şi se va descrie în capitolul destinat vederii eterice.

CAP. 10 - CENTRUL DIN CREŞTETUL CAPULUI

Acest centru, al şaptelea, aşezat în creştetul capului, se deosebeşte întrucâtva în alcătuirea lui de celelalte şase. Cărțile indiene îl numesc lotusul cu o mie de petale, deşi numărul exact al radiațiilor forței primare este de 960; în afară de acestea, el are în mijlocul său un fel de vârtej secundar sau activitate minoră, care are douăsprezece ondulații proprii.

Când trezirea este completă, această chakra e poate cea mai strălucitoare dintre toate, oferind tot felul de colorații indescriptibile şi vibrând cu o repeziciune aproape de neînchipuit. Regiunea centrală este albă sclipitoare, cu mijlocul colorat în auriu.

Acest centru primeşte în partea sa exterioară raza violetă care trece prin centrul gâtului, iar în mijlocul său raza galbenă care vine din centrul inimii.

Trezirea centrului astral corespunzător reprezintă încoronarea vieții astrale, deoarece conferă omului desăvârşirea facultăților sale.

La un anumit tip uman, chakrele astrale care corespund chakrelor eterice şase şi şapte converg amândouă asupra corpului pituitar, acest organ reprezentând de fapt singura legătură directă între planul fizic şi planurile superioare.

La un alt tip uman, dacă chakra a şasea este încă legată de corpul pituitar, a şaptea este îndoită şi abătută până când coincide cu organul. atrofiat numit glanda pineală; aceasta devine atunci, la persoanele de acest tip, un punct de comunicare directă cu mentalul inferior, fără să treacă, după cât se parc, ca de obicei, prin planul astral intermediar. Aceasta explică importanța dată uneori dezvoltării glandei pineale.

Trezirea centrului eteric îngăduie omului să-şi părăsească corpul fizic păstrându-şi conştiința deplină şi de asemenea să reintre în el fără întreruperea conştiinței obişnuite; astfel, zi şi noapte conştiința sa rămâne trează.

Motivul pentru care Biserica Romană impune adepților săi o anumită tunsoare este de a lăsa descoperită brahmarandra chakra, aşa încât să lase deplină libertate forței psihice pe care, în meditațiile lor, candidații încearcă a o trezi.

DIAGRAMA X
Centrul din creştetul capului

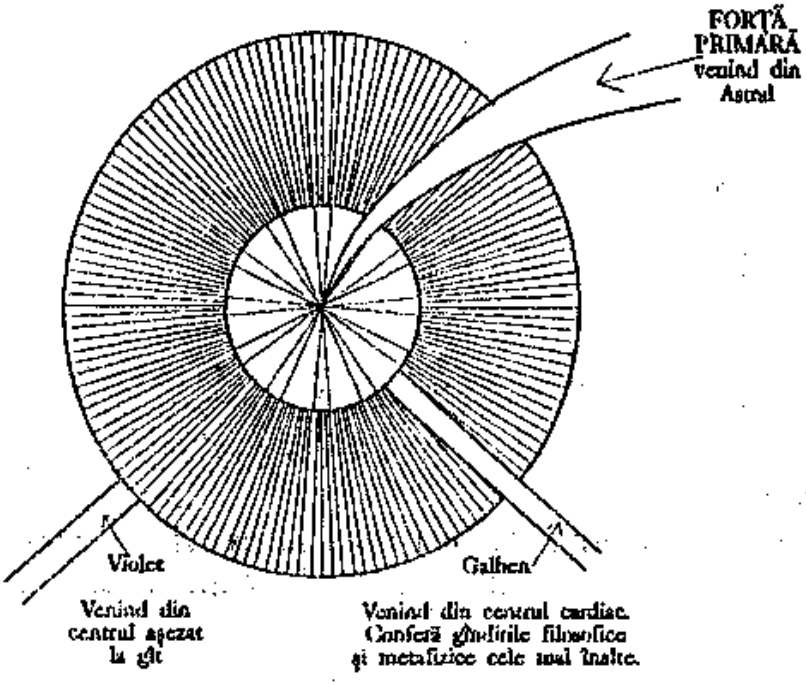
FORȚĂ PRIMARĂ venind din Astral
Violet
Galben
Venind din centrul așezat la gît
Venind din centrul cardiac. Conferă ghidările filosofice și metafizice cele mai înalte.

Funcţia Centrului Astral: Completează şi perfecţionează facultăţile.

Funcţia Centrului Eteric: Dă continuitate în conştiinţă.

Înfăţişare: Partea centrală: alb scânteietor, cu sclipiri aurii. Partea externă: cea, mai strălucitoare dintre toate, cu tot felul de colorații indescriptibile.

Numărul spiţelor: Partea centrală: douăsprezece. Partea externă: nouă sute şaizeci.

CAP. 11 - DESCĂRCĂRI

După cum corpul fizic îşi întrebuinţează materialele sale apoi expulzează rămăşiţele nefolositoare prin cinci

organe excretoare - pielea, plămânii, ficatul, intestinul şi rinichii -, tot aşa şi corpul eteric întrebuințează materialele care îi sunt aduse prin alimentele fizice şi prin absorbția Globulelor de Vitalitate, apoi elimină pe căi diferite particulele nefolositoare.

Vom prezenta în continuare un tablou al acestor excreții; rezultatele schematizate în acest tablou pot fi descrise după cum urmează:

Prin respirație şi pori sunt eliminate particulele alb-albăstrui din care a fost extrasă Prana, precum şi cele încărcate încă de Prana trandafirie, însă de care corpul nu mai are nevoie, şi în sfârşit atomii care aparțin razelor albastre şi care sunt întrebuințați de centrul gâtului.

Prin organele excretoare inferioare trec atomii deşerți care au aparținut razei verzi şi care vin de la aparatul digestiv, precum şi, în cazul omului de rând, atomii razei de culoare roşu-portocaliu.

Prin creştetul capului trec atomii care au aparținut razelor albastru închis şi violet.

La o persoană dezvoltată însă, care şi-a abătut complet de jos în sus raza roşu-portocalie, particulele acestei raze sunt expulzate prin creştet; acestea formează o cascadă de foc, reprezentată adesea printr-o flacără în vechile statui ale lui Buddha şi ale altor sfinți.

Atomii deşertați de Prana lor redevin atomi exact ca şi ceilalți; unii sunt absorbiți de corp şi intră în diferite combinații care se formează necontenit; alții, rămânând nefolosiți, sunt expulzați printr-un canal potrivit oarecare.

Adăugăm că materia Dublului Eteric însuşi este şi ea necontenit expulzată din corp prin pori, tot aşa ca materia gazoasă; prin urmare, persoanele apropiate

unele de altele sunt expuse să-şi absoarbă mutual emanaţiile eterice.

Materia eterică radiază mai puternic prin vârfurile degetelor mâinilor şi picioarelor; de aici marea importanţă a ţinerii acestor regiuni ale corpului într-o stare de curăţenie perfectă. Astfel, de pildă, o persoană care are unghiile murdare revarsă în lumea eterică un curent de influenţă nesănătoasă.

N.B. Unele particule, deşertate de vitalitate, sunt întrebuinţate pentru construirea sau hrana Corpului Eteric.

DIAGRAMA XI
Descărcări

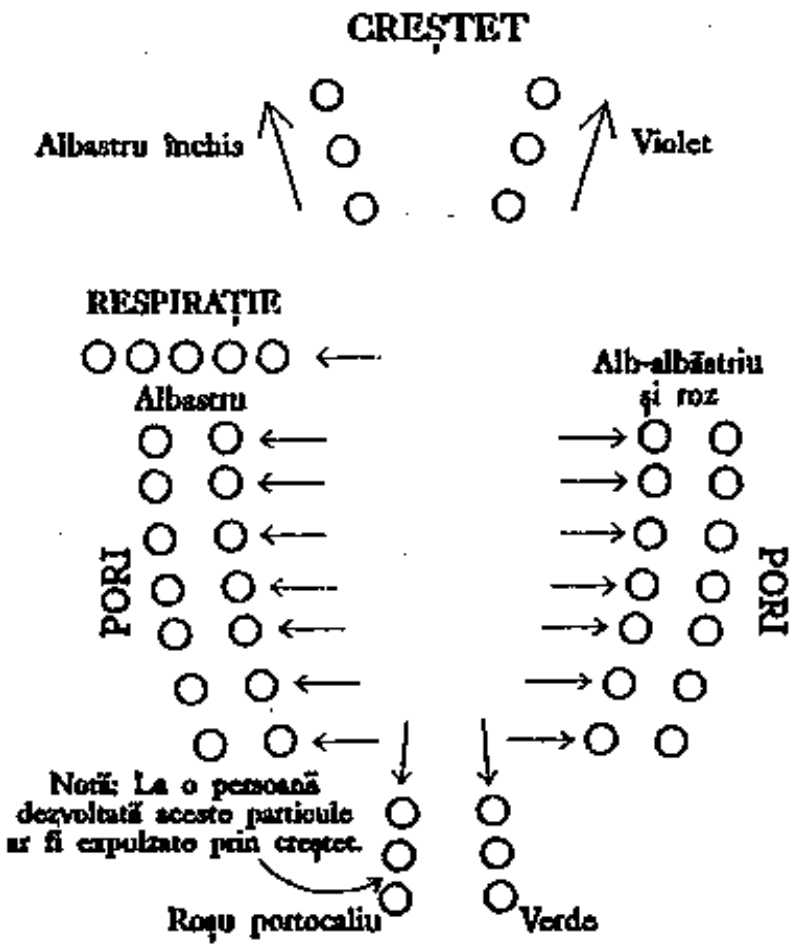

Emanațiile fizice ale corpului constând mai ales în săruri extrem de divizate, se prezintă clarvăzătorului sub înfățișarea de forme nenumărate şi minuscule, ca discuri, stele şi piramide duble. Caracterul acestor particule microscopice poate fi influențat de o sănătate precară, de un val de emoție sau chiar de anumite

gânduri. În această privință, profesorul Gates a declarat următoarele:

a) Că emanațiile materiale ale corpului viu diferă după starea de spirit, ca şi după condițiile sănătății fizice;

b) Că emanațiile pot fi tratate prin reacții chimice cu diferite săruri de seleniu;

c) Că aceste reacții sunt caracterizate prin diferite culori sau nuanțe, după natura impresiilor mentale;

d) Că s-a ajuns să se obțină 40 de feluri de produşi de emoție, cum îi numeşte profesorul Gates.

CAP. 12 - RECAPITULAREA REZULTATELOR

Pentru înlesnirea şi uşurarea raportării la aceste referințe, dăm aici un sumar al proceselor descrise în capitolele II-XI.

Aceleaşi date sunt cuprinse şi în tabloul de distribuție, care prezintă sub o formă grafică o sinteză a acestor procese, de la originea solară a Pranei până la expulzarea în afara corpului fizic a particulelor din care a fost extrasă Prana.

În sfârşit, o altă diagramă prezintă schema corpului omenesc, poziția aproximativă a centrelor eterice, curenții de vitalitate şi alte date folositoare.

DIAGRAMA XII
Tablou de distribuţie

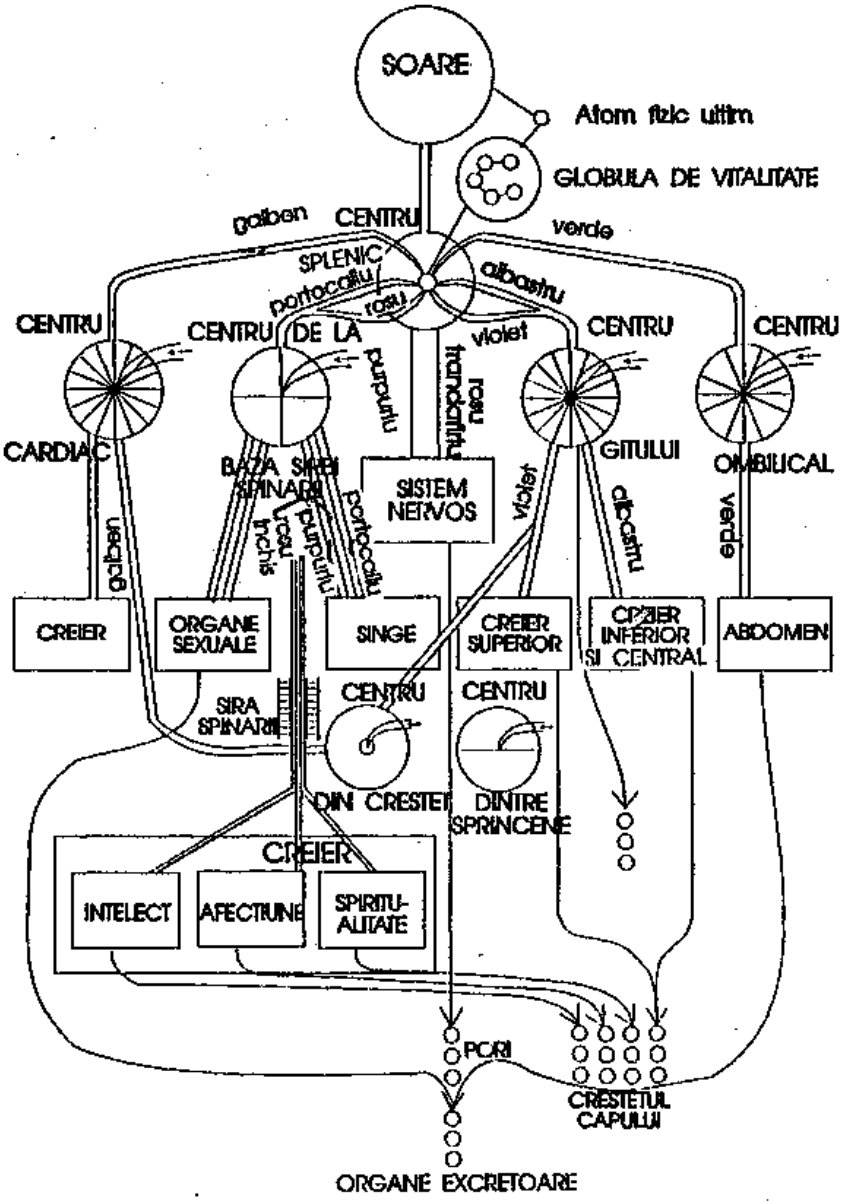

N.B. Reprezentarea schematică a absorbţiei, distribuţiei şi eliminării Globulelor de Vitalitate.

DIAGRAMA XIII
Omul și centrele sale eterice

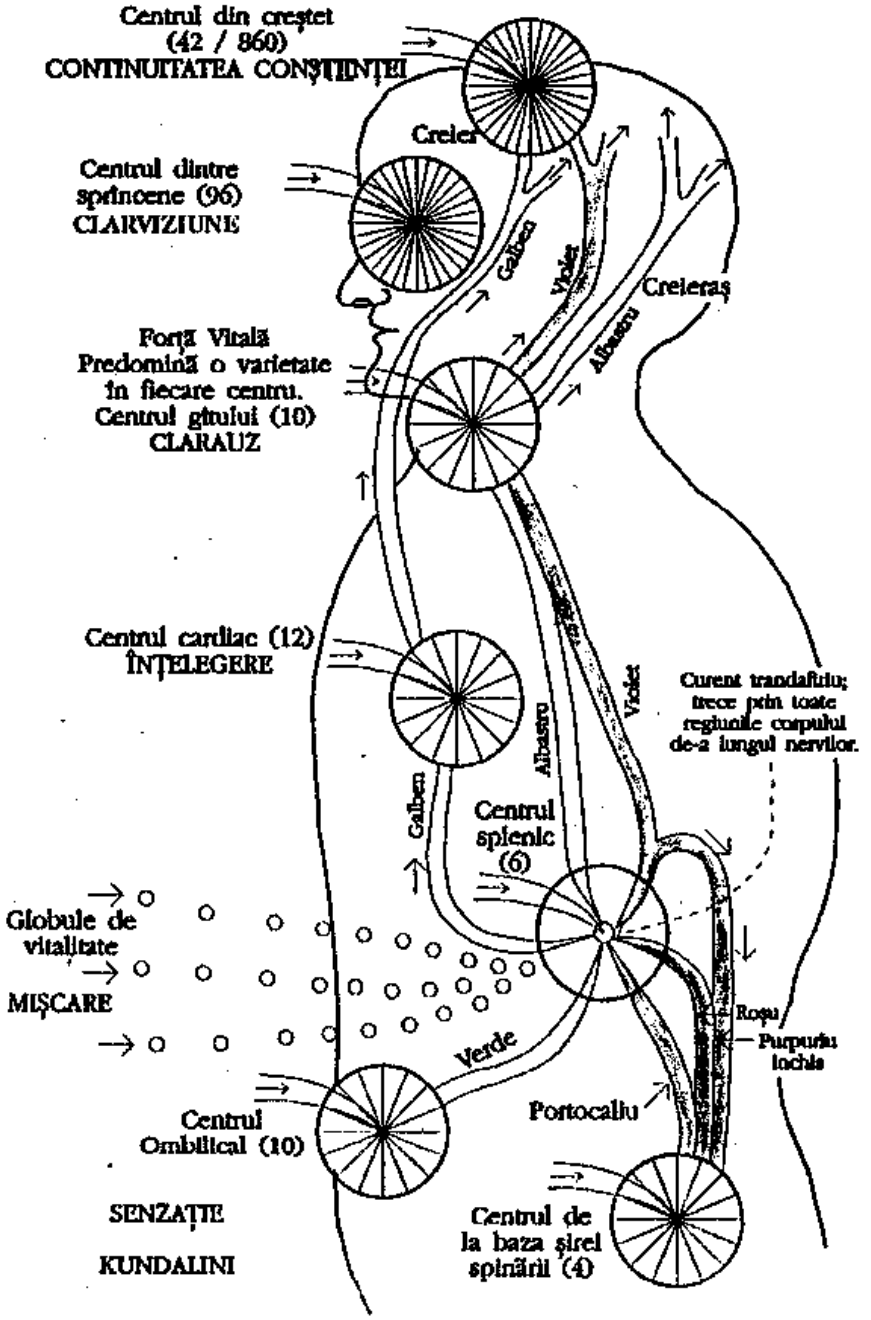

TABLOUL CENTRELOR

Nr	Locul	Spiţe	Înfăţişare	Vitalitatea primită	Vitalitatea trimisă
1	Baza şirei spinării	4	Portocaliu-roşu incandescent	Portocaliu şi roşu venind din Centrul Splenic, cu puţin purpuriu închis	-
2	Ombilic	10	Diferite nuanţe de roşu, cu mult verde	Verde, din Centrul Splenic	-
3	Splină	6	Radiant şi asemănător Soarelui	-	1) Albastru-violet la gât 2) Galben la inimă 3) Verde la plexul solar 4) Roz la sistemul nervos 5) Portocaliu-roşu la baza şirei spinării, cu purpuriu închis
4	Inimă	12	Aur incandescent	Galben, din Centrul Splenic	Galben, la sânge, la creier şi la Centrul din creştet
5	Gât	16	Argintiu strălucitor, cu mult albastru	Violet–albastru, din Centrul Splenic	Albastru închis la creierul inferior şi central. Violet la creierul superior şi la partea exterioară a Centrului din creştet
6	Între sprâncene	96	Jumătate roz, cu mult galben, jumătate albastru purpuriu	?	-
7	Creştetul capului	12 960	Centru: strălucitor, alb şi auriu Partea externă: indescriptibilă	Galben, din centrul inimii Violet, din centrul gâtului	-
8 9 10			Neîntrebuinţate în magia albă		
1	La o persoană dezvoltată: Baza şirei spinării	4	Portocaliu roşu incandescent	Portocaliu şi roşu din Centrul Splenic, cu puţin purpuriu închis	-

Nr	Regiuni vitalizate	Funcţia centrului astral	Funcţia centrului eteric
1	Organe sexuale. Sânge, pentru căldura corpului	Sediul lui Kundalini. Kundalini merge la fiecare centru pe rând şi îl vivifică.	Sediul lui Kundalini. Kundalini merge la fiecare centru pe rând şi îl vivifică..
2	Plexul solar, ficat, rinichi, intestine şi abdomen în general	Simţire; sensibilitate generală	Simte influenţele astrale
3	-	Vitalizează corpul astral. Puterea de a călători conştient	Vitalizează corpul fizic. Memoria deplasărilor astrale.
4	Inimă	Înţelegerea vibraţiilor astrale.	Conştiinţă despre emoţiile altora.
5	-	Auz	Auz astral şi eteric
6	-	Văz	Clarviziune. Amplificare
7	-	Completează şi perfecţionează facultăţile	Continuitate de conştiinţă
8 9 10	-	-	-

1	Portocaliu, prin şira spinării, la creier; devine galben şi stimulează intelectul. Roşu închis, prin şira spinării, la creier; devine roz şi stimulează afecțiunea. Purpuriu închis, prin şira spinării, la creier; devine violet şi stimulează spiritualitatea.

CAP. 13 - KUNDALINI

După cum am văzut, Kundalini sau Focul-Şarpe este una din forțele emanate de soare şi e cu totul independentă şi distinctă de Fohat ca şi de Prana şi, după cât se cunoaşte până acum, el nu poate fi transformat în vreuna din aceste forțe.

Kundalini a primit diferite nume: Focul-Şarpe, Puterea de Foc, Mama Lumii. El apare clarvăzătorului exact ca un torent de foc lichid, care străbate corpul; traiectoria sa normală este spiralată, fiind asemănătoare cu unduirile unui şarpe. Mama Lumii este un nume destul de potrivit, pentru că prin el pot fi vivificate diferitele noastre vehicule.

Un simbol antic al coloanei vertebrale şi al focului Kundalini este tirsul, un baston care se termină cu un con de pin. În India găsim acelaşi simbol, însă bastonul este înlocuit printr-un bambus cu şapte noduri, reprezentând cele şapte centre de forță. În unele concepții, tirsul este înlocuit cu un tub de fier despre care se spune că ar conține foc. Insigna bărbierilor, simbol desigur foarte vechi, cu benzile sale spiralate şi cu protuberanța sa terminală se spune că are aceeaşi semnificație, deoarece bărbierul modern este urmaşul vechilor chirurgi, care se îndeletniceau şi cu alchimia, ştiință odinioară mai mult spirituală decât materială.

Kundalini există pe toate planurile cunoscute şi pare a prezenta şi el şapte straturi sau grade de forță.

Corpul astral a fost la început un fel de masă aproape inertă, neavând decât o foarte vagă conştiință,

fără nici o capacitate definită de acțiune şi fără o cunoaştere clară a lumii înconjurătoare.

Cel dintâi lucru care a urmat a fost trezirea lui Kundalini în om, pe nivelul astral, în centrul corespunzător celui de la baza şirei spinării. Apoi, această forță a trecut la centrul al doilea, corespunzător ombilicului, şi l-a vivificat, trezind astfel în corpul astral facultatea de a simți, de a fi impresionat de tot felul de influențe, fără însă a-i da încă o înțelegere precisă.

Kundalini a trecut apoi la centrul al treilea (splenic), la al patrulea (cardiac), la al cincilea (gât), la al şaselea (între sprâncene) şi la al şaptelea (creştet), trezind în fiecare diferitele facultăți descrise în capitolele de mai înainte.

Mecanismul care ne îngăduie să devenim conştienți de ceea ce se petrece în astral este interesant şi merită să fie bine înțeles. În corpul fizic noi avem organe speciale, fiecare fiind localizat într-o regiune anumită şi fixă a corpului, organe ale văzului, auzului etc, însă în corpul astral domneşte o dispoziție cu totul diferită, nefiind necesare organe specializate pentru a atinge rezultatul voit.

Materia corpului astral este în continuă mişcare; particulele ei curg şi creează vârtejuri precum apa atunci când clocoteşte, trecând toate, succesiv, prin fiecare din centrele de forță. Fiecare centru are puterea de a trezi în particulele corpului astral facultatea de a răspunde la o anumită categorie de vibrații, corespunzând cu ceea ce în lumea fizică numim vibrațiile luminii, sunetului, căldurii etc. Deci când centrele astrale sunt vivificate şi în stare de funcționare, ele dăruiesc aceste diferite facultăți întregii materii a corpului astral, astfel încât acesta devine capabil să-şi exercite facultățile în oricare din părțile sale. Acesta este

motivul pentru care o persoană care funcționează în corpul său astral poate vedea tot aşa de bine obiectele aşezate înaintea lui ca şi pe cele de la spate. Deci nu se poate spune că chakrele sau centrele sunt organe de simț în sensul obişnuit al cuvântului, deşi dau corpului astral facultăți senzoriale.

Totuşi, chiar şi atunci când aceste centre astrale sunt pe deplin trezite, nu înseamnă că omul va fi în stare să transmită corpului său fizic orice conştiință despre acțiunea lor. În realitate, în conştiința sa fizică el poate să nu cunoască nimic cu privire la acestea. Singurul fel de a transmite creierului fizic conştiința experiențelor sale astrale este de a trezi centrele eterice corespunzătoare şi de a le face active. Rezultatul se obține exact în acelaşi fel ca şi pentru corpul astral, deci prin trezirea lui Kundalini, care doarme învelit în materie eterică, în centrul de la baza şirei spinării.

Această deşteptare este obținută printr-un efort de voință hotărât şi prelungit, care aduce la activitate centrul aşezat la baza şirei spinării, ceea ce este, de fapt, trezirea focului Kundalini. Când acesta e trezit, celelalte centre sunt deşteptate la rândul lor prin energia sa formidabilă. Efectul produs asupra centrelor este de a aduce în conştiința fizică puterile care au fost deşteptate prin dezvoltarea centrelor astrale corespunzătoare.

Însă pentru a obține aceste rezultate este necesar ca Focul-Şarpe să treacă din chakra în chakra într-o anumită ordine şi într-un anumit fel, care variază după diferitele tipuri de oameni.

Ocultiştii care cunosc aceste lucruri din experiențe personale sunt extrem de atenți să nu dea indicații privitoare la ordinea în care Focul-Şarpe trebuie să treacă prin centre. Rațiunea acestui lucru stă în primejdiile foarte serioase, a căror gravitate nu trebuie

ascunsă, care aşteaptă pe cei ce vor să trezească prematur sau accidental Şarpele Kundalini. Cele mai serioase avertismente sunt adresate celor care ar încerca ceva în această privință, înainte de a fi sosit momentul potrivit sau fără îndrumarea unui învățător sau a unui ocultist experimentat.

Înainte de trezirea lui Kundalini este absolut necesar ca omul să fi ajuns într-un oarecare stadiu de curățenie morală şi să aibă voința destul de puternică pentru a putea stăpâni această forță. Cele mai multe primejdii sunt pur fizice. Activitatea necontrolată a Focului-Şarpe pricinuieşte adesea dureri fizice de nesuportat şi poate distruge cu uşurință țesuturile şi chiar viața fizică. El poate leza de asemenea corpurile superioare celui fizic.

Un efect foarte frecvent al trezirii sale premature este acela că se năpusteşte asupra regiunilor inferioare, în loc să se ridice spre părțile superioare ale corpului, excitând astfel pasiunile cele mai de nedorit, stimulându-le şi intensificându-le în aşa măsură încât omul nu le mai poate rezista, din cauză că el a trezit o forță în brațele căreia e tot atât de neputincios ca şi un înotător între fălcile unui rechin. Aceşti oameni devin satiri, depravați în cel mai înalt grad, fiind la discreția unei forțe care le depăşeşte capacitatea de a i se împotrivi.

Asemenea oameni vor câştiga probabil unele puteri supranaturale, însă acestea nu le vor servi decât pentru a-i pune în contact cu ființe subumane, cu care ei nu ar trebui să aibă nici o legătură, şi le va trebui mai mult decât o reîncarnare pentru a scăpa de sub stapânirea lor. Există o şcoală de magie neagră care întrebuințează voluntar această forță, însă adepții Legii Bune sau ai

Magiei Albe nu folosesc niciodată centrele inferioare de forță.

Dezvoltarea prematură a focului Kundalini intensifică totul în natura omului şi afectează calitățile inferioare şi rele mai mult decât pe cele bune. În corpul mental de pildă, el trezeşte foarte uşor ambiția şi curând o face să crească excesiv; o mare intensificare a inteligenței este însoțită de o mândrie anormală şi satanică. Această forță a lui Kundalini nu este o putere obişnuită, ci ceva irezistibil. Dacă un necunoscător are nenorocul să o trezească, trebuie să consulte imediat o persoană competentă. Efectele ei sunt precizate foarte bine în cuvintele din Hathayogapradipika: „Ea dă yoghinilor eliberarea şi neghiobilor sclavia".

Uneori Kundalini se trezeşte spontan şi atunci simțim o vagă senzație de căldură, şi el poate chiar intra spontan în mişcare, deşi aceasta se întâmplă foarte rar. În acest din urmă caz ar provoca poate dureri foarte vii, deoarece canalele nefiind pregătite pentru trecerea lui va trebui să-şi deschidă singur drumul, consumând o mare cantitate de rămăşițe eterice, ceea ce pricinuieşte desigur multă suferință. În asemenea cazuri, forța se precipită de jos în sus, prin interiorul şirei spinării, în loc să urmeze calea în spirală pe care ocultistul învață să i-o deschidă. Dacă se poate, e bine ca această ascensiune să fie oprită printr-un efort de voință, însă dacă nu se reuşeşte, cum este foarte probabil, curentul va ieşi fără îndoială prin creştet şi va scăpa în atmosferă fără altă consecință negativă decât o uşoară slăbire sau poate şi o pierdere momentană a cunoştinței. Dar primejdiile cu adevărat grave sunt datorate nu fluxului ascendent, ci fluxului descendent.

După cum am arătat pe scurt, funcția principală a lui Kundalini în dezvoltarea ocultă este de a străbate

centrele eterice de forță şi de a le vivifica astfel încât să poată comunica conştiinței fizice experiențele astrale. Astfel, Vocea Tăcerii învață că o asemenea vivificare a centrului aşezat între sprâncene îngăduie să fie auzită vocea Maestrului, deci a Egoului sau eului superior. Rațiunea acestui fapt este că, în plină activitate, corpul pituitar constituie o legătură perfectă între conştiințele astrală şi fizică.

În fiecare încarnare trebuie să stăpânim din nou Kundalini, deoarece în fiecare viață vehiculele sunt noi, însă dacă am reuşit pe de-a-ntregul prima dată, repetarea nu mai prezintă nici o dificultate.

Formarea legăturii dintre conştiința fizică şi conştiința Egoului are corespondența sa pe planurile superioare, însemnând pentru Ego legătura cu conştiința Monadei şi pentru Monadă legătura cu conştiința Logosului.

Vârsta nu pare să afecteze dezvoltarea chakrelor prin mijlocirea lui Kundalini, însă sănătatea este indispensabilă deoarece numai un corp puternic poate suporta o asemenea tensiune.

CAP. 14 - REȚEAUA ATOMICĂ

DIAGRAMA XIV
Învelişul atomic

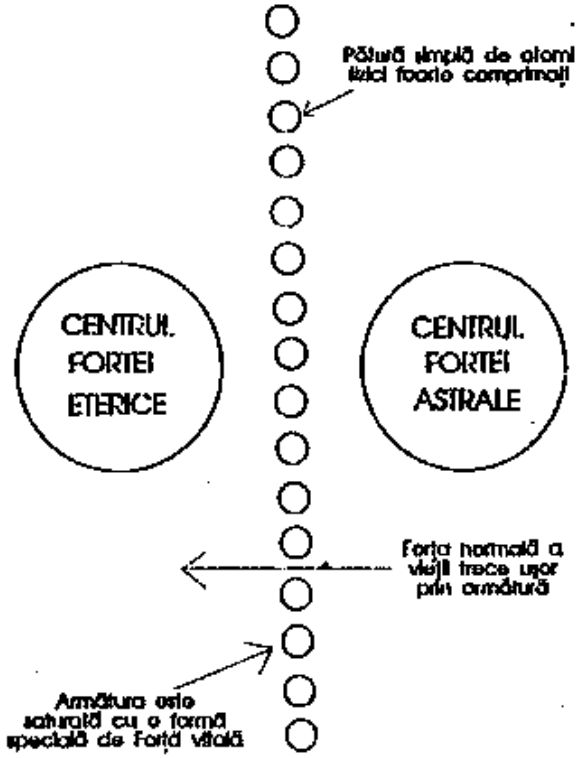
Pătură simplă de atomi fizici foarte comprimaţi
CENTRUL FORŢEI ETERICE
CENTRUL FORŢEI ASTRALE
Forţa normală a vieţii trece uşor prin armătură
Armătura este saturată cu o formă specială de forţă vitală

După cum am văzut, legătura dintre chakrele corpului astral şi acelea ale Dublului Eteric este foarte strânsă. Însă între aceste două categorii de centre, şi pătrunzându-le într-un chip greu de descris, există o reţea sau un înveliş de o ţesătură foarte deasă, formată dintr-un singur strat de atomi fizici foarte comprimaţi şi impregnaţi cu o varietate specială de Prana. Prana care trece în mod normal de la astral la fizic poate străbate cu uşurinţă învelişul atomic, însă acesta opune o barieră de netrecut oricărei alte forţe care nu este capabilă să întrebuinţeze materia atomică a celor două planuri.

Învelişul reprezintă astfel apărătoarea creată de natură pentru a împiedica orice comunicare prematură

între planul astral şi cel fizic. Fără această înțeleaptă organizare, orice fel de experiențe astrale ar năvăli în conştiința fizică, fapt care, pentru cea mai mare parte dintre oameni, n-ar prezenta decât inconveniente.

O entitate astrală ar putea, în fiecare clipă, să degajeze energii pe care o persoană de rând n-ar fi în stare să le înfrunte, din cauza slăbiciunii sale fiindu-i imposibil să le anihileze efectele nedorite. Omul ar fi expus astfel la obsesia oricărei entități astrale care ar dori să-şi însuşească vehiculul său.

Învelişul protector atomic este o garanție eficace împotriva acestor întâmplări nedorite; în condiții normale el serveşte şi pentru a împiedica trecerea în conştiința creierului a amintirii precise a activităților noastre din timpul somnului corpului; el explică şi intervalul de inconştiență care însoțeşte întotdeauna moartea! Se poate întâmpla ca la întoarcerea sa corpul astral să facă o impresie momentană asupra Dublului Eteric şi asupra corpului dens, astfel încât atunci când acesta se trezeşte are o amintire de scurtă durată însă limpede. În general, amintirea se şterge repede; cu cât omul se forțează să o rețină, cu atât reuşeşte mai puțin, deoarece fiecare efort trezeşte în creierul fizic vibrații care tind să învingă vibrațiile astrale mai subtile.

Funcţia învelişului: împiedică influențele astrale să intre prematur în conştiința fizică.

Învelişul poate fi stricat de:

1. Şocurile emoționale ca: frica, mânia etc.
2. Consumul excesiv de alcool.
3. Consumul de narcotice, printre care şi tutunul.
4. Şedințele de dezvoltare din spiritism.

Este deci evident că orice leziune a învelişului protector e o mare nenorocire; ea se poate produce în diferite chipuri. Orice emoţie violentă sau de natură nefastă determină în corpul astral un fel de explozie care poate produce o leziune prin ruperea delicatei reţele. Atunci, după cum spuneam, omul înnebuneşte. O spaimă extremă, un acces de mânie pot produce un efect asemănător.

Şedinţele de dezvoltare, cum le numesc spiritiştii, pot şi ele să deterioreze reţeaua şi să deschidă porţi pe care natura înţelege să le lase închise.

Unele droguri sau băuturi, mai ales alcoolul, toate narcoticele, deci şi tutunul, conţin o materie care, dezagregându-se, se volatilizează, o parte trecând din planul fizic în cel astral. Persoanele care au studiat domeniul dieteticii, mai ales acelea care au studiat efectele toxinelor, trebuie să ştie că şi ceaiul şi cafeaua conţin acest fel de substanţe, însă în cantitate atât de mică încât ar trebui să se facă un abuz de lungă durată pentru ca efectul să se manifeste. Când aceasta se produce, elementele în discuţie năvălesc prin chakre într-un sens opus aceluia pe care trebuie să îl urmeze în mod normal; urmând forţat acest drum, ele rup şi până la urmă distrug, subtila reţea.

Această deteriorare sau distrugere poate fi provocată în două feluri diferite, după tipul persoanei şi proporţia elementelor care îi alcătuiesc corpul eteric şi pe cel astral. În primul rând afluxul de materie care se volatilizează arde, literalmente, reţeaua şi astfel suprimă bariera ridicată de natură.

În al doilea rând, aceste elemente volatile întăresc atomul, stânjenindu-i şi paralizându-i pulsaţiile, aşa încât acesta nu mai poate conţine forma specială de Prana care îl leagă de reţea. Atunci acesta se osifică,

putem spune, astfel că transmiterea de la un plan la altul, care era exagerată, devine absolut nesatisfăcătoare.

Aceste două tipuri de leziuni sunt uşor de recunoscut. În primul rând se produc cazuri de delirium tremens, de obsesie, de unele forme de nebunie. În al doilea caz, care este mult mai frecvent, constatăm un fel de slăbire generală a calităților şi sentimentelor superioare, care are drept consecințe materialismul, brutalitatea, animalitatea şi pierderea conştiinței de sine. Este ştiut că persoanele care întrebuințează narcotice, precum tutunul, în mod excesiv, persistă adesea în acest obicei chiar şi atunci când ştiu foarte bine să supără pe vecinii lor - atât de mult a fost tocit simțul fumătorilor.

Conştiința omului de rând nu poate întrebuința încă materia atomică pură, nici în corpul fizic, nici în corpul astral; deci, în mod normal, îi este peste putință să comunice în mod conştient şi voluntar între cele două planuri. Adevăratul chip de a ajunge la aceasta este de a-şi purifica cele două vehicule până când, materia atomică fiind complet vitalizată în fiecare din ele, toate comunicările pot întrebuința acest drum. În acest caz, rețeaua îşi păstrează în cel mai înalt grad poziția şi activitatea, permițând conştiinței să treacă de la un plan la celălalt; în acelaşi timp, ea continuă să joace un rol deosebit, acela de a împiedica orice contact strâns cu sub-planurile inferioare, care ar deschide trecere la tot felul de influențe nefaste.

Deci pentru adevărații adepți ai ocultismului nu există decât o singură metodă: să nu forțeze prin nimic dezvoltarea facultăților psihice, ci să aştepte momentul când ele se vor manifesta în mod natural, în cursul

evoluției normale. Se câştigă astfel toate avantajele, evitând, în acelaşi timp, toate primejdiile.

CAP 15 - NAŞTEREA

Acum vom trece cu mai mult folos la studiul Dublului Eteric în legătură cu naşterea şi moartea corpului fizic. Cititorul care a studiat mecanismul încarnării ştie că, în cazul corpului eteric, există un factor care nu acționează în cazul corpului astral sau mental. De fapt, Dublul Eteric este format dinainte pentru Egoul care-l va ocupa, de un elemental care este forma-gândire comună a celor patru Devaraja, dintre care fiecare conduce unul din cele patru subplanuri eterice ale materiei fizice. Prima grijă a acestui elemental constructiv este să formeze tiparul eteric în care vor intra particulele fizice ale noului corp de copil.

Forma şi culoarea acestui elemental variază după caz. La început exprimă forma şi dimensiunile corpului pe care trebuie să-l construiască. Văzând această păpuşă, la început în jurul, apoi în interiorul corpului mamei, clarvăzătorii au socotit-o uneori drept sufletul copilului; însă în realitate este tiparul corpului său fizic.

De îndată ce fătul, umplând pe de-a-ntregul tiparul, este gata de naştere, începe dezvoltarea unei forme noi care are dimensiunile, tipul şi caracteristicile corpului aşa cum va fi în momentul când elementalul îl va părăsi, rolul lui fiind îndeplinit. După plecarea elementalului, orice creştere ulterioară a corpului este supusă controlului Egoului însuşi.

În cele două cazuri, elementalul se foloseşte pe sine ca tipar; culorile lui reprezintă, într-o mare măsură, calitățile cerute de corpul ce trebuie construit; propria sa formă este, în general, aceea pe care el o destinează

copilului. Imediat ce lucrul este isprăvit, energia care păstra coeziunea moleculelor sale fiind epuizată, elementalul se descompune.

Pentru a determina calitatea materiei eterice care trebuie să intre în alcătuirea corpului eteric, trebuie să considerăm două lucruri: mai întâi tipul de materie, considerat din punctul de vedere al celor şapte raze sau diviziuni **verticale**; în al doilea rând, calitatea materiei, considerată din punctul de vedere al finețiii sau al durității sale sau diviziuni **orizontale**. Tipul întâi, acela al razei, este determinat de atomul fizic permanent, în care sunt întipărite tipul şi subtipul; al doilea este determinat de karma omului creată în trecut, elementalul constructiv fiind însărcinat să producă tipul de corp fizic potrivit necesităților omului. În rezumat, elementalul reprezintă porțiunea **karmei** (prarabda) individuale care trebuie să se exprime în corpul fizic. De selecția făcută de elementalul constructiv depinde, de exemplu, dacă corpul va fi în mod natural inteligent sau prost, calm sau irascibil, energic sau indolent, sensibil sau inert. Potențialul ereditar este latent în ovulul matern şi spermatozoidul patern; din acesta, elementalul împrumută elementele de care are nevoie.

Din cauză că elementalul este însărcinat de la început cu corpul ce trebuie construit, Egoul nu intră în legătură cu viitoarea sa locuință decât mai târziu, cu puțin înainte de naşterea fizică. Dacă trăsăturile care trebuie date, impuse elementalului, sunt puține, acesta poate să se retragă destul de curând, lăsând Egoului deplina stăpânire a corpului. Dimpotrivă, dacă trebuie mult timp pentru atingerea limitelor cerute, elementalul poate să rămână până în al şaptelea an al corpului fizic.

Materia eterică pentru corpul copilului este luată din corpul mamei; de aici importanța faptului ca mama

să nu dea copilului ei decât elementele cele mai pure. În afară de cazul că elementalul este însărcinat să obțină un rezultat special, cum ar fi o frumusețe excepțională, rolul principal va reveni gândurilor mamei şi formelor-gândiri care plutesc în jurul ei.

Noul corp astral este pus foarte curând în legătură cu Dublul Eteric şi exercită asupra formării sale o mare influență; şi prin el corpul mental lucrează asupra sistemului nervos.

CAP. 16 - MOARTEA

După cum am arătat înainte, în unele condiții Dublul Eteric poate fi separat de corpul dens, rămânând totuşi legat de el printr-un fir sau un cordon de materie eterică. În momentul morții, Dublul se retrage definitiv din corpul dens; el se poate vedea ca o ceață violetă, condensându-se treptat într-o figură care reproduce exact înfățişarea celui care moare şi care este legată de corpul dens printr-un fir strălucitor. În momentul morții, acest fir sau cordon magnetic se rupe.

Eliberându-se, când survine moartea, de materia densă fizică, rețeaua vitală buddhică, însoțită de Prana, se retrage în inimă în jurul abdomenului permanent. Atomul, rețeaua şi Prana se ridică atunci prin Sushumna-nadi secundară la ventriculul al treilea al creierului, de aici la punctul de legătură între suturile parietală si. occipitală, după care părăsesc corpul. Rețeaua vitală continuă să îmbrace atomul fizic permanent, în corpul cauzal, aşteptând ziua când va trebui să formeze un nou corp fizic.

Retragerea Dublului Eteric, însoțită bineînțeles de Prana, distruge unitatea integrală a corpului fizic; astfel, acesta nu mai reprezintă decât o masă de celule

independente. Viața acestora din urmă nu suferă nici o întrerupere; proba este dată de faptul bine cunoscut că unui cadavru părul şi unghiile continuă uneori să-i crească. Imediat ce Dublul Eteric se retrage şi prin urmare Prana încetează a mai circula, viețile inferioare, deci celulele, se eliberează şi încep să dezagrege corpul până atunci bine organizat. După moarte corpul este deci mai viu decât a fost vreodată - însă viu în unitățile sale şi mort în totalitatea sa; este viu ca agregat, mort însă ca organism. Cum spune Eliphas Levi: „Cadavrul nu s-ar descompune dacă ar fi mort; toate moleculele care îl alcătuiesc sunt vii şi luptă pentru a se separa." (*Isis Unveiled*, I, 480)

Când Dublul părăseşte definitiv corpul dens, nu se îndepărtează mult şi în general rămâne plutind deasupra lui; el alcătuieşte atunci ceea ce se numeşte spectru şi câteodată apare persoanelor care-l iubesc ca o figură noroasă, năucit şi mut. În afară de cazul când ar fi tulburată de o disperare violentă sau de emoții puternice, starea de conştiință este paşnică şi seamănă a vis.

În timpul retragerii Dublului şi în momentele care urmează, Egoul trece repede în revistă întregul vieții trăite; cel mai îndepărtat ascunziş al memoriei îşi restituie secretele, tablou după tablou, eveniment după eveniment, în timpul acestor câteva secunde, Egoul îşi revede întreaga existență, îşi constată succesele şi înfrângerile, iubirile şi duşmăniile; observă tendința care predomină în întreg şi, afirmându-se, gândirea dominantă a vieții sale determină regiunea unde îşi va petrece cea mai mare parte a vieții post-mortem. După cum se spune în *Kaushitakopanishad*, Prana, în ceasul morții, adună totul laolaltă şi, retrăgându-se din corp,

transmite totul Celui care Ştie şi care este receptaculul tuturor.

Acestui stadiu îi urmează, în general, o scurtă fază de paşnică inconştiență, datorată retragerii materiei eterice şi legăturilor sale cu corpul astral; omul, deci, nu poate funcționa nici în lumea fizică, nici în lumea astrală. Unele persoane se eliberează de învelişul eteric în câteva clipe; altele rămân în el timp de mai multe ore, zile sau chiar săptămâni; dar, în general, nu este vorba decât de câteva ore.

Cu timpul, principiile superioare se eliberează de Dublu puțin câte puțin şi acesta devine la rândul său un cadavru eteric care rămâne în apropierea corpului dens; dezintegrarea lor este atunci simultană. Aceste spectre eterice se văd adesea în cimitire, când sub forma de ceață, când sub aceea de luciri violele sau alb-albăstrui; ele prezintă adesea o înfățişare penibilă din cauza stării lor de descompunere mai mult sau mai puțin avansată.

Unul din marile avantaje ale incinerării constă în faptul că, o dată cu distrugerea corpului dens fizic, corpul eteric îşi pierde centrul său de atracție şi astfel se dezintegrează şi el repede.

Dacă un om e atât de rătăcit încât se agață cu încăpăținare de viața fizică şi chiar de propriul său cadavru, păstrarea acestuia, fie prin înhumare, fie prin îmbălsămare, constituie pentru el o mare ispită şi îi uşurează foarte mult intențiile nefaste. Incinerarea împiedică orice încercare de a reuni principiile într-un mod parțial, anormal şi temporar. Mai mult, unele forme respingătoare de magie neagră, din fericire rare în Apus, întrebuințează corpul fizic pe cale de descompunere; la fel şi corpul eteric al persoanei moarte poate fi întrebuințat în felurite chipuri. Toate aceste posibilități sunt înlăturate prin practica igienică a incinerării. Şi e

absolut peste putință ca mortul să simtă acțiunea focului asupra corpului său părăsit, deoarece, dacă moartea este într-adevăr reală, materiile astrală şi eterică au fost complet separate de materia fizică densă.

Unui mort îi este cu totul peste putință să se reintegreze complet în cadavrul său; totuşi, dacă e vorba de o persoană pentru care viața pur fizică este totul şi care înnebuneşte la gândul de a fi complet separată de ea, în eforturile sale frenetice pentru a rămâne în legătură cu viața fizică îi este posibil să-şi însuşească materia eterică a corpului părăsit şi să se îmbrace din nou cu ea. Acest fapt poate pricinui suferințe enorme, cu totul de prisos şi uşor de înlăturat prin practica incinerării. În cazul persoanelor care se agață cu disperare de existența fizică, corpul astral neputându-se separa complet de corpul eteric, ele se trezesc înconjurate încă de materia eterică. Starea lor este atunci jalnică, deoarece ele sunt excluse din lumea astrală prin învelişul de materie eterică şi, în acelaşi timp, pierderea organelor fizice de simț le împiedică să-şi regăsească pe deplin viață pământească. Prin urmare, ele rătăcesc singuratice, mute, îngrozite, într-o ceață deasă şi lugubră, fără posibilitatea vreunei legături cu cele două planuri.

Cu timpul şi în ciuda eforturilor lor, coaja eterică se uzează, însă în general nu atât de curând ca să-i scutească de suferințe groaznice. Persoane binevoitoare dintre cei morți şi alții încă se trudesc să-i ajute pe aceşti nenorociți, însă nu reuşesc decât foarte rar.

În aceste condiții, o persoană poate încerca să se pună în legătură cu un medium, deşi, în general, „spiritele-călăuză" ale mediumului se opun cu toată puterea, ştiind că acesta se expune la obsesie sau la nebunie. Uneori ea poate pune stăpânire pe un medium

inconştient - în general o fată sentimentală - însă încercarea nu reuşeşte decât în cazul când Egoul fetei, lăsându-se dus de gânduri sau pasiuni rele, a pierdut din stapânirea asupra vehiculelor sale. Câteodată, un suflet omenesc, rătăcind în această lume incoloră, poate ajunge să obsedeze în parte un animal, ales în general printre cele mai puțin dezvoltate - vite cornute, oi sau porci - deşi pot fi întrebuințate şi pisicile, câinii sau maimuțele.

Se pare că aceasta înlocuieşte în timpurile moderne, deci în Rasa a Cincea, existența înspăimântătoare a vampirilor, constatată printre populațiile Rasei a Patra. O dată asociat cu un animal, mortul nu se mai poate elibera decât puțin câte puțin şi prin eforturi considerabile, susținute timp de multe zile. Eliberarea nu se produce, în general, decât o dată cu moartea animalului şi chiar atunci îi mai rămâne să se desfacă de legătura astrală.

CAP. 17 - VINDECĂRI

După cum am spus, un om cu o sănătate robustă emite fără încetare resurse vitale susceptibile să fie absorbite de alte persoane, a căror vigoare creste prin aceasta; aceste emanații pot vindeca şi mici boli sau, în orice caz, pot favoriza însănătoşirea.

Cum însă curenții Pranei pot fi supuşi voinței, omului îi este cu putință să dirijeze în mod conştient fluxul de vitalitate care ia naştere în el şi să-l facă mai îmbelşugat. Îndreptând aceşti curenți spre o persoană slăbită din cauză că splina nu-i mai funcționează în mod mulțumitor, e posibil să-i ajute însănătoşirea; vitalitatea adițională comunicată de tămăduitor menține atunci în funcțiune mecanismul fizic al bolnavului, până când

acesta s-a restabilit îndeajuns pentru a-şi specializa singur Prana de care are nevoie.

Vindecarea oamenilor debili de către oameni viguroşi poate fi deci determinata, în unele cazuri, prin simplă apropiere fizică; fenomenul poate să fie cu totul inconştient şi automat sau secundat şi grăbit într-o măsură aproape nelimitată printr-un efort conştient. Adesea se poate face foarte mult bine numai vărsând în pacient curenți bogați în vitalitate, care să-i inunde organismul; sau operatorul poate să-i îndrepte spre o anumită regiune a corpului care e bolnavă. Simpla sporire a circulației pranice ajunge pentru a vindeca complet o seamă de afecțiuni mai puțin grave. Bolile nervoase denotă totdeauna un dezechilibru al Dublului Eteric; tulburările digestive şi insomnia au aceeaşi origine. Durerile de cap sunt pricinuite în mod obişnuit de o stare congestivă fie sanguină, fie a fluidului vital numit uneori magnetism. Un curent bogat revărsat de Tămăduitor în capul bolnavului va duce cu sine materia congestională şi migrena va dispărea.

Aceste metode sunt relativ simple şi destul de uşor de aplicat; un tămăduitor priceput, mai ales dacă e clarvăzător, le poate perfecționa. O perfecționare de acest fel, care cere oarecare cunoştințe de anatomie şi fiziologie, constă în a forma un tablou mental al organului bolnav şi apoi a-l închipui în starea sănătoasă şi normală. Gândirea puternică modelează materia eterică şi îi dă forma voită, care va ajuta natura să construiască țesuturi noi mult mai repede decât ar fi făcut-o altfel.

O metodă şi mai eficace constă în a crea organul în materia mentală, apoi a clădi în el materie astrală; după aceea a-l densifica cu materie eterică; în cele din urmă, a umple acest tipar cu elemente gazoase, lichide şi solide,

întrebuințând materialele disponibile din corp şi luând din afară ceea ce ar mai lipsi.

Iată o metodă practică şi eficace de a întreprinde o vindecare prin magnetism: după ce pacientul a luat o poziție confortabilă, aşezat sau culcat, i se recomandă să-şi destindă deplin toți muşchii. O bună metodă e ca pacientul să se aşeze într-un fotoliu cu brațe late. Dacă operatorul se aşază lângă el, pe un braț al fotoliului, se găseşte puțin mai sus decât pacientul. Atunci operatorul începe să facă pase cu mâinile asupra corpului bolnavului sau asupra regiunii pe care îşi propune să o magnetizeze şi face un efort de voință ca să retragă din corp materia eterică alterată sau congestionată. Aceste pase pot fi executate fără ca pacientul să fie atins, deşi ar fi un avantaj să se pună mâna întreagă, blând şi uşor, pe piele. După fiecare pasă, operatorul trebuie să aibă grijă să îndepărteze materia eterică extrasă astfel, căci în caz contrar o poate păstra el şi în felul acesta să fie amenințat să sufere el însuşi de răul de care l-a eliberat pe pacient. Acest lucru a putut fi constatat adesea. Spre exemplu, un operator, după ce a suprimat durerea dintr-un dinte sau dintr-un cot, nu întârzie să simtă el însuşi aceeaşi durere în dintele sau în cotul corespunzător. În unele cazuri, când e vorba despre tratamente succesive, operatorul care neglijează să îndepărteze materia eterică extrasă se poate îmbolnăvi grav şi chiar suferi dureri cronice.

A.P. Sinnett citează un caz interesant, acela al unei doamne care, după ce a fost vindecată de reumatism cronic, s-a stabilit într-o regiune a Europei îndepărtată de aceea unde locuia magnetizatorul. Patru ani mai târziu, operatorul a murit şi imediat afecțiunea reumatismală s-a manifestat din nou cu vechea ei virulență. În acest caz, se pare că magnetismul morbid

luat de operator din corpul pacientei însă nedistrus, ar fi rămas timp de mai mulți ani în preajma aurei operatorului şi la moartea lui s-a reîntors la vechiul lui centru.

În general este de-ajuns să se scuture cu putere mâinile spre pământ, îndepărtându-le de corp. Magnetismul poate fi aruncat şi într-un vas cu apă, având apoi, natural, grijă de a arunca apa. Este bine ca, după această primă fază a tratamentului, operatorul să-şi spele mâinile, pentru a trece la următoarea, care este de altfel cea mai eficientă.

Se spune că e cu putință ca magnetismul nesănătos să fie îndreptat spre unele categorii de elementali. Parabola biblică cu turma de porci poate că e o descriere alegorică a unui fapt de acest fel. Noi credem desigur că e mai bine să se facă aşa, decât să se lase magnetismul nesănătos aproape de aura tămăduitorului sau a altor persoane care s-ar găsi în vecinătate.

O variantă uşoară, deosebit de folositoare în cazurile de congestie locală, constă în a aşeza mâinile de fiecare parte a regiunii bolnave şi de a face să treacă dinspre mâna dreaptă spre mâna stângă un curent de magnetism purificator: acesta goneşte atunci materia congestionată.

După această pregătire trebuie să revărsăm în pacient fluidul nostru magnetic şi Prana noastră personală. Aceasta se poate face, ca şi mai înainte, prin lungi pase deasupra corpului întreg sau prin pase mai scurte asupra unei regiuni speciale. Se pot întrebuința şi amândouă mâinile, făcând să treacă curentul dinspre mâna dreaptă spre cea stângă prin regiunea de tratat.

Cel ce studiază va înțelege de ce mare importanță este ca operatorul însuşi să fie într-o stare de perfectă

sănătate, altfel ar risca să transmită pacientului său o parte din propriul lui magnetism nesănătos.

Mai trebuie notat că, în curele magnetice, veşmintele, mai ales cele din mătase, formează o piedică pentru curent; deci pacientul trebuie să fie, după împrejurări, cât mai puțin îmbrăcat.

Cum unele forme de debilitate sunt datorate unui creier eteric rău alcătuit, ale cărui molecule, necorespunzând deloc cu moleculele dense fizice, nu sunt în stare să transmită vibrațiile vehiculelor superioare, putem presupune că asemenea cazuri s-ar preta la cura magnetică.

Bineînțeles că sunt şi alte moduri de a lucra asupra corpului eteric, deoarece corpurile mental, astral şi fizic sunt atât de strâns asociate, încât unul din ele poate lucra foarte bine asupra celorlalte.

În general vorbind, se poate spune că tot ce favorizează sănătatea fizică reacționează în bine asupra vehiculelor superioare. Muşchii nefolosiți, de pildă, au o tendință nu numai de a se atrofia, ci şi de a produce o congestie de magnetism; acest fapt determină în Dublul Eteric apariția unui punct slab care poate deschide drum germenilor supărători, cum sunt aceia ai unei infecții.

Tot aşa, o precară sănătate mentală sau astrală e aproape sigur că se va transforma, mai devreme sau mai târziu, într-o boală fizică. O persoană care e astral „mofturoasă”, care îngăduie deci corpului său astral să-şi risipească energia în emoții, griji şi necazuri fără importanță, nu numai că tulbură corpurile astrale ale altor persoane sensibile, dar această necontenită agitație astrală reacționează adesea prin mijlocirea corpului eteric asupra corpului fizic. Aceasta este originea tuturor felurilor de boli nervoase.

Aproape toate tulburările nervoase au drept cauză directă preocupările şi emoţiile inutile şi ar dispărea destul de repede dacă pacientul ar putea fi învăţat să-şi menţină vehiculele în linişte şi pace.

Vindecarea magnetică se confundă aproape imperceptibil cu mesmerismul, de care ne vom ocupa chiar acum.

CAP. 18 - MESMERISMUL

Trebuie să se înţeleagă bine diferenţa precisă şi hotărâtă dintre hipnotism şi mesmerism. Hipnotismul, al cărui nume vine de la grecescul **hypnos**, care înseamnă somn, este literalmente arta de a adormi. Rezultă în general dintr-o paralizie nervoasă, pricinuită fie de un uşor efort impus nervilor optici, fie altfel. El nu este în sine însuşi o stare vătămătoare, deşi ar putea servi unor scopuri rele. El face adesea ca subiectul să fie insensibil la durere şi poate da astfel sistemului un repaus foarte binefăcător. Aceasta este, în principiu, o stare creată în mod voluntar. El are ca efect mai important să pună subiectul, mai mult sau mai puţin, sub controlul operatorului, care între anumite limite - ce variază după temperamentul şi caracterul subiectului, după gradul de hipnoză, precum şi după puterea şi îndemânarea operatorului - poate impune pacientului voinţa sa.

Mesmerismul se sprijină pe un principiu cu totul diferit. Cuvântul derivă de la numele lui Friderich Mesmer (1734-l815), medic vienez, care spre sfârşitul secolului al XVIII-lea a descoperit că poate vindeca bolnavi prin mijlocirea unor influenţe degajate prin mână şi pe care le-a numit „magnetism animal”.

Mesmerismul constă în principal în aceea că operatorul alungă în afară sau respinge magnetismul sau fluidul vital al pacientului şi îl înlocuieşte cu al său propriu. Rezultatul normal: pacientul pierde orice sensibilitate în regiunea din care fluidul său personal a fost expulzat. Noi am văzut mai înainte că facultatea de a simți are drept condiție transmiterea contactelor la centrele astrale prin materia Dublului Eteric. Deci când materia eterică este înlăturată, legătura dintre corpul fizic dens şi corpul astral este întreruptă şi, prin urmare, nici o senzație nu mai e înregistrată.

Răpirea fluidului vital nu are nici o acțiune asupra circulației sângelui, deoarece regiunea interesată îşi păstrează căldura normală.

E deci cu putință să i se expulzeze unui bolnav propria lui materie eterică dintr-un picior sau dintr-o mână de exemplu, atât de bine încât să urmeze o desensibilizare completă a membrului respectiv. Acțiunea mesmerică fiind în acest caz pur locală, pacientul îşi păstrează întreaga conştiință cerebrală obişnuită; deci membrului în chestiune i s-a aplicat un anestezic; nimic mai mult.

Această anestezie mesmerică a îngăduit să se facă operații chirurgicale, importante sau nu. Enumerarea cea mai cunoscută a operațiilor de acest fel se găseşte în lucrarea *Mesmerism în India*, publicată prima oară în 1842 de dr. Esdaile. Un alt chirurg, doctorul Elliotson, a făcut şi el numeroase operații întrebuințând anestezia mesmerică, la Londra, în urmă cu mai bine de un secol.

La acea epocă, cloroformul era necunoscut şi orice sală de operație era o sală de tortură. Referitor la opera acestor doi novatori se pot găsi relații interesante în *The Rationale of Mesmerism* a lui A.P. Sinnet, lucrare pe care o recomandăm cercetătorilor cu toată căldura.

Tratamentul mesmeric poate fi împins şi mai departe, până ce goneşte din creier fluidul magnetic care aparține subiectului şi îl înlocuieşte cu acela al operatorului. În acest caz, subiectul pierde în întregime controlul asupra corpului său, controlul trecând asupra operatorului, care dispune cum vrea de corpul subiectului.

Înlocuirea fluidului magnetic al subiectului prin acela al operatorului aduce după sine o urmare interesantă: o excitație primită de operator poate fi resimțită de subiect sau dimpotrivă, o excitație primită de subiect poate fi resimțită de operator.

Să presupunem, de pildă, că un braț a fost mesmerizat şi că fluidul magnetic al subiectului a fost înlocuit cu acela al operatorului. Dacă mâna acestuia din urmă este înțepată, subiectul poate să simtă înțepătura din cauză că eterul nervos al operatorului a fost legat de creierul subiectului.

Prin urmare, subiectul, primind mesajul transmis prin eterul nervos al operatorului, îşi închipuie că îi este adus de propriul său eter nervos şi se conformează. Acest fenomen este numit în mod obişnuit simpatie magnetică; literatura specială citează multe exemple.

Pentru a magnetiza nu este indispensabil să se facă pase cu mâinile. Acestea nu servesc decât să concentreze fluidul şi pot ajuta imaginația operatorului, căci tot ce o favorizează întăreşte convingerea, bază principală a gândirii acționante. Un mesmerist priceput poate lucra tot aşa de bine fără să facă nici o pasă; pentru a obține rezultatele urmărite îi este de-ajuns să privească pacientul şi să se servească de voință.

Mecanismul eteric al corpului pare a prezenta două diviziuni distincte, una inconştientă legată de marele simpatic, alta conştientă sau voluntară, legată de

sistemul cerebro-spinal; se pare că ultimul poate fi magnetizat, însă cel dintâi nu. Un magnetizator nu poate deci, în general, influența funcțiile vitale normale ale pacientului, ca respirația sau circulația sângelui.

Iată, poate, de ce *Theosophy* ne spune că, în corpul fizic, Prana există sub două forme principale: în Dublul Eteric avem Prana izvor de energie, iar în corpul dens Prana automată.

Ca şi pentru curele magnetice, bineînțeles, este de dorit ca operatorul să fie, din punct de vedere fizic, în stare de deplină sănătate. Într-adevăr, tămăduitorul sau magnetizatorul revarsă în pacient nu numai Prana, ci şi emanațiile sale personale, de unde putința de a comunica subiectului un rău fizic. Mai mult, cum materiile astrală şi mentală trec şi ele de la operator la subiect, şi bolile psihice pot fi transmise în acest chip.

Pentru rațiuni asemănătoare, un magnetizator poate avea deci, chiar inconştient, o mare influență asupra subiectului său, influență cu mult mai considerabilă decât se ştie în general. Orice calitate a inimii sau a minții pe care o are magnetizatorul e transmisă foarte uşor subiectului: se vede imediat ce primejdii pot urma de aici.

Mesmerismul aplicat numai la vindecări, de persoane care ştiu ce fac şi care nu vor abuza niciodată de puterea lor, prezintă multe avantaje; dacă are alte scopuri, atunci desigur că nu i se recomandă întrebuințarea.

Mesmerismul are un avantaj asupra metodei de vindecare prin voință: când energiile voinței sunt revărsate în corpul fizic, există pericolul ca boala să fie dusă în vehiculele mai subtile, din care a venit, şi prin aceasta să se împiedice manifestarea efectului final, pe planul fizic, a relelor care îşi au originea în minte şi

emoții. Mesmerismul curativ nu prezintă această primejdie.

Un interesant exemplu de vindecare magnetică sau mesmerică găsim în ceremonia buddhistă numită Paritta sau Pirit (în traducere „binecuvântări"). Călugări aşezaţi în cerc sau în careu ţin în mâinile lor o sfoară ca acelea care se întrebuinţează pentru întinsul rufelor, din care se desprind sforicele care sunt înmuiate într-un bazin mare plin cu apă. Şiruri întregi de călugări recită fără întrerupere texte sfinte, timp de mai multe zile, păstrând limpede în mintea lor voinţa de a binecuvânta. Apa, după ce a fost astfel foarte puternic magnetizată, e împărţită poporului; un bolnav poate chiar ţine în mână un fir care a fost legat de sfoară.

Însemnăm în trecere că e cu putinţă să se magnetizeze plantele şi să li se stimuleze creşterea într-un anumit mod, bine determinat. Desigur că puţini sunt aceia care fac acest lucru în mod conştient, cel puţin în Occident, însă această posibilitate explică poate, în parte, faptul că unele persoane au „mână fericită" în cultura plantelor etc. O cauză comună a fenomenelor de acest fel stă în alcătuirea corpului eteric şi a celorlalte vehicule şi de asemenea în afinitatea persoanei cu elementalii, cei mai prietenoşi fiind aceia al căror element predomină în vehiculele persoanei respective.

Spiritele naturii neavând nici sentiment de răspundere, nici voinţă bine dezvoltată, se pretează în general mai uşor la dominaţia magnetică şi atunci pot fi întrebuinţate în multe feluri pentru a îndeplini voinţa operatorului; însărcinările care li se impun vor fi executate fidel şi fără greş dacă nu depăşesc facultăţile lor.

De asemenea pot fi mesmerizate persoane de curând decedate şi care întârzie printre noi în corpul lor astral.

CAP 19 - COJI ŞI ÎNVELIŞURI OCROTITOARE

Sunt unele împrejurări în care e de dorit a forma din materie eterică o coajă sau un înveliş ocrotitor, cu scopul de a se proteja pe sine sau pe alții împotriva influențelor neplăcute de diferite feluri.

O mulțime, de pildă, degajă aproape întotdeauna emanații fizice, dacă nu primejdioase, cel puțin penibile pentru un student în ocultism. În afară de aceasta, unele persoane, lipsite de vitalitate, au, în general fără ştirea lor, facultatea de a sustrage de la vecini rezervele acestora de Prana. Dacă aceste persoane, asemănătoare vampirilor, ar lua numai particulele eterice neîntrebuințate, expulzate în mod normal din corp, n-ar fi nici un inconvenient, însă absorbția este adesea atât de intensă încât circulația Pranei în victimă e accelerată şi particulele trandafirii sunt furate din sistem înainte ca posesorul lor să le poată asimila conținutul pranic. Un vampir avid poate astfel să-şi secătuiască victima complet în timp de câteva minute.

Dar nici vampirul nu profită de vitalitatea furată de la alții, deoarece propriul său sistem tinde să o risipească înainte de a o fi asimilat. O asemenea persoană are nevoie de un tratament magnetic: trebuie să i se dea cantități de Prana strict limitate, până când Dublul său Eteric îşi recâştigă elasticitatea, aşa încât sustragerea, cât şi pierderea sunt oprite. Pierderile de vitalitate se fac prin toți porii corpului, mai curând decât printr-o singură şi anumită regiune a lui.

În unele cazuri anormale, o entitate străină încearcă să cuprindă şi să obsedeze corpul fizic al altuia. În afară de aceasta, se poate întâmpla să trebuiască să dormim, de exemplu într-un compartiment de tren, lângă o persoană de tip vampir sau ale cărei emanaţii sunt grosolane sau indezirabile, ori putem fi obligaţi să vizităm persoane sau locuri unde bolile fac ravagii.

Unele persoane sunt atât de sensibile încât ajung să reproducă în propriul lor corp simptomele altor persoane slabe şi bolnave; sunt altele care suferă mult din cauza necontenitelor şi multiplelor vibraţii ale unui oraş zgomotos.

În toate aceste cazuri, o coajă eterică poate fi întrebuinţată cu mult succes pentru apărare. Cu toate acestea nu trebuie uitat că o coajă eterică împiedică nu numai **intrarea**, ci şi **ieşirea** materiei eterice şi că, prin urmare, propriile noastre emanaţii eterice, dintre care multe sunt otrăvitoare, vor rămâne închise în coajă.

Coaja este formată printr-un efort de voinţă şi de imaginaţie. La aceasta se poate ajunge în două feluri: sau densificând periferia aurei eterice, care reproduce forma corpului, sau alcătuind, cu materiale împrumutate din atmosfera înconjurătoare, o coajă ovoidă de materie eterică. Metoda a doua este preferabilă, deşi cere un efort de voinţă mult mai intens şi o cunoaştere mai amplă a felului în care materia fizică e modelată de voinţă.

Studenţii în ocultism care doresc să-şi apere corpul fizic în timpul somnului printr-o coajă eterică trebuie să aibă grijă să o formeze din materie eterică şi nu astrală. Se citează cazul unei persoane care a săvârşit această greşeală; corpul fizic a rămas fără nici o apărare, în timp ce posesorul lui a plecat aiurea, închis într-o coajă

astrală impenetrabilă, care nu îngăduia să intre sau să iasă ceva din conştiința închisă în ea.

Formarea unui înveliş eteric înainte de a adormi poate înlesni transmiterea experiențelor de la Ego la conştiința de veghe, împiedicând gândurile care, plutind mereu în lumea eterică, vin necontenit să asalteze vehiculele noastre, să pătrundă în creierul eteric adormit şi să se amestece cu gândurile acestui creier.

Partea eterică a creierului, fiind terenul imaginației creatoare, joacă un rol activ în visuri, mai ales în acelea care au drept cauză impresiile din afară sau orice impresie internă suferită de vasele cerebrale. Aceste visuri au în general un caracter dramatic, deoarece pun în joc tot ce se găseşte acumulat în creierul fizic; creierul combină, disociază şi recombină aceste elemente după fantezia sa şi formează astfel lumea inferioară a visului.

Cea mai bună metodă de a rămâne, în timp de veghe, la adăpost de orice excitație a gândurilor din afară, este de a menține creierul mereu ocupat, în loc de a-l părăsi cu lenevie, fapt care determină deschiderea unei uşi largi la valurile de gânduri haotice.

În timpul somnului, partea eterică a creierului este în mod natural mult mai mult în voia curentelor de gândire din afară. Mijloacele arătate mai sus trebuie să îngăduie studentului să îndepărteze aceste neajunsuri.

În unele cazuri nu e nevoie să ne învelim corpul întreg; e de-ajuns să se alcătuiască o mică za locală pentru a ne apăra de un contact special.

Sunt cazuri când unele persoane sensibile nu pot da mâna cu cineva fără să simtă dureri vii. În aceste cazuri se poate forma un înveliş temporar de materie eterică, printr-un efort de voință şi de imaginație; ea va apăra complet mâna şi brațul împotriva intrării oricărei particule încărcate cu magnetism indezirabil.

Învelişuri de acest fel pot apăra contra focului; pentru aceasta însă, trebuie să avem cunoştinţe mult mai ample de magie practică. Aceste învelişuri protectoare de materie eterică, din care chiar o pătură foarte subţire se pretează atât de bine mânuirii încât devine absolut impenetrabilă pentru căldură, pot fi întinse pe mâini şi pe picioare sau pe pietrele arzătoare sau pe alte substanţe întrebuinţate în ceremoniile practicate încă în unele părţi ale lumii, în cursul cărora se trece prin foc. Se poate asista uneori la acest fenomen în şedinţele de spiritism; participanţii pot atunci să umble fără primejdie cu cărbuni aprinşi.

Este de la sine înţeles că învelişurile şi cojile despre care am vorbit, fiind pur eterice, nu realizează nici un fel de apărare împotriva influenţelor astrale sau mentale; împotriva acestora ar trebui învelişuri formate din materialul acestor planuri; dar cu acestea nu ne ocupăm aici.

CAP. 20 - MEDIUMNITATEA

Mediumul este o persoană anormal organizată, la care corpul eteric se poate despărţi uşor de cel dens. Dublul Eteric astfel separat de corpul dens serveşte în mare parte de bază fizică pentru materializări.

Astfel de forme materializate, în general, nu se îndepărtează mult de medium, deoarece materia lor constitutivă e supusă unor atracţii care nu încetează de a le readuce la corpul din care provin; acest fenomen e atât de accentuat, încât figura, dacă rămâne prea mult îndepărtată de medium, se destramă şi materia din care e formată se reîntoarce instantaneu la izvorul său.

Formele de acest fel nu pot subzista printre vibrațiile intense ale unei lumini vii decât câteva clipe. Starea de medium este periculoasă de fapt, dar din fericire e relativ rară; ea determină multe tensiuni şi tulburări în sistemul nervos. Când Dublul Eteric e alungat, acesta însuşi e despicat în două; el n-ar putea fi despărțit pe de-a-ntregul de corpul dens fără să rezulte moartea, căci forța vitală sau Prana nu poate circula fără prezența materiei eterice. Această retragere parțială a Dublului e de ajuns pentru a cufunda corpul dens într-o stare de letargie care suspendă funcțiile- vitale; acestei stări primejdioase îi urmează de obicei o epuizare extremă (vezi Cap. 1)

Îngrozitoarea pierdere de vitalitate datorată suprimării mijloacelor care îngăduie Pranei să circule explică sfârşeala de după şedințe a mediumurilor, precum şi faptul că atâtea dintre ele cad pradă patimii beției; ele cer excitantelor să le satisfacă nevoia imperioasă de energie.

William Crookes scrie la pag. 41 a *Cercetărilor* sale (*Researches*) aceste rânduri: „După ce am constatat jalnica stare de prostrație nervoasă şi corporală în care unele din experiențe l-au adus pe Mr. Home, după ce l-am văzut culcat pe parchet, aproape leşinat, palid şi mut, cum să mă îndoiesc că evoluția forței psihice este însoțită de o pierdere corespunzătoare de forță vitală?" Starea descrisă se aseamănă cu socul care urmează operațiilor chirurgicale.

Într-o şedință spiritistă, un clarvăzător poate vedea Dublul Eteric ieşind în general prin partea stângă a mediumului, însă câteodată şi prin toată suprafața corpului, şi el alcătuieşte adesea „spiritul materializat" care poate fi uşor modelat în diferite chipuri de gândurile asistenților, forța şi vitalitatea lui crescând

atunci când mediumul e cufundat într-o transă profundă. În mod obişnuit nu intervine nici un efort conştient datorat asistenților; totuşi rezultatul poate fi obținut metodic. Astfel, H. P. Blawatsky raportează că, în timpul fenomenelor remarcabile obținute la ferma Eddy, ea a modelat metodic forma „spiritului", care a apărut sub diferite înfățişări, văzute de asistenți.

Materia eterică modelată în forme de acest fel, deşi invizibilă pentru văzul obişnuit, poate impresiona totuşi o placă fotografică, deoarece aceasta e sensibilă la anumite lungimi de unde luminoase pe care ochiul omenesc nu le percepe. Iată explicația tuturor cazurilor înregistrate, când „formele-spirite" au apărut pe negativul unui portret fotografic obişnuit.

În timpul şedințelor se întâmplă adesea ca pe lângă materia împrumutată Dublului Eteric al mediumului, o oarecare cantitate de materie eterică să fie sustrasă şi din corpurile asistenților; de aici oboseala simțită adesea de obişnuiții acestor şedințe.

Pentru ca o mare cantitate de materie eterică să poată fi extrasă fără pericol din corpul fizic, sunt necesare condiții de pasivitate absolută. Mediumul, în general, rămâne în fond destul de conştient, însă cea mai mică încercare de a-şi afirma personalitatea sau de a gândi temeinic slăbeşte îndată forma materializată sau o aduce înapoi în „cabină".

Un şoc sau o tulburare, orice încercare de a opri „forma-spirit" sunt extrem de primejdioase şi pot cauza chiar moartea.

În afară de materia eterică, se mai întâmplă ca o oarecare cantitate de materie fizică, mai ales gazoasă şi lichidă, să fie luată din corpul mediumului. Se cunosc cazuri când, în timpul materializării, corpul mediumului pierde în mod vizibil din volumul lui, în timp ce aspectul

deprimat, zbârcit al feței prezintă, se spune, un spectacol îngrozitor. Aşezat pe un cântar, corpul fizic al mediumului arată o scădere în greutate care poate merge până la 40 de livre, în timp ce greutatea formei materializate arată o creştere cel puțin egală, şi în general mai mare, fără îndoială din cauză că o oarecare cantitate de materie densă a fost extrasă şi din corpul asistenților. Într-un caz bine cunoscut, o formă materializată a purtat pe brațe corpul micşorat al mediumului - Mr. R. Eglinton.

Unei entități astrale care vrea să „se manifeste" sau să producă un fenomen oarecare în planul fizic, mediumul îi poate da materia eterică indispensabilă; aceasta lucrează ca intermediar pentru a aduce forțele astrale în materia fizică.

Ceva asemănător se petrece când un bețiv decedat vizitează o cârciumă şi se înconjoară de un văl de materie eterică pentru a absorbi mirosul alcoolului de care are atâta nevoie. Nefiind în stare să simtă alcoolul aşa cum îl simțim noi, el împinge pe alții să se îmbete, pentru ca să poată intra în mod parțial în corpul lor fizic, să-i obsedeze şi astfel să se bucure direct, încă o dată, de gustul şi senzațiile pentru care el simte o dorință atât de arzătoare.

Uneori materia luată mediumului e tocmai de-ajuns pentru a forma o mână eterică sau numai degetele care să țină un creion şi să scrie, să dea lovituri, să răstoarne sau să mişte obiecte şi aşa mai departe. În general, pentru acoperirea unei forme astrale aşa ca ea să devină vizibilă asistenților, serveşte atât materia eterică, cât şi materia densă fizică, luate mediumului; forma văzută nu e deci solidă, ci numai o peliculă subțire.

„Draperiile” cu care sunt îmbrăcate de obicei „spiritele” în timpul şedinţelor sunt fabricate adesea din veşmintele mediumului sau ale unui asistent. Ţesutul este când foarte grosolan, când de o extremă finețe, depăşind ţesăturile realizate de meşteşugarii orientali. Se întâmplă ca draperia să poată fi dusă din camera de şedinţe; câteodată se poate păstra timp de mai mulţi ani sau se întâmplă să dispară după o oră sau două, ori chiar în câteva minute.

Este indiscutabil că, în afară poate de cazuri foarte rare şi luând toate precauţiile posibile, practicile mediumităţii sunt vătămătoare şi câteodată extrem de periculoase. Noi trebuie însă să recunoaştem că prin ele o mulţime de oameni au învăţat fie să cunoască realitatea lumii nevăzute şi continuitatea vieţii după moarte, fie să creadă în ele. Nu e mai puţin adevărat că această cunoaştere sau credinţă s-ar fi putut câştiga şi prin alte mijloace mai puţin vătămătoare.

Niciodată un ocultist experimentat, aparţinând unei şcoli de „magie albă”, n-ar lucra asupra Dublului Eteric al vreunei persoane pentru a obţine o materializare, precum nu şi-ar tulbura nici pe al său pentru a se face vizibil la distanţă; el s-ar mulţumi să condenseze şi să zidească în jurul corpului său astral o cantitate de eter ambiant suficientă pentru a permite materializarea, apoi, prin efectul voinţei, ar menţine această formă atât timp cât ar avea nevoie.

Cea mai mare parte dintre „călăuzele-spirite” cunosc foarte bine pericolele la care sunt expuse mediumurile lor şi, ca să le apere, iau toate precauţiile posibile. „Spiritele” însele au uneori de suferit dacă, de pildă, o formă materializată e lovită sau rănită, din cauza asocierii strânse care se stabileşte între materia

eterică a formei materializate şi materia astrală aparținând corpului „spiritului”.

Este adevărat, fireşte, că nici o armă fizică nu poate atinge un corp astral, însă o leziune a formei materializate poate fi transmisă corpului astral prin fenomenul numit „repercusiune”.

Cum în timpul unei materializări particulele de materie sunt împrumutate de la toți asistenții ca şi de la medium, ele pot fi foarte amestecate şi prin urmare calități indezirabile sau vicii pe care le are unul din asistenți pot reacționa asupra altora şi mai ales asupra mediumului care e cel mai vulnerabil dintre toți şi desigur şi cel mai simțitor. Mai ales nicotina şi intoxicațiile cu alcool par a fi responsabile de urmările neplăcute produse în acest mod.

Mediumul de o categorie inferioară atrage în mod inevitabil entitățile astrale cele mai indezirabile, care îşi pot întări vitalitatea lor proprie pe socoteala mediumului şi a asistenților. O asemenea „stafie” se poate chiar ataşa de orice persoană puțin dezvoltată din cerc, cu rezultatele cele mai deplorabile.

Se citează cazuri în care o entitate din afară, încarnată sau nu, şi-a însuşit corpul unui om adormit şi s-a servit de el într-un scop personal, poate că într-un mod somnambulic. Foarte probabil că un astfel de lucru se poate întâmpla mai uşor unei persoane care are caracteristicile unui medium.

CAP. 21 - OPERA DOCTORULUI WALTER J. KILNER

Într-o lucrare intitulată *The Human Atmosphere* (1911), sir. W. J. Kilner expune cercetările pe care le-a făcut asupra aurei omeneşti cu ajutorul ecranelor colorate. Principiile generale şi descoperirile doctorului Kilner sunt rezumate în acest capitol. Pentru detalii mai ample, mai ales în ce priveşte întrebuințarea ecranelor, trimitem cititorul la lucrarea respectivă.

Menționăm un aspect interesant: doctorul Kilner afirmă că nu are deloc facultatea clarviziunii; şi nici n-a citit măcar ceva referitor la această chestiune înainte să fi examinat mai mult de 60 de bolnavi; el susține că metodele sale sunt pur fizice şi pot fi aplicate de orice persoană.

Ecranele sunt nişte vase subțiri şi turtite care conțin coloranți de dicianină dizolvați în alcool. În vederea atingerii scopului urmărit sunt întrebuințate mai multe nuanțe, precum sunt carminul închis şi deschis, albastrul, verdele şi galbenul.

Operatorul priveşte spre lumină, timp de o jumătate de minut sau mai mult, printr-un ecran închis; privind apoi pacientul printr-un ecran de culoare deschisă, el ajunge să-i vadă aura.

Întrebuințarea ecranelor pare a afecta ochii, la început temporar iar mai apoi permanent, astfel încât operatorul sfârşeşte prin a vedea aura fără a se mai folosi de ecrane. Se recomandă totuşi ca aceste experiențe să se facă cu multă luare-aminte, din cauză că ochii tind să devină foarte dureroşi.

Trebuie să ne servim de o lumină atenuată, difuză, izvorâtă dintr-un singur punct, situat de preferință în spatele observatorului; de obicei aceasta este suficientă pentru a îngădui să se vadă corpul în mod distinct. Un fond mat şi negru e în general adecvat, deşi pentru unele observații e nevoie de unul alb. Persoana în observație

trebuie să fie aşezată, la aproape 30 cm în faţa fondului, pentru a fi evitate umbrele şi alte iluzii optice.

În afară de ecranele colorate, doctorul Kilner a întrebuinţat şi o altă metodă ingenioasă ca să studieze aura; el a numit-o metoda culorilor complementare. Observatorul îşi fixează privirile timp de 30 de secunde cel puţin şi 60 de secunde cel mult pe o bandă colorată de 5/2 cm, luminată destul de bine; acest lucru are drept scop slăbirea facultăţii ochiului de a percepe această culoare particulară; pe de altă parte, ochii devin anormal de impresionabili fată de celelalte culori. Când privirile sunt mutate deci asupra pacientului, se vede o bandă sau bordură a culorii complementare; ea este de aceeaşi formă şi mărime ca şi banda precedentă; acest „spectru" persistă câtva timp. În practică, se constată că schimbările de culoare ale aurei au ca efect schimbarea culorii benzii care prezintă tonul complementar. Prin aceste mijloace, întrebuinţate cu dibăcie, se pot constata, cu privire la aură, multe fenomene care numai cu ajutorul ecranelor ar scăpa neobservate. Iată aici culorile întrebuinţate de dr. Kilner:

1. Galben de Camboge; complementar - albastru de Prusia.
2. Albastru de Anvers; complementar - galben de Camboge.
3. Carmin; complementar - verde smarald transparent.
4. Verde smarald; complementar - carmin.

Observaţia ne arată că aura prezintă trei părţi distincte, numite de doctorul Kilner:

(1)Dublul Eteric.
(2)Aura Interioară.
(3)Aura Exterioară.

Dublul Eteric văzut prin ecrane are înfățişarea unei benzi de culoare închisă, în contact imediat cu corpul, ale cărui contururi le reproduce exact. Grosimea lui este peste tot aceeaşi şi este cuprinsă între 1,5-5 mm. Ea variază după oameni şi chiar la aceeaşi persoană, atunci când condițiile au fost modificate. Este transparentă şi net striată; intervalul dintre striații pare uşor colorat într-un trandafiriu foarte frumos. Culoarea trandafirie conține mai mult albastru decât conține carminul. Este probabil că liniile sunt luminoase prin ele însele. Până acum nu s-a putut observa în Dublul Eteric nici un atribut sau modificare, care să poată fi de ajutor în stabilirea vreunui diagnostic.

Aura Interioară începe cu marginea din afară a Dublului Eteric, deşi adesea pare că atinge corpul. Ea are în general o lățime constantă, cuprinsă între 50-100 mm, în lungul membrelor câteodată mai puțin, şi urmează conturul corpului. Ea este mai lată la copii decât la adulți. Are o structură granulară; granulele sunt excesiv de fine şi, prin dispunerea lor, iau o înfățişare striată. Striațiile sunt paralele, perpendiculare pe suprafața corpului şi în mănunchiuri, cele mai lungi la mijloc, cele mai scurte în afară, cu o margine rotunjită. Mănunchiurile sunt masate laolaltă, dând aurei o siluetă dantelată.. În striații n-a fost observată nici o culoare. În caz de boală ele sunt mai puțin vizibile.

Aura Interioară este partea cea mai densă a aurei propriu-zise; la persoanele înzestrate cu o sănătate fizică robustă, ca este în general mai clar marcată şi mai lată.

Aura Exterioară începe la marginea din afară a Aurei Interioare şi variază considerabil.

În jurul capului ea trece de obicei cu 25 mm dincolo de umeri; pe margini şi la spate, lățimea ei este de 10-12 cm şi puțin mai mică în față; ea urmează de

aproape contururile corpului şi uneori este mai îngustă în lungul membrelor inferioare, în jurul braţelor ea este aceeaşi ca şi în jurul picioarelor, însă în general este mai lată în jurul mâinilor şi depăşeşte adesea cu mult vârful degetelor. Silueta nu este absolut determinată, ci se pierde gradat în spaţiu.

Aura Exterioară pare amorfă şi neluminoasă. Partea dinăuntru a ei are granule mai mari decât acelea ale părţii din afară; diferitele mărimi se topesc gradat şi imperceptibil unele în altele.

Până la vârsta de 12-13 ani, aurele copiilor, indiferent de sex, par la fel. Cu toate acestea, aura fetelor are în general o consistenţă mai fină decât a băieţilor.

Începând cu adolescenta, aurele feminină şi masculină devin net distincte; şi una şi cealaltă prezintă însă numeroase particularităţi individuale. Aura feminină e în general mult mai lată pe laturile corpului; lăţimea maximă se găseşte în dreptul taliei; ea este de asemenea mai lată în spate decât în faţă; partea cea mai lată se găseşte în dreptul rinichilor, unde formează adesea o convexitate.

Doctorul Kilner este de părere că forma perfectă e aceea care se apropie mai mult de forma unui ou, abaterile fiind datorate unei dezvoltări nesatisfăcătoare. Fineţea şi transparenţa aurei pot fi interpretate ca semne ale unui tip superior de aură.

Copiii au aure a căror lăţime, proporţional cu înălţimea lor, este mai mare decât la adulţi. În afară de aceasta, copiii, şi mai ales băieţii, au o Aură Interioară la fel de lată ca şi Aura Exterioară, astfel încât diferenţierea lor este destul de greu de făcut.

Intelectualii au în general aure mai mari decât persoanele mărginite; acest lucru se observă mai ales în

jurul capului. Cu cât aura este mai cenuşie, cu atât individul este mai obtuz în gândire sau are o constituție mai debilă.

Uneori se poate distinge o ceață excesiv de uşoară care depăşeşte cu mult Aura Exterioară. Aceasta n-a putut fi observată decât la persoanele a căror aură este excepțional de întinsă şi pare a fi o continuare a Aurei Exterioare. Doctorul Kilner o numeşte Aura Ultraexterioară.

S-au observat plăci, raze, curenți luminoşi emanând din diferite părți ale corpului. Uneori apar şi dispar foarte repede, alteori persistă. Plăcile par totdeauna incolore; de asemenea şi razele, deşi uneori prezintă unele nuanțe. În acest caz, aura devine de obicei mai densă. Sunt trei varietăți:

Varietatea întâi - Raze sau plăci mai clare decât aura înconjurătoare, cu totul separate de corp însă foarte apropiate, apar în aură şi sunt acoperite de ea. Cel mai adesea sunt alungite, axele lor longitudinale fiind paralele cu corpul. Marginile lor sunt în general nete şi coincid exact cu marginea Aurei Interioare, însă extremitățile, de obicei contractate şi mai puțin luminoase, se confundă de multe ori cu aura vecină.

Înăuntrul razei, Aura Interioară îşi pierde - în general, însă nu întotdeauna - aspectul striat şi devine granulară. Cu cât raza este mai persistentă, cu atât granulele devin mai grosolane.

Varietatea a doua - Raze ieşite dintr-o regiune a corpului şi care se îndreaptă spre o altă regiune, destul de apropiată. Aceste raze sunt în general cele mai strălucitoare. Pot fi văzute mergând, spre exemplu, de la corp la un braț sau, dacă brațul e îndoit, de la subsuoară la pumn.

Dacă observatorul îşi pune mâna aproape de pacient, aurele celor două persoane devin aproape invariabil mai strălucitoare în acea parte şi imediat se formează o rază completă între mână şi regiunea cea mai apropiată a pacientului. Raze de acest fel se formează mai uşor între puncte decât între suprafețe. Într-un anumit caz, raza ce ducea de la mâna unei persoane la mâna alteia era de un galben strălucitor, trecând la rubiniu.

Varietatea a treia - Raze proiectate în spațiu perpendicular de pe suprafața corpului, mai vii decât Aura Exterioară, mergând tot aşa de departe sau chiar mai departe decât ea. Marginile lor sunt în general, dar nu totdeauna, paralele şi rar în evantai; extremitățile devin ascuțite şi apoi se risipesc, mai ales când ies din vârful degetelor.

Razele sunt invariabil drepte. Direcția lor normală e perpendiculară pe corp, însă ele pot lua orice direcție, ca de pildă când merg de la vârful degetelor unei persoane la acelea ale altei persoane.

În afară de culoarea obişnuită albastru-cenuşiu, a mai fost constatată în unele raze şi prezența roşului şi a galbenului. Structura lor seamănă cu aceea a Aurei Interioare; în plus, ele n-au fost niciodată văzute scăzând nici densitatea nici strălucirea Aurei Exterioare, vecine; aceste două fapte ne îndreptățesc să conchidem că Razele şi Aura Interioară au ca origine comună corpul şi că, prin urmare, o rază nu e decât un mănunchi de striații care aparțin Aurei Interioare.

Doctorul Kilner a mai constatai că, în condiții asemănătoare, însă mai greu, el putea observa o ceață sau aură albăstruie în jurul magneților şi mai ales în jurul polilor acestora; o aură galbenă în jurul unui cristal de azotat de uraniu; o aură albăstruie în jurul

polilor elementelor galvanice, în jurul unui conductor care-i uneşte polii şi în spaţiul dintre două fire unite fiecare cu unul dintre poli şi în acelaşi timp unul cu celălalt.

Din următoarele fapte - 1) Aura Interioară prezintă o structură striată, în timp ce Aura Exterioară este total nebuloasă; 2) Aura Interioară e net delimitată, pe când Aura Exterioară e foarte vagă; 3) Marginea din afară a Aurei Interioare e dantelată, iar aceea a Aurei Exterioare, nu; 4) Razele emană din Aura Interioară şi nu li s-a constatat niciodată originea în Aura Exterioară şi nici trecerea lor în Aura Interioară - doctorul Kilner trage următoarele concluzii: 1 - Aura Exterioară probabil nu derivă din Aura Interioară; 2 - Cele două aure nu sunt produse, probabil, de una şi aceeaşi forţă.

Doctorul Kilner distinge deci: a) Forţa Aurică nr.1 (pe scurt, 1AF), care dă naştere Aurei Interioare; b) Forţa Aurică nr.2 (2AF), care produce Aura Exterioară.

1AF pare a lucra foarte intens într-o regiune delimitată. O creştere locală a acestei forţe îngăduie să poată fi proiectate raze în mod conştient, printr-un efort de voinţă.

2AF e mai mobilă şi câmpul ei de acţiune este mai întins decât acela al forţei 1AF. Ea pare a fi cu totul independentă de voinţă.

Diferite stări de sănătate, generale sau locale, lucrează asupra acestor forţe şi, primele, asupra aurelor, însă nu neapărat la fel asupra Aurei Interioare şi Exterioare.

O afecţiune locală poate face să dispară toate striaţiile Aurei Interioare, care devine atunci mai opacă şi mai densă şi îşi schimbă culoarea; ea poate prezenta de asemenea vergi grosolane, foarte diferite de striaţiile fine care caracterizează starea de sănătate normală; în

sfârşit, ea poate forma un spațiu lipsit de Aură Interioară.

O afecțiune care a cuprins o mare parte a corpului poate face ca Aura Interioară să fie mai îngustă într-o parte a corpului decât în cealaltă; în acelaşi timp, textura Aurei Interioare, şi adesea şi culoarea, îi sunt modificate.

Variațiile Aurei Exterioare, datorate forței 2AF, sunt mai mici decât acelea ale Aurei Interioare. Lățimea i se poate micşora, însă nu dispare niciodată cu totul; culoarea ei, de asemenea, poate să se schimbe. O schimbare suferită de o mare parte a corpului poate modifica pe de-a-ntregul forma Aurei Exterioare. Aceasta poate deveni mai îngustă, fără ca Aura Interioară să fie influențată. Însă dacă Aura Interioară se îngustează acelaşi lucru se întâmplă şi cu Aura Exterioară.

Schimbările în aure pot fi pricinuite de boală. În caz de isterie, Aura Exterioară e mai lată pe marginile trunchiului; lățimea ei se micşorează brusc în apropierea pubisului; în regiunea lombară prezintă o convexitate.

În epilepsie, una dintre părțile Aurei Interioare, cât şi a Aurei Exterioare, este în general contractată pe toată lungimea sa; Aura Interioară devine mai opacă, textura ei mai grosolană iar striațiile i se micşorează sau dispar. Culoarea este în general cenuşie.

O contracție a Aurei Interioare denotă invariabil o boală gravă. Se observă uneori în aură o adevărată ruptură.

Aura Interioară nu-şi schimbă deloc forma şi nici mărimea, însă textura ei se schimbă considerabil. Aura Exterioară variază mai des şi mai accentuat în forma şi mărimea sa, dar aproape imperceptibil în textură.

În caz de boală, cel dintâi simptom morbid e scăderea sau dispariția completă a striațiilor; mai mult, granulele se îngroaşă, probabil din cauză că se aglomerează granulele mai mici.

Orice dezordine în Aura Interioară este însoțită de o alterare **pari pase** a Aurei Exterioare.

Pregătirea ochiului cu ajutorul ecranelor colorate face dificilă aprecierea exactă a variațiilor în culoare a aurei. Se pare că gama de tonuri merge de la albastru la cenuşiu şi că culoarea depinde mai mult de temperament şi de facultățile mentale decât de variațiile sănătății fizice. Cu cât vigoarea mentală e mai mare, cu atât şi aura devine mai albastră. Lipsa de energie mentală face ca aura să tindă spre cenuşiu.

Unele experiențe făcute de doctorul Kilner au arătat nu numai că razele puteau fi emise din diferite regiuni ale corpului printr-un efort de voință, ci şi că un asemenea efort putea face să varieze culoarea razei sau o parte a aurei. În acest fel s-au putut obține culorile: roşu, galben şi albastru. Albastrul e cel mai uşor de produs, iar galbenul cel mai greu.

Un studiu atent al rezultatelor obținute de doctorul Kilner arată că acestea se potrivesc destul de bine cu rezultatele obținute prin clarviziune. Doctorul Kilner pare totuşi să fi studiat mai amănunțit, în anumite privințe, structura aurei şi efectele ei asupra bolii.

Ceea ce doctorul Kilner numeşte Dublu Eteric este desigur identic cu ceea ce clarvăzătorii descriu sub aceeaşi denumire. Striațiile Aurei Interioare a doctorului Kilner sunt identice cu Aura Sănătății (vezi Cap. 4). Ceea ce doctorul Kilner numeşte Aura Exterioară e format, credem noi, din particule eterice golite de Prana lor, precum şi din materie eterică expulzată din corp (vezi Cap. XI - Descărcări). E bine ca cititorul să compare

contururile aurelor date în lucrarea doctorului Kilner cu planşa XXIV a Aurei Sănătății dată în *Man, Visible and Invisible*.

Suntem îndreptățiți a crede că, dacă metodele doctorului Kilner vor fi perfecționate, ele vor îngădui să se perceapă fizic: 1 - Chakrele Eterice;-2 - Modul în care Prana pătrunde în corp şi cum circulă prin el; 3 - Natura şi structura Dublului Eteric **înăuntrul** corpului. Doctorul Kilner menționând greutatea de a percepe aura pe un fond de carne, ne-am întrebat dacă n-ar fi posibil să se obțină un fond convenabil colorând într-un fel oarecare pielea persoanei observate.

Doctorul Kilner arată că singurul scop al cercetărilor sale a fost să întrebuințeze aura ca mijloc de diagnoză. E deci mai mult ca sigur că, duse mai departe, ele ar descoperi calități ale aurei care, deşi n-ar avea poate nici o utilitate diagnostică, ar prezenta totuşi un interes ştiințific.

Faptele observate - că o sănătate proastă tulbură aura; că materia eterică a aurelor învecinate se uneşte şi formează raze; că aceste raze pot fi formate şi dirijate printr-un efort de voință; că voința poate determina chiar şi culoarea razelor - par a ține strâns de domeniul vindecărilor magnetice şi mesmerice. Să nădăjduim că vreun cercetător va întreprinde studiul acestui subiect important şi interesant, cu conştiinciozitatea care caracterizează cercetările doctorului Kilner.

CAP. 23 - FACULTĂŢILE ETERICE

Facultățile eterice sunt extensii ale simțurilor fizice obişnuite; ele îngăduie celui care le are să perceapă vibrații aparținând părții eterice a planului fizic. Aceste

impulsuri vor fi primite de retină, afectând bineînțeles materia sa eterică.

În unele cazuri anormale, şi alte părți ale corpului eteric pot răspunde la aceste vibrații tot atât de uşor sau chiar mai uşor decât ochiul. Acest fapt e datorat în general unei dezvoltări astrale parțiale, suprafețele senzitive ale Dublului Eteric corespunzând de altfel aproape totdeauna chakrelor astrale.

În rezumat, sunt două tipuri de clarviziune: inferioară şi superioară. Cea inferioară se manifestă în mod sporadic printre populațiile nedezvoltate, cum sunt cele sălbatice din Africa centrală; aceasta este mai mult un fel de senzație masivă care aparține în mod vag ansamblului corpului eteric, decât o percepție senzorială propriu-zisă, comunicată printr-un organ specializat. Ea scapă aproape complet controlului omului. Dublul Eteric este în relație strânsă cu sistemul nervos; orice acțiune care se exercită asupra unuia, se manifestă foarte repede asupra celuilalt. În clarviziunea inferioară tulburarea nervoasă corespunzătoare afectează aproape pe de-a-ntregul sistemul simpatic.

La rasele mai dezvoltate, sensibilitatea vagă dispare în general pe măsură ce se dezvoltă facultățile mentale. Mai târziu, când începe să se dezvolte omul spiritual, el regăseşte facultatea de clarviziune, însă de data aceasta facultatea este precisă, se află sub controlul voinței şi este exercitată printr-un organ de simț. Orice acțiune nervoasă aparține aproape exclusiv sistemului cerebro-spinal.

Formele inferioare de psihism se găsesc mai adesea la animale şi la ființele umane foarte puțin inteligente. Psihismul isteric şi rău reglat este datorat lipsei de dezvoltare a creierului şi predominării sistemului Marelui Simpatic; cum marile celule ganglionare ale

acestui sistem conțin o foarte mare cantitate de materie eterică, ele sunt afectate cu uşurință de vibrațiile astrale mai grosiere.

Viziunea eterică poate fi stimulată în mod temporar, de pildă prin delirium tremens; omul care suferă de acest rău poate vedea ființe eterice (ca şi astrale); şerpii şi alte orori văzute în asemenea cazuri sunt aproape întotdeauna făpturi de un tip inferior care absorb cu multă plăcere emanațiile alcoolice ieşite din corpul bețivului.

Trebuie să spunem că Dublul Eteric este deosebit de sensibil la elementele constitutive ale alcoolurilor.

Facultatea de clarviziune se poate manifesta uneori sub influența mesmerismului, dar si. printr-o tensiune nervoasă exagerată pricinuită de excitare, isterie, o sănătate proastă, narcotice sau unele rituri ceremoniale care aduc autohipnotizarea.

Nu e recomandabil să se obțină clarviziunea prin provocarea somnului magnetic, deoarece stapânirea voinței de către o voință străină riscă să slăbească voința subiectului şi-l obişnuieşte a se lăsa condus de altul.

Câteodată o persoană destul de norocoasă pentru a-şi fi atras prietenia spiritelor naturii eterice poate obține, cu ajutorul lor şi pentru a le putea vedea, sclipiri fugitive de clarviziune temporară. Pentru a cultiva asemenea prietenii, trebuie să ne reamintim că aceste spirite ale naturii sunt extrem de timide şi se tem de oameni; lor nu le plac emanațiile fizice ale omului de rând - acelea ale cărnii, tutunului, alcoolului; şi nici sentimentele josnice şi egoiste, ca desfrânarea, mânia sau depresiunea. Sentimentele energice şi altruiste de o natură delicată creează un fel de atmosferă în care se scaldă cu plăcere spiritele naturii.

Aproape toate spiritele naturii iubesc muzica; unele sunt atrase în mod deosebit de către unele melodii. Episcopul Leadbeater povesteşte că a văzut în Sicilia tineri ciobani care suflau în naiuri ca al lui Pan, făcute de ei înşişi, înconjurați de un auditoriu de zâne zburând voioase în jurul lor, fără ca aceşti copii să le fi bănuit măcar prezența. Se întâmplă însă ca țăranii să vadă spiritele naturii, după cum arată literatura multor popoare.

Există o metodă pentru a dezvolta vederea eterică; ea constă în a întrebuința imaginația. Încercăm să ne „închipuim" ce ar putea să fie în interiorul unui obiect fizic, cum ar fi o cutie închisă, adică să „ghicim" printr-un efort de imaginație susținut sau să ne sforțăm a vedea ceea ce scapă văzului obişnuit. După multe încercări, se pare că „ghicitul" devine corect mai des decât ar prevedea teoria probabilității, şi omul sfirşeşte într-adevăr prin a vedea eteric ceea ce la început numai şi-a închipuit. Se spune că această îndeletnicire e practicată de tribul Zuni al Pieilor roşii din America. (Vezi în *Service Magazine*, aprilie 1925, un articol de Beatrice Wood.)

Un mare număr de persoane, dacă vor să-şi dea osteneala să privească în condiții de lumină potrivite, pot vedea fluidul magnetic, adică eterul nervos cum iese din mâinile magnetizatorului. Baronul Reichenbach, la mijlocul secolului al XIX-lea, relatează că a găsit peste 60 de persoane în stare să vadă aceste emanații; câteva dintre ele vedeau şi o emanație destul de asemănătoare ieşind din magneții fizici, din cristale şi din firele de cupru care aveau un capăt expus la soare. Observatorii erau de obicei închişi timp de câteva ore într-o cameră întunecoasă, pentru ca retina să le devină mai sensibilă.

Se spune că unii savanți francezi, care în mod normal nu puteau vedea razele N, au reuşit să le vadă după ce au stat trei sau patru ore în întuneric.

Notăm aici că razele N sunt datorate vibrațiilor Dublului Eteric, care produc unde în eterul înconjurător. Cititorul îşi va aminti că animalele, florile şi metalele emit raze N şi că sub acțiunea cloroformului încetează de a le mai emite. Cadavrele nu emit niciodată astfel de raze. Trebuie să ne mai amintim şi faptul că anestezicii, cum e cloroformul, expulzează din corpul fizic materia eterică, împiedicând astfel emanația razelor.

Deplina posesie a văzului eteric îngăduie privirilor să străbată materia fizică; un zid de cărămidă, de exemplu, nu pare a fi decât o ceață uşoară; e cu putință să se descrie în mod exact conținutul unei cutii închise şi să se poată citi o scrisoare închisă; cu puțină practică, se poate ajunge până acolo încât să se găsească un pasaj dintr-o carte închisă.

Când facultatea e perfect dezvoltată, clarvăzătorul este deplin stăpân pe ea; el o poate folosi după voință. Se spune că e tot atât de uşor să se treacă de la vederea obişnuită la cea eterică, cât e de uşor a modifica, pe planul fizic, focarul vizual; în realitate este vorba de focarul conştiinței.

Până la un anumit punct, pământul e transparent pentru văzul eteric; privirile pot pătrunde în adâncul lui ca într-o apă limpede. Un animal care sapă sub pământ sau un filon metalic ori de cărbune pot fi astfel vizibili, dacă nu sunt prea departe de suprafață. Mediul prin care privim nu e deci perfect transparent.

Corpurile omului şi ale animalelor par diafane; se disting organele interne şi într-o oarecare măsură se poate diagnostica o boală.

Văzul eteric face vizibile numeroase entități, cum sunt ordinele inferioare de spirite ale naturii, care au corpurile eterice. Din această categoric fac parte aproape toate zânele, toți gnomii şi toți „bownii” care fac obiectul atâtor poveşti din Highland-urile Scoliei, din Islanda şi din alte țări.

Există o clasă de zâne grațioase, având corpuri eterice, care trăiesc la suprafața pământului şi care s-au urcat pe scara evoluției trecând prin ierburi şi cereale, furnici şi albine, în sfârşit prin minuscule spirite ale naturii. Când încetează de a fi zâne eterice, ele devin salamandre sau spirite ale focului, apoi silfe sau spirite ale aerului; în cele din urmă trec în regnul îngerilor.

Zânele prezintă numeroase şi variate forme, însă de cele mai multe ori înfățişarea lor e omenească şi au talia destul de redusă; ele se disting în general printr-o exagerare grotescă a vreunei trăsături sau a unui membru; materia eterică fiind plastică şi uşor modelabilă prin puterea gândirii, ele pot lua, după voință, aproape orice înfățişare; totuşi ele au forme proprii, la care rămân dacă nu au un motiv special să ia altele.

Pentru a lua altă formă decât a sa proprie, zâna trebuie să construiască mai întâi o imagine netă, fixându-şi gândirea asupra ei; imediat ce gândirea încetează, zâna îşi reia înfățişarea ci normală.

Materia eterică, spre deosebire de cea astrală, nu ascultă instantaneu de puterea gândirii. Materia mentală, am putea spune, se modifică simultan cu gândirea, iar materia astrală imediat după aceasta, astfel încât un observator de rând nu poate observa nici o diferență; însă când e vorba despre materia eterică, viziunea poate urmări fără greutate creşterea şi descreşterea. O silfă astrală trece ca un fulger de la o

formă la alta; o zâna eterică creşte sau descreşte repede, însă nu instantaneu.

Talia unei zâne eterice nu poate varia decât între anumite limite, e drept foarte largi. O zână înaltă de 12 degete ar putea creşte şi atinge o talie de 6 picioare, desigur nu fără un efort considerabil, imposibil de susținut mai mult de câteva minute.

Printre curenții vieții în evoluție este unul care după ce a părăsit regnul mineral, în loc să treacă în regnul vegetal, îmbracă vehicule eterice localizate în interiorul pământului, în inima rocilor, care nu oferă piedică nici mobilității nici vederii lor. Mai târziu, locuind încă masele stâncoase, aceste ființe trăiesc mai aproape de suprafața pământului; cele mai dezvoltate pot chiar ca din când în când să se desprindă pentru o clipă. Aceşti pitici (gnomi) care au fost văzuți uneori, şi poate mai des auziți, în peşteri sau în mine, devin vizibili fie din cauză că se materializează cu ajutorul unui văl de materie fizică, fie că observatorul a devenit temporar clarvăzător eteric. Ei ar putea fi văzuți mai des dacă n-ar avea o antipatie înrădăcinată pentru vecinătatea cu oamenii, sentiment pe care îl împărtăşesc cu toate spiritele naturii, în afară de acelea de tipuri inferioare.

Unele dintre tipurile inferioare de spirite ale naturii eterice n-au din punct de vedere estetic nici un farmec: mase informe cu guri imense, larg deschise şi roşii, hrănindu-se cu dezgustătoarele emanații eterice ale cărnii şi sângelui în putrefacție; ființe răpitoare, semănând cu crustaceele, de coloare roşu-brună, planând deasupra caselor rău famate; monştri fioroşi, asemănători caracatițelor, care se delectează în scenele de beție şi în emanațiile alcoolice.

Entitățile care fac pe divinitățile de trib sau sunt acceptate ca atare, cărora li se oferă sacrificii sângeroase

sau alimente, de preferință din carne care le-a fost jertfită, sunt ființe de foarte joasă categorie, având corpuri eterice, deoarece ele numai prin acestea pot absorbi emanațiile fizice fie pentru a se hrăni cu ele, fie pentru a se desfăta.

Poveştile în care este vorba despre unsori şi droguri care, dacă sunt puse pe ochi, îngăduie vederea zânelor, au un fond de adevăr. Nici o unsoare pusă pe ochi nu poate deschide însă vederea astrală, deşi unele frecții făcute pe corpul întreg ajută corpul astral să se separe în plină conştiință de vehiculul fizic.

Văzul eteric face vizibile în mod natural Dublurile Eterice ale oamenilor; aceste dubluri sunt văzute adesea plutind pe deasupra mormintelor proaspete. În şedințele de spiritism se poate vedea materia etherică ieşind din partea stângă a mediumului, şi în acelaşi timp felul cum o întrebuințează entitățile care vor să comunice.

Văzul eteric face perceptibile multe culori cu totul noi, cu totul deosebite de acelea ale spectrului solar, aşa cum îl cunoaştem noi, şi prin urmare imposibil de descris în limbajul nostru actual. În unele cazuri, aceste culori sunt combinate cu culorile pe care le cunoaştem, aşa încât două suprafețe care, pentru văzul obişnuit, ar fi de un ton identic, ar părea diferite pentru văzul eteric.

O întreagă lume nouă s-ar oferi observațiilor chimistului, care ar putea trata etericul cum tratează lichidele sau gazele.

În regnul mineral sunt multe substanțe eterice a căror existență este necunoscută ştiinței apusene. În Rondul întâi, înseşi corpurile omeneşti erau formate numai din materie etherică şi semănau cu norii vagi, rătăcitori, aproape amorfi.

Văzul eteric ne-ar îngădui să determinăm dacă mediul nostru înconjurător este sănătos sau nu; am

putea, datorită lui, să descoperim germenii bolilor sau alte impurități.

Efectele salutare ale călătoriei sunt datorate în parte schimbării influențelor eterice şi astrale particulare fiecărei localități sau regiuni. Ocean, munte, pădure, cascadă, fiecare îşi are tipul său special de viață - astral sau eteric, precum şi vizibil - şi, prin urmare, impresiunile şi influențele sale proprii. Multe dintre aceste entități ascunse ochilor noştri răspândesc vitalitate; în orice caz vibrațiile pe care le provoacă trezesc regiuni noi în Dublurile Eterice ale oamenilor ca şi în corpurile astrale şi mentale; fenomenul s-ar putea asemăna cu folosirea muşchilor lăsați inactivi, efect destul de obositor la început, însă, cu vremea, binefăcător şi de dorit. Din acest motiv, canotajul, de pildă, sau înotul, mai ales în mare, au o valoare specială.

Există un fond de adevăr în tradiția că este sănătos să dormi sub un pin, cu capul spre Nord, deoarece curenții magnetici care circulă la suprafața pământului desfac treptat, printr-o uşoară presiune, confuziile locale şi, întărind moleculele corpului astral şi ale Dublului Eteric, aduc odihna şi calmul. Radiațiile pinului fac omul sensibil față de curenții magnetici; pe de altă parte, arborele degajă fără încetare o vitalitate care se găseşte tocmai în forma în care omul o poate absorbi mai uşor.

Există un fel de maree magnetică, un flux şi reflux de energie magnetică între Soare şi Pământ, care îşi schimbă sensul la amiază şi la miezul nopții.

Marii curenți eterici, în necontenita lor trecere la suprafața pământului de la un pol la altul, au un volum care face puterea lor tot atât de irezistibilă ca şi aceea a mareei în creştere şi sunt metode care permit ca această minunată energie să fie folosită fără primejdie, cu toate

că încercările stângace de a o controla ar prezenta un mare pericol. De asemenea, este cu putință să fie întrebuințată şi puterea enormă a presiunii eterice.

Mai mult, transformând materia brută într-una mai subtilă, marea rezervă de energie potențială latentă poate fi eliberată şi întrebuințată, precum poate fi eliberată energia calorică printr-o modificare în condiția materiei vizibile.

Inversând procesul despre care am vorbii, este cu putință a trece materia din starea eterică în stare solidă, producându-se astfel un fenomen de „materializare".

Această facultate este pusă uneori în joc în anumite cazuri urgente, când un om în corpul său astral, un „ajutor invizibil", are nevoie să lucreze asupra materiei fizice. Facultatea aceasta cere o putere considerabilă de concentrare susținută. Dacă gândirea se relaxează chiar pentru o jumătate de secundă, substanța formei materializate se va întoarce instantaneu în starea ei inițială.

Dacă un obiect fizic, după ce a fost redus la condiția eterică, poate fi readus la vechea lui formă, aceasta se datorează faptului că esența elementală s-a păstrat în aceeaşi formă şi astfel, când încetează forța voinței, esența acționează ca un tipar în jurul căruia vin să se reunească particulele solidificatoare. Dimpotrivă, dacă un obiect solid este adus prin încălzire la starea sa gazoasă, esența elementală care alcătuia obiectul se risipeşte, nu pentru că esența însăşi ar putea fi afectată de căldură, ci din cauză că, după distrugerea corpului său existent temporar ca solid, ea se reîntoarce în marele rezervor al acestei esențe. La fel şi principiile superioare ale omului, asupra cărora nici căldura şi nici frigul n-au nici cea mai mică acțiune, sunt totuşi

alungate dintr-un corp fizic atunci când acesta este distrus prin foc.

Astfel, nimic nu împiedică reducerea unui obiect fizic la condiția eterică, apoi transportarea lui dintr-un loc într-altul de către un curent astral, chiar prin materia solidă, cum ar fi un zid de cărămidă, şi aceasta foarte repede. Imediat ce energia dezintegrantă se retrage, presiunea eterică obligă materia să-şi reia condiția sa inițială.

Când un om dobândeşte sensibilitatea eterică, şi în primul rând văzul, aproape întotdeauna se produce o schimbare corespunzătoare în celelalte simțuri. Astrologii ne asigură că influențele planetare, aducând după ele dilatarea sau contractarea atmosferei eterice, dau meditației condiții mai mult sau mai puțin favorabile.

Tămâia, se spune, lucrează asupra corpului eteric cam ca şi culorile asupra corpului astral; deci ne putem servi de ea pentru a aduce repede la unison vehiculele omului. Unele mirosuri, se pare, pot fi folosite pentru a lucra asupra diferitelor regiuni ale creierului.

Efectul văzului eteric e cu totul altul decât acela al văzului astral. În acesta din urmă intervine un element nou, adeseori numit dimensiunea a patra; un cub, de pildă, pare atunci turtit; toate laturile lui sunt deopotrivă vizibile; toate particulele pe care le conține, la fel. Văzul eteric, dimpotrivă, se mărgineşte la vederea prin obiecte, şi grosimea stratului de materie prin care privim scade mult din precizia observațiilor. Această dificultate nu există pentru vederea astrală.

Cuvântul **through** (facultatea de a vedea prin toate), întrebuințat de W. T. Stead la văzul în spațiul cu patru dimensiuni, exprimă perfect ceea ce trebuie înțeles prin văzul eteric, însă deloc prin vederea astrală.

Vederea eterică poate servi şi la mărirea obiectelor. Metoda constă în a face să treacă direct la creierul eteric impresiile primite de materia eterică a retinei. Prin concentrarea atenției asupra uneia sau mai multor particule eterice, organul întrebuințat şi minusculul obiect examinat câştigă dimensiuni asemănătoare.

O metodă mai obişnuită, cerând însă o dezvoltare superioară, constă în a face să iasă din mijlocul chakrei dintre sprâncene un tub flexibil de materie eterică, având la capătul său un atom care să servească de lentilă şi care trebuie să aibă pe deplin dezvoltate toate cele şapte spirile. Atomul se dilată sau se contractă după voință. Cum această facultate aparține corpului cauzal, când lentila e formată dintr-un atom eteric trebuie să se introducă pe lângă acesta un sistem de contrapărți servind drept reflectoare.

Această facultate comportă şi ea o extindere: concentrându-şi conştiința în lentilă, operatorul o poate proiecta mai departe.

Printr-o dispoziție diferită, aceeaşi facultate permite micşorarea unui obiect prea mare şi acesta poate fi astfel văzut prin văzul obişnuit.

Această facultate a fost simbolizată printr-un şarpe mic, care, în coafura faraonilor Egiptului, se înălța în mijlocul frunții.

Clarviziunea de care fac dovadă cei morți, într-o şedință de spiritism şi care le permite să citească într-o carte închisă e adeseori de tip eteric.

Una din varietățile de telepatie este eterică şi poate lua două forme. În cea dintâi se formează o imagine eterică vizibilă pentru un clarvăzător; în a doua, undele eterice care au luat naştere prin crearea imaginii, radiind şi mergând să atingă un alt creier eteric, tind a reproduce în el aceeaşi imagine.

Transmiterea gândului are în creier un centru special, care serveşte în acelaşi timp şi de emițător şi de receptor: glanda pineală. Dacă o persoană e absorbită de o singură idee, în eterul care îmbibă glanda se trezesc vibrații; de aici rezultă un curent magnetic care dă loc unei uşoare tresăriri. Această senzație dovedeşte că gândirea e netă şi destul de puternică pentru a fi susceptibilă de transmitere. La cea mai mare parte dintre oameni, glanda pineală nu e încă pe deplin dezvoltată, cum va fi poate în cursul evoluției.

Cei ce studiază ocultismul ştiu că există un mijloc de a îndoi razele de lumină, de a le face să dea ocol unui obiect şi apoi de a le readuce exact în direcția de la început. Prin aceasta, obiectul în jurul căruia au fost îndoite razele devine invizibil pentru văzul obişnuit. Se poate presupune că acest fenomen are drept condiție facultatea de a mânui forma specială de materie eterică ce serveşte de mediu pentru transmiterea luminii.

CAP. 23 - MAGNETIZAREA OBIECTELOR

Magnetismul sau fluidul vital al omului poate servi nu numai pentru a magnetiza sau a vindeca pe alți oameni, ci şi pentru a impregna în acelaşi fel obiectele fizice. De fapt, orice obiect care a stat în contact imediat cu un individ va absorbi magnetismul acestuia şi prin urmare va tinde să reproducă în persoana care îl poartă sentimentele sau gândurile de care e pătruns. Acest lucru explică, natural, cel puțin în parte, acțiunea talismanelor, a farmecelor şi a relicvelor, precum şi a sentimentelor de devoțiune şi de religios respect care transpiră adesea din zidurile bisericilor şi ale catedralelor noastre, în care fiecare piatră, adevărat

talisman încărcat de venerația şi cuvioşia constructorului, a fost consacrată de către un episcop şi întărită de formele-gândiri devoționale emise mii de ani de generații succesive.

Procesul e continuu în lucru, deşi puține persoane îşi dau seama de el. Astfel, de pildă, alimentele tind să absoarbă magnetismul persoanelor care le ating sau care se apropie de ele; de aici, regulile severe pe care le aplică hinduşii, care evită să mănânce în prezența unei persoane care aparține unei caste inferioare sau să consume alimente care au stat sub influența magnetismului lor. Pentru ocultist, puritatea magnetică e tot atât de importantă ca şi curățenia fizică. Alimente cum sunt pâinea şi aluaturile sunt deosebit de susceptibile să absoarbă magnetismul persoanei care le pregăteşte, deoarece magnetismul se scurge cu mai multă putere prin mâini. Acțiunea focului, în timpul coacerii, suprimă din fericire cea mai mare parte din varietățile de magnetism fizic. Unii ocultişti, pentru a împiedica pe cât e cu putință orice amestec magnetic, țin să întrebuințeze la masă numai tacâmurile lor proprii şi nu îngăduie să li se taie părul de către o persoană al cărei magnetism nu a primit aprobarea lor. Capul e desigur regiunea corpului asupra căreia magnetismul altuia ar avea cea mai rea influență.

Cărțile, mai ales cele din bibliotecile publice, tind să se încarce cu tot felul de magnetisme.

Pietrele prețioase, care reprezintă ceea ce regnul mineral a creat mai desăvârşit, sunt foarte susceptibile să primească şi să rețină impresiile. Multe bijuterii sunt saturate de sentimente de invidie sau de poftă şi, mai ales unele celebre giuvaiere istorice, sunt impregnate de emanații fizice, unele dintre ele provenind din crimele săvârşite pentru a le câştiga. Bijuteriile de acest fel

păstrează asemenea impresii timp de mii de ani atât de bine, încât psihometrii văd în jurul lor tablouri nespus de groaznice. Pentru acest motiv, cea mai mare parte a ocultiştilor nu recomandă, ca regulă generală, purtarea bijuteriilor.

Dimpotrivă, gemele pot fi rezervoare de influență bună şi de dorit. Astfel, pietrele gnostice întrebuințate acum două mii de ani în timpul ceremoniilor de inițiere îşi păstrează şi azi puterea magnetică eficace. Câțiva scarabei egipteni au păstrat-o de asemenea, deşi sunt mult mai vechi decât gemele gnostice.

Banii - monedele sau hârtiile - sunt adeseori încărcați cu magnetism extrem de neplăcut; ei nu numai că absorb cele mai diferite feluri de magnetism, ci, mai mult, sunt înconjurați şi cu gânduri şi sentimente ale persoanelor care i-au mânuit. Tulburarea şi iritarea pe care le produc în corpurile astrale şi mentale au fost asemănate cu efectele pe care le produce bombardarea emanațiilor de radiu asupra corpului fizic. Monedele de cupru şi de bronz, ca şi hârtiile vechi şi murdare, prezintă cele mai mari inconveniente. Nichelul păstrează influențele periculoase mai puțin decât cuprul, iar argintul şi aurul şi mai puțin decât acesta.

Mai citǎm şi exemplul hainelor de pat, pentru a arăta felul cum obiectele fizice absorb şi răspândesc influențele magnetice. Multe persoane au observat că visurile penibile pe care le aveau erau datorate deseori întrebuințării unei perne care a servit unei persoane deloc recomandabile. Dacă cineva întrebuințează lâna, fie ca pătură, fie ca veşmânt, să nu o pună direct pe piele, deoarece ea e saturată de influențe animale.

Pentru a alcătui metodic un talisman, trebuie ca obiectul să fie mai întâi debarasat de materia eterică pe care o are, trecându-l printr-o peliculă de materie eterică

special construită printr-un efort de voință. Vechea materie sau vechiul magnetism dispărând în acest fel, eterul aflat în atmosferă îi ia locul, deoarece există o presiune eterică corespunzătoare presiunii atmosferice, însă infinit mai puternică.

În acelaşi fel se lucrează şi pentru materiile astrală şi mentală; obiectul devine atunci, ca să spunem aşa, o foaie albă pe care se poate scrie orice, după dorință. Operatorul, punând mâna dreaptă asupra obiectului, se umple de calitățile speciale pe care doreşte să le dea talismanului, cu voința de a i le comunica. Un ocultist cu experiență poate face toate acestea aproape instantaneu, printr-un puternic efort de voință; altora le trebuie un timp mai îndelungat.

În felul acesta se procedează când e vorba de un talisman general. Un talisman adaptat e un talisman alcătuit în mod special pentru a corespunde anumitor trebuințe ale unei anumite persoane; cum ar fi o rețetă individuală față de un tonic general. Un talisman însufleţit e sortit să rămână timp de veacuri focar de radiații. Sunt două varietăți. În cea dintâi, talismanul primeşte o frântură dintr-un mineral superior, care emite necontenit un curent de particule. Acestea absorb energia cu care e încărcat talismanul; rolul de distribuitor revine în acest caz mineralului; de aici o mare economie de energie.

În a doua varietate, ingredientele sunt aşezate în aşa fel încât talismanul devine un mijloc de manifestare pentru anumite categorii de spirite ale naturii; acestea aduc puterea necesară împrăştierii influenței talismanului. Asemenea talismane pot dura mii de ani; ele sunt bucuria spiritelor naturii şi cel mai mare bun al oricărei persoane care se apropie de centrele magnetice create de ele.

Talismanul legat e magnetizat în aşa fel încât să fie păstrat în legătură strânsă cu autorul său şi să devină un fel de avanpost al conştiinţei sale. Datorită acestei legături, purtătorul talismanului poate cere ajutorul autorului său care, din partea sa, poate trimite purtătorului un curent de influenţă. Un talisman de acest fel ar înlesni ceea ce scientiştii creştini numesc „tratamentul prin absenţă".

În unele cazuri, foarte rare, un talisman fizic poate fi legat de corpul cauzal al unui adept, cum au fost talismanele îngropate acum 19 secole în diferite părţi de către Apollonius din Tyana, cu scopul ca forţa pe care ele o radiază să poată pregăti aceste localităţi pentru a deveni în viitor centrele unor mari evenimente. Unele din aceste centre au fost întrebuinţate; altele vor fi în curând şi vor sluji cu ocazia apropiatei veniri a lui Hristos.

Altare însemnate sunt ridicate de obicei în locul unde a trăit un anumit sfânt, unde s-a petrecut un eveniment considerabil, ca o Iniţiere, unde odihnesc rămăşiţele pământeşti ale unui mare personaj. În toate aceste cazuri a fost creat un centru de influenţă magnetică puternică, ce va mai dura încă mii de ani. Admiţând chiar că „relicva" nu are nici o acţiune sau chiar că e falsă, sentimentele de devoţiune care de veacuri i-au fost hărăzite de nenumăraţii vizitatori ar face din această localitate un centru activ de radiere binefăcătoare. Influenţa suferită de vizitatori şi pelerini în toate aceste locuri e fără îndoială cât se poate de benefică.

După cum am arătat, pietrele preţioase sunt în mod natural capabile să devină talismane sau amulete. Fructul *rudraksha*, din care indienii îşi fac adesea coliere, se pretează foarte bine la magnetizare şi înlesneşte gândirea spirituală sau meditaţia, căci

îndepărtează influențele tulburătoare. Mărgelele făcute din planta numită *tulsi* sunt un alt exemplu de acest fel, deşi influența care se degajă din ele are un caracter ceva mai deosebit. O categorie de talismane interesante este aceea a obiectelor puternic mirositoare. Gumele din care se face lămâia, de exemplu, pot fi alese printre cele care favorizează gândirea spirituală şi cucernică. E cu putință şi combinarea unor ingrediente care au proprietăți contrare, cum făceau uneori vrăjitoarele medievale.

Un ocultist experimentat nu uită niciodată să comunice influențe binefăcătoare tuturor obiectelor care trec din mâinile sale în ale altora, cum sunt scrisorile, cărțile sau darurile. Printr-un efort de voință el poate chiar încărca o scrisoare dactilografiată, obținând un efect mai mare decât ar face-o în mod inconştient cineva care nu e familiarizat cu aceste adevăruri, scriind-o cu mâna.

Cu o simplă mişcare a mâinii, însoțită de un gând energic, un ocultist instruit poate demagnetiza instantaneu hrana, îmbrăcămintea, aşternutul, încăperile ele. O asemenea demagnetizare înlătură numai magnetismul care a fost imprimat din afară şi nu atinge magnetismul înnăscut al obiectelor, cum sunt de pildă vibrațiile neplăcute inerente cărnii moarte, pe care nici fierberea nu le poate distruge.

Pentru a înlesni demagnetizarea camerelor etc, se pot arde anumite pastile sau tămâie sau se poate stropi cu apă, tămâia şi apa fiind mai întâi trecute prin procesul recomandat pentru fabricarea talismanelor.

Trebuie să ne mai amintim că materia fizică din om găsindu-se în contact strâns cu materiile astrală şi mentală, caracterul dens şi grosolan al vehiculului fizic implică o stare corespunzătoare în celelalte vehicule; de

aici marea importanță, pentru ocultist, a curățeniei fizice precum şi a celei magnetice sau eterice.

Aghiasma folosită în unele biserici creştine oferă un exemplu izbitor de magnetizare, apa încărcându-se foarte uşor cu magnetism. Instrucțiunile ritualului roman arată cu precizie că preotul trebuie mai întâi să „exorcizeze" (descânte) sarea şi apa, adică să le purifice de toate influențele rele, apoi, făcând semnul crucii, să „binecuvânteze" elementele, adică să le treacă propriul său magnetism, cu intenția de a goni toate sentimentele şi gândurile rele.

E interesant de reținut că sarea conține clor, element trecut prin foc; de aceea combinația apei, marele dizolvant, cu focul, marele mistuitor, reprezintă factorul purificator în cel mai înalt grad.

Idei cu totul asemănătoare se regăsesc în alte ceremonii ale Bisericii creştine, cum e botezul, când apa e binecuvântată şi semnul crucii e făcut peste ea; sfințirile de biserici şi de cimitire, ale vaselor de slujit, ale podoabelor preoțeşti, ale clopotelor şi tămâiei; în sfârşit, Confirmarea, sfințirea preoților şi consacrarea episcopilor.

În Cuminecătură, vinul exercită o foarte puternică influență asupra nivelurilor astrale superioare, în timp ce apa dă naştere la vibrații eterice.

La botez, în Biserica liberală catolică, preotul face semnul crucii pe fruntea, gâtul, inima şi plexul solar al copilului. Aceasta îi deschide chakrele eterice atât de mult, încât aproape că ajung de mărimea unei monede, apoi încep să strălucească şi să se învârtească la fel cu ale adulților.

Mai mult, apa atingând fruntea, face să vibreze cu violență materia eterică, stimulează creierul şi, prin

corpul pituitar, afectează corpul astral, apoi, prin acesta, corpul mental.

Mai târziu, prin ungerea cu sfântul mir în creştetul capului, preotul transformă chakra respectivă într-un fel de sită care elimină influenţele, sentimentele sau particulele grosolane, în timp ce printr-un efort de voinţă el închide cele patru centre pe care le-a deschis.

La Confirmare, efectul produs asupra principiului atomic se reflectă în Dublul Eteric.

La sfinţirea unui preot, rezultatul căutat e de a deschide comunicarea între principiile superioare şi creierul fizic. Binecuvântarea inundă creierul eteric; ea este sortită să se ridice prin corpul pituitar, punctul în care corpul dens fizic, cel eteric şi cel astral se întâlnesc cel mai aproape.

Ungerea capului unui episcop cu sfântul mir e destinată să influenţeze Brahmarandra chakra în aşa fel încât, încetând de a mai prezenta concavitatea rotunjită în mod obişnuit, ea formează un fel de con ieşit în afară, cum se observă la multe statui care-l reprezintă pe Buddha.

Sfinţirea clericilor are ca scop mai ales influenţa asupra corpului eteric, aceea a uşierilor asupra astralului, aceea a cititorilor sau lectorilor asupra mentalului şi, în fine, aceea a exorciştilor asupra corpului cauzal. Prin sfinţirea sa, exorcistul primeşte un dar care îi permite să-şi exercite mai puternic facultatea de vindecare.

Se pare că într-o vreme a existat obiceiul - origine a metodei romane actuale de a unge organele de simţ - de a pecetlui toate chakrele din corpul unui muribund, pentru a împiedica entităţile astrale de a-si însuşi corpul mortului şi de a se servi de el în scopuri de magie neagră.

Multe afecțiuni nervoase ar putea fi atenuate fără îndoială prin ungerea cu ulei sfințit; bolile eterice ar putea fi de asemenea vindecate cu ajutorul „Ungerii".

În sceptrul episcopal, la capătul în care sunt aşezate giuvaierurile sfințite, energia eterică ce radiază din ele este extraordinară şi atât de accentuată, încât n-ar fi de mirare dacă atingerea lor ar produce vindecări fizice.

În Evul Mediu, alchimiştii întrebuințau metode asemănătoare, cu săbii sau droguri magnetizate etc. În Misterele Vechi, Ursul era un instrument puternic magnetizat care se punea pe şira spinării candidatului, comunicându-i în acest fel o parte din magnetismul cu care era încărcat.

CAP. 24 - ECTOPLASMA

Ectoplasma (de la grecescul **ektos** - în afară şi **plasma** -tipar, adică ceea ce e modelat **în afara** corpului omenesc) este numele dat materiei, aproape în întregime dacă nu cu totul eterice, care iese din medium şi serveşte fenomenelor obținute în şedințele spiritiste.

W. J. Crawford, D. Sc., astăzi decedat, în lucrările sale - *The Reality of Psychic Phenomena* (1916), *Experiments in Psychical Science* (1918), *Psychic Structures* (1921) - descrie conştiincioase şi abile cercetări pe care le-a întreprins pentru a explica fenomene ca ridicarea meselor sau „levitația" şi ciocăniturile. Cititorii vor găsi în aceste cărți amănunte complete; aici trebuie să ne mărginim la un scurt sumar al rezultatelor acestor cercetări.

În timpul tuturor experiențelor, mediumul a fost deplin conştient.

W. J. Crawford explică fenomenele de ridicare a meselor sau a altor obiecte ca simple probleme de mecanică. Întrebuințând aparate atât mecanice cât şi electrice de înregistrare a energiei desfăşurate, el a reuşit să descopere, în urma observațiilor sale, un **modus operandi** al „structurilor psihice" întrebuințate. Mult mai târziu, el a ajuns să-şi verifice complet deducțiile prin viziune directă şi prin fotografie, după cum vom explica la timpul cuvenit.

Pe scurt, s-a arătat că ectoplasma ieşită din medium era preparată şi modelată, de către „operatorii" care controlează producerea fenomenelor, în ceea ce autorul numeşte „baghete". Aceste baghete sau vergele erau legate de medium prin unul din capetele lor; prin celălalt capăt ele se fixau, ca nişte ventuze, de picioarele meselor sau de alte obiecte; forța psihică trecând atunci prin baghete în obiecte, acestea erau mutate din loc în diferite feluri, fără contact pur fizic cu vreuna din persoanele prezente. „Rap-surile" şi alte zgomote sunt pricinuite de baghetele care izbesc parchetul, o masă, o sonerie etc.

Cea mai mare parte din ectoplasmă provine de la medium, deşi se mai adaugă o mică parte de la toți, sau aproape de la toți asistenții.

Deşi invizibilă văzului obişnuit, ectoplasma poate fi uneori simțită. I se atribuie o consistență vâscoasă, rece, aproape uleioasă, ca şi când la aer s-ar amesteca cu particule de materie moartă, respingătoare.

Baghetele psihice care emană de la medium pot avea la extremități un diametru variabil, mergând de la 12 mm la 17-20 cm, iar capătul liber al fiecărei baghete pare susceptibil a lua diferite forme şi grade de duritate. Capătul poate fi turtit sau convex, circular sau oval, moale precum carnea unui copil sau tare ca fierul.

Bagheta pare a fi solidă până la câteva degete de la capătul liber, însă ea devine apoi intangibilă, deşi rezistă, trage, împinge etc.

În această parte intangibilă se poate simți totuşi un flux de particule reci şi asemănătoare unor spori care merg de la medium în afară. Pare probabil că în unele cazuri (nu în acela de levitație) se produce o circulație completă de materie eterică ieşită din medium şi care intră din nou în el, însă printr-o altă parte a corpului. Mărimea şi duritatea capătului baghetei pot fi modificate după dorință. Baghetele cele mai mari sunt în general destul de moi la capăt, numai cele mici devin dense şi dure.

W. J. Crawford crede că este posibil ca baghetele să fie alcătuite dintr-un mănunchi de fire subțiri, unite în mod intim şi aderente între ele. Puterea psihică merge în lungul firelor şi dă ansamblului tăria unei grinzi care poate fi atunci mulată după voie de energiile puse în joc în corpul mediumului.

Unele experiențe ne fac să presupunem că extremitatea unei baghete constă într-o peliculă groasă, mai mult sau mai puțin elastică, întinsă pe un cadru subțire, puțin crestat, elastic. Elasticitatea peliculei e limitată; supusă unui efort excesiv, ea se poate rupe; atunci cadrul crestat rămâne expus.

Faptul că un electroscop poate fi descărcat dacă e atins de o baghetă, probează că aceasta joacă rolul de conducător al unui curent electric de înaltă tensiune, care se descarcă în pământ prin corpul mediumului. Pe de altă parte o baghetă aşezată în circuitul unei sonerii o împiedică să sune, arătând astfel că ea opune o mare rezistență. unui curent de tensiune mică.

Lumina albă distruge în general baghetele; sunt de ajuns chiar razele reflectate de o suprafață prin care iese

forța psihică, pentru a împiedica fenomenul. Cu toate acestea, lumina roşie, dacă nu e prea vie, nu pare să dăuneze structurii psihice; acelaşi lucru în ceea ce priveşte lumina ce emană de la o pictură luminoasă care a fost mai întâi expusă la soare timp de câteva ore.

Structurile sunt în general cu totul invizibile, deşi câteodată pot fi întrezărite; însă trebuie să se ia măsuri pentru a proteja mediumul. Lumina magneziului izbind ectoplasma pricinuieşte un şoc mult mai violent când structura e în acțiune decât în caz contrar.

Numeroasele fotografii obținute confirmă, în toate amănuntele, concluziile trase din fenomenele înseşi.

Rigiditatea unei baghete variază după cantitatea de lumină la care e supusă. Capătul dur „se topeşte" parțial atunci când bagheta este expusă la lumină.

Deplasarea obiectelor prin forța psihică se obține prin două metode principale. În prima, una sau mai multe baghete ies din medium, de cele mai multe ori din picioare sau din glezne, uneori din regiunea inferioară a trunchiului; ele se leagă direct cu obiectul care trebuie mulat, formând astfel punți „fără sprijin" („cantilever"). Când mesele se mişcă orizontal, baghetele sunt în general fixate de picioarele lor; când mesele sunt ridicate în aer, bagheta sau baghetele se întind la capete ca nişte ciuperci şi sunt fixate la suprafața dinăuntru a mesei.

În metoda a doua, baghetele ieşite din medium sunt fixate de parchet şi sunt prelungite de la punctul lor de legătură până la punctul de mutat; ele nu mai formează deci un cantilever, ci ceva ce se aseamănă cu o pârghie de ordinul întâi, punctul de sprijin găsindu-se între greutate şi forță.

Baghetele pot fi drepte sau curbe. De asemenea, ele pot fi suspendate în aer, într-o stare de rigiditate care

arată astfel că, pentru a o păstra, baghetele n-au nevoie să se sprijine pe obiectele materiale.

În cazul în care e pusă în joc metoda cantileverului, întregul efort mecanic revine mediumului sau, mai exact, cea mai mare parte a acestui efort, iar o parte mai mică revine celorlalți asistenți. Acest lucru se poate constata prin aparate mecanice obişnuite, cum ar fi cântarul roman sau cel cu arc. Dacă, de pildă, va fi ridicată o masă prin metoda cantileverului, greutatea mediumului va creşte cu 95 la sută din greutatea mesei, iar cea a asistenților va creşte şi ea proporțional.

Dacă, pe de altă parte, baghetele sunt fixate de podea, atunci greutatea mesei ridicate e transmisă direct acesteia şi greutatea mediumului, în loc să crească, scade; această scădere e datorată greutății ectoplasmei care formează bagheta, cu un capăt al ei fixat pe duşumea.

Când forța e transmisă printr-o baghetă pentru a susține un obiect - cum ar fi o masă - solid fixat pe duşumea, s-a observat că scăderea greutății mediumului atinge până la 35 livre şi jumătate. Altă dată, greutatea mediumului a scăzut cu 54 livre şi jumătate, adică aproape jumătate din greutatea lui normală.

Cantileverele sunt întrebuințate în general pentru a mişca sau a ridica obiecte, însă pentru obiectele grele sau pentru a transmite o forță considerabilă baghetele sunt fixate pe duşumea. Forța desfăşurată atinge adesea până la 100 de livre.

Tensiunea suferită de medium în timpul levitației obiectelor se arată adesea prin tăria şi chiar rigiditatea de fier pe care o prezintă muşchii lui, mai ales cei ai brațelor. În investigațiile sale, W. J. Crawford descoperă totuşi că rigiditatea musculară a dispărut cu totul.

Producerea acestui fenomen pare a determina o pierdere de greutate, atât a mediumului, definitivă, cât şi a spectatorilor, care nu trece însă de câteva uncii. Asistenții nu pot pierde din greutate mai mult decât mediumul.

În general, aşezarea unui obiect material oarecare în spațiul ocupat de baghetă taie imediat comunicarea şi distruge bagheta. Un obiect subțire, de exemplu un creion, poate trece totuşi fără urmări prin partea verticală a baghetei, însă nu prin partea care se găseşte între medium şi masă; orice atingere adusă acestei părți îl poate răni fizic pe medium.

Pentru ca bagheta să poată atinge duşumeaua sau o masă ori să adere la ele, capătul baghetei trebuie să fie pregătit într-un mod special şi făcut mai dens decât restul baghetei. Acest proces e neplăcut sau în orice caz cere timp şi consum de energie; de aceea punctele de aplicare sunt întotdeauna reduse la minimum.

Apucarea se face prin sugere, cum se poate demonstra uşor cu ajutorul argilei moi, despre care vom vorbi mai departe. „Ventuzele" pot fi auzite uneori cum alunecă pe suprafața lemnului sau cum se lipesc din nou.

W. J. Crawford dă numeroase exemple, precum şi fotografii ale urmelor produse prin alipirea baghetelor asupra masticului sau argilei moi. Aceste urme sunt acoperite adesea de semne asemănătoare țesăturii ciorapilor mediumului. Totuşi asemănarea e superficială, deoarece nu se pot produce astfel de urme apăsând pe lut cu piciorul acoperit de un ciorap. Urma lăsată de baghetă e cu mult mai precisă decât s-ar putea face prin mijloace obişnuite; ea se aseamănă cu ceea ce s-ar obține dacă o materie fină şi vâscoasă, întinsă peste țesutul ciorapului, apoi întărită, ar fi presată pe argilă.

În afară de aceasta, urma țesutului poate fi modificată; desenul fin produs prin întreţeserea firelor poate fi deformat, îngroşat, în parte acoperit sau rupt; cu toate acestea, totdeauna e desenul aceluiaşi ţesut.

De aici se poate deduce că ectoplasma se află mai întâi într-o stare asemănătoare unui semilichid; ea se filtrează prin şi în jurul intervalelor ţesutului şi în parte se coagulează la exteriorul ciorapului. E de natură vâscoasă şi fibroasă şi forma pe care o ia e aproape aceea a ţesutului. Apoi ea e luată din ciorap şi aşezată în jurul extremităţii baghetei. Pentru a obţine o urmă întinsă, pelicula este îngroşată şi întărită printr-o nouă adăugare de substanţă materializantă; prin urmare, tiparul original poate fi întors, deformat sau parţial şters.

În acelaşi fel, bagheta poate reproduce urma degetelor, deşi mărimea acestora s-ar putea să nu fie cea normală. În afară de aceasta, contururile pot fi mult mai clare şi mai regulate decât le-am putea obţine prin amprente digitale obişnuite.

Bătăi (rapsuri) mergând de la cele mai uşoare până la unele de forţa unui baros şi alte zgomote sunt produse de baghetele semiflexibile prevăzute cu capete potrivite, atunci când izbesc obiectele materiale. Producerea de bătăi e însoţită de o scădere a greutăţii mediumului; această scădere, care poate fi de 20 livre sau mai mult, pare a fi direct proporţională cu intensitatea loviturii. Explicaţia este evidentă: baghetele fiind formate din materie împrumutată din corpul mediumului, izbirea acestei materii de duşumea transmite în mod necesar duşumelei, prin baghetă, o parte din greutatea totală a mediumului. Pierderea greutăţii e numai temporară, fiind, recâştigată când materia baghetei se reîntoarce la medium.

Producerea de rapsuri determină o reacție mecanică asupra mediumului, ca şi când ar fi împins înapoi sau lovit. Reacția se poate produce prin mişcări involuntare ale picioarelor. Totuşi, efectul suferit de medium în acest fel nu se aseamănă deloc cu cel pricinuit de levitația obiectelor.

Bătăile violente produse de o baghetă mare nu sunt în general date repede. Loviturile uşoare, care sunt produse de obicei de una sau mai multe baghete subțiri, dimpotrivă, pot fi produse cu o repeziciune de necrezut; operatorii par perfect stăpâni pe baghete.

În general, producerea acestor fenomene imprimă tuturor asistenților o oarecare tensiune, după cum arată mişcările spasmodice, uneori foarte puternice, pe care le fac succesiv, înainte de levitație, toate persoanele din cerc. Desprinderea şi scoaterea materiei eterice din corpul asistenților pare a se face sacadat şi până la un anumit punct îi afectează pe toți.

După W. J. Crawford, o entitate care spunea că în timpul vieții a fost medic şi care a vorbit prin medium (adus în stare de transă) a declarat că în producerea fenomenelor sunt folosite două feluri de substanțe: una e împrumutată în cantități destul de mari de la medium şi de la asistenți; ea le este restituită aproape în întregime la sfârşitul şedinței; cealaltă nu poate fi luată decât de la medium şi, cum ea se compune din substanța vitală care umple celulele nervoase, nu poate fi luată, fără ca mediumul să sufere, decât în cantitate foarte mică. Structura ei e distrusă prin producerea fenomenului; ea nu poate fi deci înapoiată mediumului. Această declarație n-a fost nici confirmată nici verificată în vreun fel; o dăm aşa cum este.

Pentru a constata mişcările ectoplasmei, W. J. Crawford a imaginat şi întrebuințat cu mult succes

„metoda coloranților”? Cum ectoplasma are proprietatea de a adera puternic la o substanță cum e carminul pulverizat, se presăra acest colorant în drumul ei; se obține astfel o dâră colorată, În acest fel s-a descoperit că ectoplasma ieşea prin partea inferioară a trunchiului mediumului şi că reintra prin aceeaşi regiune. Consistența ei e destul de mare, dat fiind faptul că ea exercită o puternică acțiune distrugătoare asupra ciorapilor sau a altor veşminte; câteodată smulge din ciorap fire întregi, destul de lungi, apoi le duce şi le depune într-un vas de lut aşezat la o oarecare distanță de picioarele mediumului.

Ectoplasma coboară de-a lungul picioarelor şi pătrunde în încălțăminte, trecând printre ciorap şi pantof, peste tot pe unde găseşte loc; dacă în drumul ei a luat praf colorat, îl depune în toate locurile în care piciorul, ciorapul şi pantoful sunt în contact strâns, adică unde nu are destul loc să treacă.

Solidificarea, ca şi dematerializarea capătului rezistent al unei baghete se face imediat ce bagheta iese din corpul mediumului. Din această cauză, capătul liber al unei baghete, exceptând cazul că este din cele mai subțiri, nu poate străbate un țesut des şi nici chiar o sită de metal cu ochiuri de 2-3 cm, dacă sunt aşezate la mai mult de unul sau două degete înaintea mediumului. Totuşi, dacă acestea se află foarte aproape de corp, poate avea loc o materializare imperfectă a extremității baghetei şi pot să se producă fenomene psihice limitate.

Ieşirea ectoplasmei este însoțită de puternice mişcări musculare în întreg corpul. Părțile cărnoase ale corpului, mai ales de la brâu în jos, scad în volum ca şi când carnea s-ar fi topit. W. J. Crawford e de părere că în producerea fenomenelor spiritiste sunt întrebuințate cel puțin două substanțe: 1) un element care formează

baza structurii psihice; el este invizibil, impalpabil şi în general depăşeşte ordinea fizică; 2) o substanță alburie, translucidă şi nebuloasă, amestecată cu prima pentru a-i permite să lucreze asupra materiei fizice. A doua, crede Crawford, este foarte probabil identică cu substanța întrebuințată în fenomenele de materializări.

Numeroase fenomene de materializare se găsesc descrise cu extremă şi scrupuloasă migală atât de caracteristică cercetărilor germane, într-un studiu intitulat *Fenomena of Materialisation*, al baronului von Schrenck Notzing (1913) şi tradus de E. E. Fournier d'Aibe, D. Sc. (1920).

În afară de descrierile amănunțite ale şedințelor şi ale numeroaselor fenomene, se mai găsesc acolo aproape 200 de fotografii de forme materializate sau de diferite apariții, de la fire sau mase de ectoplasmă până la chipuri complet formate. Putem rezuma concluziile principale după cum urmează:

Pentru a înlesni munca noastră, facem largi referiri la o conferință asupra „Fiziologiei supranormale şi fenomenele ideoplastice", a doctorului Gustave Geley, psiholog şi medic francez, reprodusă la sfârşitul lucrării baronului Notzing,

Din corpul mediumului emană o substanță la început amorfă sau polimorfă, putând prezenta caracteristicile fizice ale unei paste ductile, o adevărată masă protoplasmatică, un fel de gelatină, simple blocuri, fire subțiri, corzi, raze înguste şi rigide, o bandă lată, o membrană, o stofă, o țesătură sau o rețea plisată sau cu franjuri.

Natura filamentoasă sau fibroasă a acestei substanțe a fost adesea observată.

Ea părea a fi albă, neagră sau cenuşie, uneori în toate trei felurile deodată; albul e poate cel mai frecvent. Ea pare a fi luminoasă.

În general este inodoră, totuşi uneori degajă un miros specific şi peste putință de descris.

Nu e nici o îndoială că ea se găseşte sub influența gravitației.

La pipăit poate fi umedă şi rece, vâscoasă şi lipicioasă, mai rar uscată şi aspră. Când se întinde este elastică şi moale; când e în formă de coardă e tare, noduroasă şi fibroasă. Poate fi simțită trecând peste mâini ca o pânză de păianjen; firele sunt în acelaşi timp rigide şi elastice. Ea e mobilă, cu o mişcare târâtă, ca a unei reptile, deşi uneori se mişcă brusc şi repede. Un curent de aer o poate pune în mişcare. Dacă e atinsă, rezultă o reacție dureroasă pentru medium. Ea e de o sensibilitate extremă, apare şi dispare ca un fulger. E deosebit de sensibilă la lumină; cu toate acestea, se întâmplă ca fenomenul să reziste în plină zi. Poate fi fotografiată la magneziu, deşi lumina bruscă reacționează asupra mediumului ca o lovitură.

În timpul producerii fenomenului cabina în care se găseşte mediumul e în general întunecată, însă perdelele sunt adesea date la o parte. În afara cabinei se foloseşte lumina roşie şi uneori chiar lumina albă, care poate ajunge până la 100 de lumini.

Substanța tinde în mod irezistibil să se organizeze; ea asumă forme numeroase, uneori rău definite şi neorganizate, însă de cele mai multe ori organice. Degetele, cuprinzând şi unghiile, sunt modelate perfect. Mâini, chipuri şi alte forme întregi pot fi alcătuite.

Substanța emană din tot corpul mediumului, însă mai ales din orificiile naturale şi din extremități, din creştetul capului, din sâni, din vârfurile degetelor.

Punctul de plecare cel mai obişnuit şi cel mai uşor de constatat e gura, suprafața internă a obrajilor, gingiile şi cerul gurii.

Formele materializate au o oarecare independență; o mână, de exemplu, e în stare să mişte degetele şi să prindă mâna unui observator, deşi pielea omenească pare să respingă câteodată fantomele. Formele sunt uneori mai mici decât în mărime naturală - adevărate miniaturi. S-a constatat că în spatele manifestărilor fără formă organică era o simplă îngrămădire de substanță amorfă şi că formele conțineau exact atâta substanță câtă trebuia pentru a lua o înfățişare reală. Formele pot dispărea fie risipindu-se treptat, fie aproape instantaneu. E evident că formele sunt de la început şi până la sfârşit în legătură fiziologică şi psihică cu mediumul, sensibilitatea structurilor confundându-se cu cea a mediumului. Astfel, introducerea unui ac în substanță îl va face pe medium să sufere.

Substanța pare influențată şi de direcția generală şi de obiectul gândurilor asistenței. Mai mult, mediumul, care de obicei se găseşte în stare hipnotică, este extrem de influențabil prin sugestie.

Fragmente din forme materializate au fost culese într-o farfurie de porțelan şi păstrate. O dată s-au găsit două fragmente de piele a cărei origine omenească a fost constatată prin examen microscopic. Altădată s-au găsit trei sau patru centimetri cubi dintr-un lichid incolor, uşor tulbure, nevâscos, inodor, uşor alcalin, lăsând un precipitat alburiu. La microscop s-au putut observa resturi celulare şi de salivă; substanța provenea, evident, din gură. În alt caz a fost găsit un smoc de păr blond, care nu semăna deloc cu părul negru al mediumului; mâna observatorului a fost acoperită de mucus şi umezeală. Afară de acestea se mai găsesc

uneori şi alte substanțe ca pudră de față sau bucăți luate din îmbrăcămintea mediumului.

CAP. 25 - CONCLUZIE

Cunoştințele noastre actuale cu privire la corpul eteric şi la fenomenele eterice în general alcătuiesc un ansamblu considerabil, însă ocultislul serios nu va întârzia să observe că aria deschisă cercetărilor noastre viitoare este infinit mai întinsă decât colțişoarele explorate până acum.

Dat fiind că structura, alimentația şi sănătatea corpului eteric interesează direct sănătatea fizică şi funcționarea, nu numai a corpului fizic, ci şi a celorlalte corpuri în relație cu el, este incontestabil că cercetările făcute asupra oricărui gen de fenomene eterice vor trebui să aducă descoperiri care să prezinte pentru savant un adânc interes, iar pentru omenire, binefaceri mari.

Pentru a face aceste cercetări, putem alege între mai multe metode. Mai întâi, observația clarvăzătoare directă, la diferite niveluri, căci dată fiind rapida dezvoltare în vremea noastră a unor secțiuni ale rasei omeneşti, e posibil ca în cumul un mare număr de persoane să fie în posesia facultăților eterice.

Experiențele doctorului Kilner par a arăta că aceste facultăți, normal dezvoltate în cursul obişnuit al evoluției, pot fi stimulate cu ajutorul ecranelor ca acelea pe care le-a întrebuințat el sau chiar prin alte metode care eventual se vor descoperi în continuare.

Mesmerismul şi hipnotismul ar putea deopotrivă să servească, cu toate garanțiile utile, la trezirea facultății eterice latente. Întrebuințarea fotografiei poate lua în viitor mare amploare şi importanță, deoarece sărurile

care intră în compoziția plăcilor sunt sensibile la lungimi de undă şi la intensități luminoase care scapă ochiului normal. O altă metodă de cercetare constă în a întrebuința razele ultraviolete; ele promit mult. Pentru aplicarea acestora, de mult funcționează un laborator la Leeds, în Anglia, datorat inițiativei şi preocupării câtorva cercetători de acolo.

Metodele folosite de W. J. Crawford ar putea foarte bine să fie reluate de alți cercetători şi să aducă rezultate care să completeze pe ale acestui cercetător abil.

Este oare bine să se întrebuințeze şedințele spiritiste pentru a se obține fenomene de materializări ca acelea ale baronului von Notzing?! Asupra acestui punct opiniile diferă, fără îndoială. În general se admite că fenomenele de acest fel pot prezenta pentru medium o primejdie serioasă, atât din punct de vedere fizic cât şi din altele; materializările astfel obținute au de altfel un caracter net respingător. Pe de altă parte, se poate spune că dacă mediumurile consimt să se sacrifice pentru ştiință, atunci şi aceasta are dreptul să primească asemenea sacrificii; de altfel, ştiința nu ține cont de caracterul dezagreabil sau plăcut oferit de fenomenele naturale. Totuşi, trebuie să recunoaştem că în zilele noastre cei mai eminenți învățători spirituali nu aprobă şedințele de spiritism.

Cu toate acestea, se poate argumenta că în alte epoci fecioarele vestale, prezicătorii, prorocii şi alți mediumi au primit atât sancțiunile cât şi aprobarea autorităților înalte Deci noi ne reținem a propune asupra acestei chestiuni vreo concluzie dogmatică.

Posibilitatea de a pune cunoaşterea fenomenelor eterice în serviciul vindecărilor pare aproape nemărginită. În multe boli fizice, emoționale sau

mentale, întrebuințarea tratamentului vital sau magnetic, precum şi a mesmerismului şi hipnotismului s-ar acorda cu procesul general al gândirii în această direcție. Folosirea mesmerismului pentru a produce anestezia în vederea operațiilor etc, cu scopul de a înlocui eterul, gazul sau cloroformul, s-ar părea că prezintă multe avantaje.

Se mai poate presupune că ştiința osteopatiei, dusă paralel cu studiul centrelor de forță şi de flux vital din corpul omenesc ar da rezultate prețioase.

Remarcabilele descoperiri ale doctorului Abrams, care par a fi fost acceptate, cel puțin în parte, de cadrele medicale, par a fi capabile să dea umanității actuale, copleşită de rele, binefaceri inestimabile. Deşi ele nu sunt, credem noi, absolut probate, se pare însă că metodele întrebuințate în sistemul Abrams lucrează, direct şi indirect, asupra corpului eteric şi prin el. .

Reînvierea relativ recentă a practicilor de vindecare, de către diferitele Biserici creştine, pare a avea un mare viitor; or, fără îndoială, aceste metode, fără să fie în vreun fel oarecare exclusiv fizice, folosesc, până la un punct, materia eterică.

Totuşi posibilitățile de a întrebuința cunoştințele privitoare la fenomenele eterice depăşesc ceea ce am arătat noi pe scurt aici. Pare într-adevăr mai mult decât probabil că un factor important şi până acum aproape necunoscut în tratamentul bolilor şi în păstrarea sănătății ar proveni din proprietățile eterice ale doctoriilor, apei, gazelor, aerului, emanațiilor solului şi mineralelor, fructelor, florilor şi arborilor, în afară de proprietățile lor pur fizice. Poate că vom descoperi într-o zi stațiuni igienice, fie pe pământ, fie la marginea lacurilor sau a mărilor, ale căror influențe curative depind de proprietățile lor eterice.

Atenția acordată de curând folosirii mai intense a resurselor solare se apropie, desigur, de ceea ce ştim cu privire la originea solară a emanațiilor Pranei, răspândirii lor în atmosferă şi absorbirii lor de către ființele vii.

O cunoaştere mai aprofundată a fenomenelor eterice şi vitale poate aduce o schimbare radicală de atitudine cu privire la întrebuințarea, în medicină sau alimentație, a substanțelor care au trecut prin organismul animal sau derivă din acesta.

Se poate presupune în mod rațional că substanțele cunoscute sub numele de vitamine îşi datorează proprietățile benefice prezenței în ele, sub o formă sau alta, a Pranei sau, poate, calității de materie eterică pe care o conțin.

Dacă se ajunge a se recunoaşte că vitalitatea corpului derivă nu din mâncare, ci direct din atmosferă, tratamentul dietetic al bolnavilor ar putea suferi o schimbare totală; vom vedea în acelaşi timp şi postul mult mai des practicat ca mijloc curativ. Cei care sunt la curent cu literatura privitoare la post ştiu, fără îndoială, că mai mulți scriitori, studiind această interesantă chestiune, au dedus din observațiile lor că relația dintre asimilarea elementelor nutritive şi achiziția energiei vitale este foarte departe de a fi simplă sau directă.

În general se recunoaşte astăzi că acele cure de electricitate n-au dus la toate rezultatele scontate. Un studiu mai amplu al fenomenelor eterice va îngădui fără îndoială să se găsească metode mai bune pentru a vindeca. Asocierea electricității cu materia eterică (din care este format Dublul Eteric) este un fenomen care poate găsi astfel o întrebuințare prețioasă.

N-ar fi exagerat dacă am afirma că în viitor corpul eteric în care sălăşluieşte principiul vital în aspectul său

fizic va ocupa în atenția noastră un loc tot atât sau poate mult mai mare decât îl ocupă astăzi corpul fizic material. Energia asociată cu eterul va putea fi aplicată evident în scopuri diferite; inutil să insistăm. Totuşi cel ce studiază ocultismul îşi va aminti avertismentul dat: nu va îngădui oamenilor să elibereze forțele aproape incalculabile aflate în stare latentă în materia atomică fără convingerea că aceste forțe vor fi folosite numai pentru a servi cauza binelui şi nu drept mijloace de distrugere, cum, din nenorocire, s-a întâmplat în trecut cu atâtea descoperiri ştiințifice.

Este evident că descoperirea gradelor eterice ale materiei va oferi atât chimiei cât şi fizicii orizonturi noi: ele vor aduce servicii chiar în prepararea substanțelor alimentare, a conductorilor sau a izolatorilor electrici, a materialelor pentru îmbrăcăminte şi a altor numeroase substanțe folosite în viața de zi cu zi.

În sfârşit, nu numai pentru valoarea sa intrinsecă, dar şi ca mijloc de a trece la cunoaşterea lucrurilor mai înalte, admiterea de către savanții ortodocşi a existenței corpului eteric, apoi studiul alcătuirii şi al funcțiilor sale - nici una nici cealaltă, credem, nu vor întârzia mult - vor putea constitui temelii solide pe care se va înălța ca un imens edificiu cunoaşterea lucrurilor ultrafizice. Deoarece (adoptăm şi rezumăm aici ultimele paragrafe din *Idila Lotusului alb*) viitorul este mult mai grandios, mai măreț misterios decât trecutul.

Într-o înaintare înceată şi imperceptibilă, învățătorii oamenilor îşi sorb viața din izvoare tot mai pure şi îşi iau mesajul mai direct din sufletul existenței.

Viața are în ea mai mult decât poate concepe închipuirea oamenilor. Floarea reală a vieții creşte peste statura omului şi bulbul ei bea adânc din răul vieții. În inima acestei flori omul va putea citi secretele forțelor

care conduc planul fizic; acolo va găsi scrisă ştiinţa tăriei mistice. Va învăţa cum să expună adevărurile spirituale şi cum să pătrundă în viaţa Eului său superior, precum şi să păstreze în sine gloria acestui Eu superior, continuând totuşi să trăiască pe această planetă, dacă trebuie, atât cât ea va exista, să-şi menţină viaţa în toată vigoarea bărbăţiei, până când rostul său va fi fost în întregime împlinit şi până va fi învăţat aceste trei adevăruri pe toţi cei ce caută lumina:

Sufletul omului e nemuritor şi viitorul său e acela al unui lucru ale cărui dezvoltare şi splendoare nu au limite.

Principiul care dă viaţa locuieşte în noi şi în afară de noi; el nu moare niciodată, este etern binefăcător; el nu poate fi auzit, nici văzut, nici simţit, dar este perceput de omul care doreşte cu adevărat să-l perceapă.

Fiecare om este în mod absolut propriul său dătător de lege, distribuitorul gloriei sau al obscurităţii sale; arbitrul vieţii sale, al recompensei sale, al pedepsei sale.

Aceste adevăruri, mari ca viaţa însăşi, sunt tot aşa de simple ca spiritul omenesc cel mai. simplu. Fie astfel încât cunoaşterea să fie dată tuturor acelora care au sete de ea.

* * *

CUPRINS

INTRODUCERE 2
CAP. 1 - DESCRIERE GENERALĂ 4
CAP. 2 - PRANA SAU VITALITATEA 10

CAP. 3 - CENTRE DE FORȚĂ 27
CAP. 4 - CENTRUL SPLENIC.....32
CAP. 5 - CENTRUL DE LA BAZA ŞIREI SPINĂRII.....41
CAP 6 - CENTRUL OMBILICAL.....44
CAP. 7 - CENTRUL INIMII 46
CAP. 8 - CENTRUL GÂTULUI 47
CAP. 9 - CENTRUL DINTRE SPRÂNCENE.....49
CAP. 10 - CENTRUL DIN CREŞTETUL CAPULUI 51
CAP. 11 - DESCĂRCĂRI.....53
CAP. 12 - RECAPITULAREA REZULTATELOR.....57
CAP. 13 - KUNDALINI 61
CAP. 14 - REȚEAUA ATOMICĂ.....66
CAP 15 - NAŞTEREA.....71
CAP. 16 - MOARTEA.....73
CAP. 17 - VINDECĂRI.....77
CAP. 18 - MESMERISMUL 82
CAP 19 - COJI ŞI ÎNVELIŞURI OCROTITOARE 87
CAP. 20 - MEDIUMNITATEA 90
CAP. 21 - OPERA DOCTORULUI WALTER J. KILNER ..95
CAP. 23 - FACULTĂȚILE ETERICE.....105
CAP. 23 - MAGNETIZAREA OBIECTELOR 117
CAP. 24 - ECTOPLASMA 125
CAP. 25 - CONCLUZIE 137